

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

ஒரு அகதி உருவாகும் கீதரம்

ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்

MANN (ERDE) MAGAZIN
V. Sivarajan
Am Windhövel 13a
47249 Duisburg
Germany

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

ஸ்நேகா

Oru Akathi Uruvagum Neram
(Short Novels - Tamil)

By : PO. KARUNAKARAMOORTHY
C Author
First Edition : April - 1996
Published by : Sneha
348 TTK Road
Royapettah
Madras - 600 014
Printed at : Sekar Offset Printers, Madras - 5

ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்
(குறுநாவல் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : பொ. கருணாமூர்த்தி
உரிமை : ஆசிரியர்
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 1996
வெளியீடு : ஸ்நேகா
348 டி.டி.கே சாலை
இராயப்பேட்டை
சென்னை - 600 014
அச்சு : சேகர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை - 5

ஒரு நூலை வாங்கத் தரும் காசுகளைக் கொண்டு அதைவிட சிறந்த இன்
னொரு காரியத்தை யாரும் பண்ணவே முடியாது.

—சீனப் பழமொழி

சென்னை அருங்காட்சியகம்
சென்னை - 600 007

பெயர்: திரு. கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
பிறப்பு: 1936
பித்திரர்: கிருஷ்ணமூர்த்தி
பித்திரியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி

சென்னை அருங்காட்சியகம்
சென்னை - 600 007

பெயர்: திரு. கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
பிறப்பு: 1936
பித்திரர்: கிருஷ்ணமூர்த்தி
பித்திரியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி
மகன்: கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி
மகியர்: சரஸ்வதி

சென்னை அருங்காட்சியகம் சென்னை - 600 007
சென்னை அருங்காட்சியகம் சென்னை - 600 007

1 கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி ★
கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி (கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி)
கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி

31 கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி ★

36 கருணாநிதி கிருஷ்ணமூர்த்தி ★

தந்தைக்கு

இவை என் முகங்கள்

லங்கைத்தமிழ் படைப்புகளைப் பற்றி இரண்டு வருடம் இழுப்பு நான் குறிப்பிட்ட கருத்து ஒன்று இலங்கைப் படைப்பாளிகள் மத்தியிலும், இலங்கையிலக்கியத்தின் பாதுகாவலர்களாக தங்களை கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் மத்தியிலும் கோபத்தை உண்டு பண்ணியது. இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் மீதுள்ள மதிப்பு இலங்கைத்தமிழ் புனைகதைகள் மீது எனக்கு இல்லை. பெரும்பாலான உரைநடைப் படைப்புகள் தட்டையான வையாக, ஒற்றைப் படைத்தன்மை கொண்டவையாக, தமிழ்நாட்டு 'முற்போக்கு' எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் போல, உள்ளன. இந்தக் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் அளவு பிறகும் ஏதும் நிகழவில்லை. படித்துத் தள்ளிய நூல்களில் உமாவரதராசன், ரஞ்சகுமார், சட்டநாதன் முதலியோர் விதிவிலக்குகளாகவே பட்டனர். இப்போது பொ. கருணாகர மூர்த்தியும்.

தட்டைத் தன்மை, ஒற்றைப் படைத்தன்மை என்றேன். நான் என்ன உத்தேசிக்கிறேன் என்று இச் சொற்களைக் கொண்டு ஒரு கோபம் கொண்ட எதிராளியிடம் விவாதிக்க முடியாது. தனது வாசிப்பனுபவத்தின் பரப்பில் வைத்து இச்சொற்களை விளங்கிக் கொள்ள முயலும் ஆர்வமுள்ள வாசகனிடம் நிறையக் கூறவும் முடியும். இலக்கியத்தை ஒரு கலை என்று நம்புகிறவர்களில் ஒருவன் நான். பிற ஆதாரக் கலைவடிவங்களான இசை, ஓவியம், நாட்டியம் ஆகியவற்றிலிருந்து அதை வெகுவாகப் பிரித்துக்காட்டும் அம்சம் அதன் அடர்த்தியும் சிக்கலும் (Complexity) தான். பிற ஆதாரக் கலைவடிவங்களுக்கு அடிப்படையான பிரச்சினைகள் சில உள்ளன. அவை பௌதிகமான ஊடகத்தின் வழியாக, அதன் பௌதிக எல்லைகளுக்குட்பட்டு, இயங்கவேண்டியவை. குரல், கருவி, வண்ணம், உடல் போன்றவை ஒரு வகையில் முடிவற்ற சாத்தியம் கொண்டவை. இன்னொரு வகையில் தங்களை ஒரு கால இடத்தில் பொருத்தியாக வேண்டியவை. இரண்டாவதாக இவை ஐம்பொறிகளில் ஒன்றை சார்ந்து, அப்பொறியின் தருக்கங்களுக்கு உட்பட்டு இயங்கவேண்டியுள்ளன. (இவ்விரு விஷயங்களையும் இந்திய மரபு ஒரே விஷயமாகப் பார்க்கிறது. அதாவது ஊடகமும் பொறியும் வேறு வேறல்ல). இவ்வெல்லைகள் காரணமாகவோ என்னவோ, இவ்வாதாரக் கலைவடிவங்கள் தங்களுக்கென ஒரு பொது பேரமைப்பையும், அதற்குள் பற்பல உள் அமைப்புகளையும் கொண்டுள்ளன. இசைக்கு உலகளாவிய ஒரு பொதுவாக.

அமைப்பு உள்ளது. ஆரோகணமும், அவரோகணமும் எந்த இசையிலும் ஒன்றுதான். அதற்குள் இந்திய இசை. அதற்குள் கர்நாடக இசை. அதற்குள் ராகங்கள். ராகங்களின் பல்வேறு உட்கூறுகள், பாடுமுறைகள். இவ்வமைப்புகளின் உட்கூறுகளை பரஸ்பரம் மாற்றி மாற்றித் தொகுப்பதன் மூலமே இக்கலைகள் தங்கள் முடிவற்ற சாத்தியங்களை அடைகின்றன. பேரனுபவத்தை தூய நிலையிலே இவை தரமுடியும் என்றாலும், பன்முகத் தன்மைக்காகவும் சிக்கலுக்காவும் காலாகாலமாக இலக்கியத்தின் பக்கமே இவை வந்துள்ளன என்பதைக் கரணமுடியும். இலக்கியமும், இக்கலைகளில் ஒன்றும் சரியான விதத்தில் இணையும் போது தான் ஒரே சமயம் சிக்கலானதும், உச்சகட்ட உத்வேகமுள்ளதுதான் பேரனுபவம் சாத்தியமாகும் என்று நம்புகிறவர்கள் உண்டு. உதாரணமாக டி.எஸ். எலியட் அப்படிக்கூறுகிறார். அதற்காகவே கவிதைநாடக வடிவை எலியட் பரிந்துரைக்கிறார். வணக்கத்திற்குரிய குரு நித்யசைதன்ய யதியும் இவ்வாறே கருதுகிறார். கீதம் (Lyric) தான் மனிதனின் உச்சகட்ட கலைவெளிப்பாடு என்று அவர் கூறுகிறார்.

இலக்கியம் தனக்கென்று பேரமைப்பு எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. மானுடக் கற்பனையின் அகண்ட வடிவமே அதன் பேரமைப்பு. மொழி அதற்குள் இயங்கும் இன்னொரு பேரமைப்பு. ஆகவே இலக்கியம் மானுட வாழ்வின் எந்தப் பகுதியையும் தொடரமுடியும். அறிவின், அனுபவத்தின், கற்பனையின் எந்த அம்சத்தையும் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியும். அதே சமயம் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் அனைத்துடனும் தொடர்புபடுத்தி விரிவு படுத்தியாக வேண்டும் அது. இந்த விரிவாக்கத்தையே ஒருவகையில் இலக்கியப்படைப்பின் சிக்கல்தன்மை என்கிறோம். பிற ஆதாரக் கலைகள் மானுட அனுபவத்தின் ஒரு அம்சத்தை உச்சகட்டத்தை நோக்கி கொண்டு செல்கின்றன. இலக்கியம் அந்த அம்சத்தை அது அனுடன் இணைந்த அனைத்து அம்சங்களுடன் தொடர்புபடுத்திய பிறகு, உச்சத்தை நோக்கி நகர முயல்கிறது. அனுபவம் என்ற அளவில் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். 'போரும் அமைதியும்' போன்ற ஒரு பெரும் படைப்பை படித்து முடித்தபின் வரும் அசாதாரணமான மோன நிலையை லால்குடி ஜெயராமனின் வயலின் இசை சர்வசகஜமாகத் தந்துவிடும். அந்தந்த தருணங்களில் நம் மனதில் எழும் உணர்வுகளும், முட்டிமோதும் கனைவுகளும், தரிசனங்களும் எல்லாம் இணையானவையே. ஆனால் லால்குடியின் வயலின் தரும் அனுபவம் கடலைபோல சீக்கிரமே பின்வாங்கிவிடும். இனம்புரியாத ஒரு தித்திப்பாக மட்டும் அது எஞ்சும்.

'போரும் அமைதியும்' தரும் அனுபவம் கற்கோபுரம் போன்று நிற்கும். காரணம் டால்ஸ்டாய் மொத்த வரலாற்றையும் இழுத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை வந்தடைந்திருக்கிறார். அந்தத் தருணம் வெறுமே உணர்ச்சியானதல்ல. அதன்பின் வலுவான அடித்தளமாக அறிவின் தருக்கம் உள்ளது.

ஆகவே இலக்கியப்படைப்பிற்கு இரு அடிப்படைக் குணங்கள் உள்ளன என்று உருவகிக்கலாம். 1. சிக்கல் தன்மை, 2. உணர்ச்சி நிலை. இவை இரண்டும் பரஸ்பரம் மறுக்கும் இரு அம்சங்கள். படைப்பு சிக்கல்தன்மை கொள்ளும் தோறும் புரிதல் கஷ்டமாகிறது. யுக்தியை நோக்கி நகர்கிறது. உணர்ச்சிகரமாக ஆகும் தோறும் எளிமையாக ஆகிறது. யுக்தியை மீறி இயங்க ஆரம்பிக்கிறது. சிக்கல்தன்மையை இழந்து உணர்ச்சிநிலை நோக்கி நகரும் படைப்புகள் தட்டையாக ஆகின்றன. அவற்றின் எளிமை காரணமாக அவை பிரபலமடையக்கூடும். அவை ஏற்படுத்தும் மனப்பாதிப்பு தற்காலிகத் தன்மை உடையது. வாழ்க்கையையும், மனிதமனத்தையும் குறுக்கிக் காட்டும் தன்மை உடையது. ஆகவே நிச்சயமாக குறைப்பட்ட பார்வை உடையது. சிக்கல்தன்மை உடைய படைப்பு உணர்ச்சி நிலையை துறந்து விடுமானால் வரட்டுத்தன்மை மிகுந்ததாக ஆகிவிடுகிறது. ஒரு இலட்சிய இலக்கியப் படைப்பில் இவ்விரு அம்சங்களும் சமமாக கலந்திருக்கும் என உருவகிக்கலாம்.

இலங்கைப் படைப்புகளின் ஒற்றைப்படைத்தன்மைக்கு இரு காரணங்களை காண்கிறேன். ஒன்று; இலக்கிய ஆசான்களாக விமரிசகர்களை ஏற்று, அவர்கள் செதுக்கித்தந்த கருத்துக்களைச் சுற்றிகதை புனையும் போக்கு. இவ்விமரிசகர்கள் அரசியல் இயக்கங்களுடன் வெளிப்படையான சார்பு உடையவர்கள். இலக்கியம் இவர்களுக்கு முக்கியமேயல்ல. அவர்களுக்கு அது தத்துவத்திற்கு போடப்படும் முலாம்பூச்சோ, அரசியல்பிரச்சாரக் கருவியோ மட்டுமே. இலங்கைப் புனைகதை உலகின் அளவுக்கு விமரிசகனை வழிபடும் படைப்பாளிகள் வேறு எங்காவது உண்டா என்று வியப்பு ஏற்படுகிறது. இத்தகைய படைப்பாளிகள் விமரிசகச் சித்தாந்ததிகள் சமைத்துத் தரும் கருத்துக்கள் பற்றியே உள்ளார்ந்த ஐயத்தைக் கொண்டுள்ளார்கள். காரணம் அவை அவர்களுடைய வாழ்வனுபவங்களிலிருந்து பெற்றவை அல்ல என்பதே. நாமே கவனித்திருப்போம். விவாதங்களில் தங்களுக்கே உறுதியில்லாத விஷயங்களை பேசுகிறவர்களின் குரல்தான் திடமாக ஒங்கி ஒலிக்கும். வாசகர்களை நம்பவைக்கும் பொருட்டு, சொல்லும் விஷயங்களை அதீதமாக குறுக்கி, மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தி, முன்

வைப்பார்கள் இவர்கள். யாருடைய கருத்தை இவர்கள் பிரதிபலிக்கிறார்களோ அந்த விமரிசகர்கள், அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள், இவர்களைப் பாராட்டுவார்கள். செ. கணேசலிங்கன் போன்ற ஒரு படைப்பாளியை கைலாசபதி பெரும் படைப்பாளியாக தூக்கிக் காட்டியது ஒரு மிகச் சிறந்த உதாரணம். எழுத்தாளனுக்கும் விமரிசகனுக்கும் இடையேயான 'கூடாநட்பின்' விளக்கமாக அது தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற வேண்டும். இலங்கையிலிருந்து வரும் புனைகதைகளில் மிகப் பெரும்பாலானவை இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவையே.

இரண்டாவது காரணம், படைப்பிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்ளாமலிருப்பதன் விளைவு. தீவிரமான அனுபவங்கள் நமக்கிருக்கும்போது நாம் அதைச் சார்ந்து ஒரு உணர்ச்சிகரமான நிலைப்பாடு கொண்டு விடுகிறாம். அதன் பல்வேறு தளங்கள் நம் கண்களுக்குப் படுவதில்லை. காலம் அனுபவங்களுடன் படைப்பாளிக்கு ஒரு விலகலை உருவாக்கிய பிறகு எழுதலாம். அல்லது வடிவம் மூலம் அவ்விலகலை சாத்தியமாக்கலாம். கடிதங்கள் எழுதுபவர்களுக்குத் தெரியும். பெரும்பாலும் அக்கடிதங்களில் வெளிப்படும் உணர்ச்சிகள் சற்றுப் போலியானவை என்று; அதை ஒப்புக்கொள்ள நமக்குத் தயக்கம் ஏற்பட்டாலும் கூட, கடிதம் அதன் துவக்கத்தில் சமநிலையுடன்தான் இருக்கும். எழுத எழுத அது நம்மை மீறி விடும். நாம் உத்தேசிக்காத அளவுக்கு அழுத்தமான உணர்ச்சிகளால் நிரம்பியதாக அது இருக்கும். ஒருவருடம் கழித்து அக்கடிதத்தைப் பார்த்தால் நமக்கு வெட்கமே ஏற்படும். அக்கடிதத்தைப் பெறுபவர்களின் நிலையும் இதுதான். முதல்வாசிப்பில் தீவிரமான மன அழுத்தத்தை அடைவார்கள். பிறகு மெல்ல உள்ளூர ஒரு அவநம்பிக்கை உருவாகி விடும். கடிதம் எழுதியவர் மிக நெருங்கியவர் என்றால் அதை தனக்குத்தானே மறைத்துக் கொள்வார்கள். மிகவும் உண்மையான அனுபவங்களிலிருந்து உருவாகும் இலங்கை எழுத்துக்கள் பல போலியான உணர்வுத்தளத்தை அடைந்து விடுவது இப்படித்தான். மூன்றாவது வகை வணிக எழுத்து. அல்லது அதன் பாதிப்பு உள்ள எழுத்து. முடிந்தவரை உணர்ச்சிகளை மிகைப்படுத்தி உடனடி விளைவை உருவாக்குவது தவிரவேறு நோக்கம் அவற்றுக்கு இல்லை. அவற்றை தவிர்த்து விடலாம்.

பொ. கருணாகர மூர்த்தியின் இந்தத் தொகுப்பின் கதைகளில் இலங்கைப்படைப்புகளுக்கு மிக அபூர்வமான கூரிய அவதானிப்பின் மூலம் உருவாகும் சிக்கல்தன்மையும், சமநிலையும் உணர்ச்சி

நிலையுடன் இணைந்து வெளிப்படுத்துகின்றன. சமீபகாலத்திய ஆகச் சிறந்த சில தமிழ் நூல்களில் ஒன்றாக இதை நான் கருதுவது இதை முன்னிட்டுதான்.

இரண்டாம்

விவேகமும், வேடிக்கையும், ஆபாசமும் கலந்த கதைகளுக்கு பெயர் பெற்றது குமரி மாவட்டம். சிறு வயதில் நான் கேள்விப்பட்ட கதைகளுள் ஒன்று இப்படி போகிறது. ஒருவனுக்கு புதையல் கிடைத்தது. அதை தன் தாயிடம் தந்தான். தாய் அதைத் தன் மூத்த மகனிடம் சொல்லவிட்டாள். அரசு அதிகாரியான அவன் அதை மன்னனிடம் கூற, புதையல் எடுத்தவனுக்கு மரணதண்டனை கிடைத்தது. யானையால் தலையை இடறும் பொருட்டு, தலை மட்டும் தெரிய, மண்ணில் புதைத்து வைத்திருந்தார்கள். வேடிக்கை பார்க்க கூட்டம் கூற்றி நின்றது. மன்னன் மரணஉத்தரவு தந்ததும், மண்ணுக்குள் இருந்தவன் சிரித்தான். மண்ணுக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது. யானை தலையை இடற வருகையில் அவன் ஏன் சிரிக்கிறான் என்று வினாவினான். கைதி சொன்னான் 'ரகசியம் என்பது ஒரு மனதுக்குள் இருக்கும்வரைதான். அதைத் தெரியாத என்னைப் பற்றியும் சிரிக்கவில்லை. தாய்ப்பாசத்தை விட பெரிதாக வம்புக்குணம் போனதை நினைத்தும் சிரிக்கவில்லை. சகோதர பாசத்தை விட பெரிதாக கடமையுணர்வு ஆனதைப் பற்றி சிரிக்கவில்லை. விகவாசத்திற்கு பரிசாக என்னை விடுதலை செய்ய உத்தரவிடாத உனது அற்பத்தனத்தை நினைத்தும் சிரிக்கவில்லை. இந்நிலையிலும் கூட்டத்தில் நிற்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கும் போது மண்ணுக்குள் எனக்கு ஆண்மை எழுச்சி ஏற்படுகிறதே அதை எண்ணித்தான் சிரித்தேன்'.

கருணாகரமூர்த்தியின் கதைகளில் இச்சிரிப்புதான் உள்ளது. அனேகமாக எல்லா பக்கங்களிலும், மிகச் சுவாரஸ்யமான வாசிப்பனுபவத்தை தருவதாக இருப்பது அதுவே. இலங்கையின் குக்கிராமத்திலிருந்து மொழிதெரியாத அன்னிய தேசத்துக்கு வந்து, விமானநிலையம் என்ற அந்த ஏமாற்றுச் சுழல்பாதையை தாண்ட முடியாமல் கூற்றி கூற்றி வரும் சட்டநாதனின் கதை (ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்) முதல்வாசிப்பில் புன்னகையை உருவாக்கத் தக்கதுதான். ஆனால் அதில் பெரிய சோகம் உள்ளுறைந்துள்ளது. அந்த ஏமாற்றுச் சுழல் பாதை உண்மையில் விமானநிலையமே அல்ல, புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் வாழ்வேதான் என்று எண்ணத்தோன்றியது. ஒருவர் மீது ஒருவராக எட்டடிக்கு எட்டடி அறையில் வாழும் நண்பர்க

ளின் வேலைதேடல், காமம் எல்லாமே முதல்வாசிப்பில் புன்னகையைத்தான் எழுப்புகின்றன. மானுட இயல்புகளையும், அவை குழுவில் பிரதிபலிக்கும் விதத்தையும் கூர்மையாக அவதானித்து பதிவு செய்திருப்பதன் மூலம் எழுப்பப்படும் புன்னகை இது. மிக அடங்கிய தொனியில் அசோகமித்திரனிலும், சற்று தூக்கலான அங்கத்துடன் சுந்தரராமசாமியிலும், கதைசொல்லியின் வக்கனையுடன் கி. ராஜநாராயணனிலும் இந்த அம்சம் வெளிப்படுவதானாலேயே அவர்கள் சமகாலத் தமிழின் ஆகப்பெரிய படைப்பாளிகளாக கருதப்படுகிறார்கள்.

இத்தொகுப்பிலிருந்து பக்கத்துக்கு ஒன்று வீதம் உதாரணங்களை தந்தபடியே போகமுடியும். ஒழுக்க சீலரான முத்துராசா அண்ணன் தலையில் துண்டு போட்டபடி, ரகசியமாக எழுந்த மர்ந்து, நீலப்படம் பார்ப்பதும் சரி; ஜனங்கள் தொட்டுத்தொட்டு பளபளப்பாகி விட்ட வெண்கலக்கிடாயின் விதைகளும் சரி; மனித மனத்தின் பல்வேறுபட்ட சலனங்களையும் உள்ளோட்டங்களை யும் காட்டுகின்றன. இத்தகைய நுட்பமான அவதானிப்புகள் மூலமே உண்மையில் இலக்கியப் படைப்பில் சிக்கல்தன்மையும் கைகூடுகிறது. காரணம் மனிதமனம் இயங்கும் விதம் இவற்றில் உள்ளது. அது எந்தவிதமான தருக்க ஒழுங்குக்கும் உட்பட்டதல்ல. ஆனால் பல்லாயிரம் வருடமாக வளர்ந்துருவான மானுடக் கூட்டு மனத்தின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவது. குறுகிய பாலத்தை ராணுவம் கடந்து செல்லும்போது ஏற்படும் கலாட்டாவையும், முதல் காதலின் போது சின்னஞ்சிறு பெண்ணின் மனத்தில் ஓடும் எண்ணங்களையும், சரித்திரசம்பவங்களையும் ஒரே போன்றுக் கூர்மையுடன் சித்தரிப்பதன் மூலமே தல்ஸ்தோய் தன் மகத்தான நாவலின் (போரும் அமைதியும்) சிக்கலை சாதிக்கிறார். இவ்வாறு கூரிய அவதானிப்பு பதிவு பெறும் போது படைப்பாளி சித்தாந்திகள் கற்பித்த வாய்ப்பாடுகளை பொருத்திக் காட்ட முடியாமல் போகும். உதாரணமாக 'வாழ்வு வசப்படும்' குறுநாவலில் வரும் மாணிக்க வாசகம் என்ற கதாபாத்திரம். அது கோவைத் தமிழராக அறிமுகமாகிறது. எங்கிருந்தாலும் தமிழின உணர்வு என்ற வசனத்தை பேசுகிறது. திரைப்பட ரசிகக் குழுவை உருவாக்கி பணம் சம்பாதிக்கிறது. கடைசியில் ஒரு இடத்தில், போகிற, போக்கில், அது தெலுங்கு பேசுவது வெளியாகிறது. மிக மெல்லிய இக்கோட்டுச் சித்திரம் மூலம் உருவாகும் குணச்சித்திரம் விசித்திரமானது. இதில் எந்த முகம் அதன் சொந்த முகம்? எல்லாமேதான். அது ஒரு விசித்திரக் கலவை. தமிழ்நாட்டின் சராசரி பிரதிநிதி ஒருவரின்

கனகச்சிதமான மாதிரியாக அது ஆகிவிடுகிறது. மிக அனாயசமாக இதை ஆசிரியர் சாதிக்கிறார். மிகை உணர்ச்சிகளினால் அடித்ததுச் செல்லப்படாது சமநிலையுடன் இருக்கும் மனமே இதை சாதிக்க முடியும். பலடப்பாளிக்கே உரிய அகக்கனம் ஒரு நங்கூரம் மாதிரி இதற்கு உதவி செய்கிறது.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கூறுகளினால் சமன்செய்யப்பட்டிருப்பதை காட்டுகிறது இந்நூல். மேலோட்டமான வாசிப்பில் அகதி வாழ்வு பற்றிய அங்கதமே இதில் மிகுந்துள்ளதாகப்படும். ஆனால் அகதிவாழ்வு பற்றி நேரடியான தீவிரத்துடன் எழுதப்பட்ட எந்த ஒரு படைப்பை விடவும் மனதைத் தாக்குகிறது இது. மிதமிஞ்சிய துக்கமும் சரி, சந்தோஷமும் சரி கோமாளித்தனமாக ஆகி விடுகின்றனவா? என் வாழ்வில் நான் அடைந்த ஓர் அனுபவம் உண்டு. என் அம்மா தற்கொலை செய்து கொண்டாள். செய்தி கிடைத்து நான் போய் சேரும்போது தகனம் ஆகிவிட்டிருந்தது. எனது வருகை பரபரப்பான சம்பவமாக இருந்தது. உறவினர் கூட்டம். அழுகை. என் மனதில் துக்கம் பெரிய பாரமாக இருந்தது. ஆனால் நான் வரும் வழியில் சிறுநீர் கழித்தபின் காற்சட்டையின் பொத்தான்களை போட மறந்திருந்தேன். ஒவ்வொரு பாட்டியாக அழுதபடி என்னிடம் அமரும்படி கூற, நான் மறுக்க, அச்சந்தர்ப்பத்தை இப்போது யோசிக்கும்போது வயிற்றில் குளிராக துக்கமும், உதடுகளில் சிரிப்பும் ஒரே சமயம் எழுகிறது. வாழ்வில் அனுபவங்கள் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. துயரத்துக்குள் ஆனந்தமும் ஆனந்தத்தில் துயரமும், அத்வைதனோ திலகனோ பிற்பாடு அந்த விடுதி வாழ்க்கையை தங்கள் வாழ்வின் பொற்காலமாகக் கூட எண்ணலாம். எந்தத் துக்கத்திலும் மனித மனம் இடைவெளியை கண்டடைந்து புன்னகைத்துக் கொள்கிறது என்பதை 'வாழ்வு வசப்படுமளவு' கூறிய படைப்புகள் தமிழில் குறைவுதான் என்றே படுகிறது.

ஏறத்தாழ எல்லா கதாபாத்திரங்களிலும் ஆசிரியர் சீராக ஒரு விஷயத்தை வைத்திருக்கிறார் கீழைத்தேசக் கலாச்சாரத்தில் வளர்ந்த மனிதர்கள் மேலைத்தேச கலாச்சாரத்தை எதிர் கொள்ளும் தத்தளிப்புதான் அது. அத்வைதன் முதல் அலெக்சர் வரை பல்வேறு நிலைகளில் அதை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அவ்வெளிப்பாடு மூலம்தான் அவர்களுடைய குணச்சித்திரம் வெளிப்படுகிறது. கதாபாத்திரங்கள் மெல்லிய வேகமாக கோடுகள் மூலம் தீட்டப்படும் ஒவியங்களாக, சகஜமாகவும் வேகமாகவும் உருவாகும் விதம் இக்குறுநாவலின் மிக முக்கியமான குணம் என்று படுகிறது. அதற்

கென மொழி விசேஷ சிரமம் எதையும் எடுத்துக் கொள்வது மில்லை.

மூன்று

இலங்கைப் படைப்பாளிகளை தமிழ்நாட்டு விமரிசகர்கள் அணுகும் விதம் பெரிதும் கண்டனத்திற்குரியது. இலங்கை எழுத்து முழுக்கவே அதியற்புதமான பேரிலக்கியங்கள் என்று கூறுபவர்கள் தான் பெரும்பான்மை. ஏதாவது ஒரு படைப்பு நன்றாக இல்லை என்றால் கூட எங்கே தமிழின விரோதி ஆகிவிடுமோமோ என்ற அச்சம். அந்தரங்கமாக இவர்களுக்கு இலங்கை எழுத்து மீது எவ் வித அக்கறையும் இல்லை என்பதே உண்மை. காரணம் இலக்கிய அனுபவத்திற்காக இவர்கள் ஒருபோதும் இலங்கைத்தமிழ் நூல்களை நாடுவதில்லை. (இதே இரட்டை மனோபாவம் தலித் படைப்புகளைப் பற்றியும் காணப்படுகிறது) இலங்கைத் தமிழரின் வாழ்வை அறிந்து கொள்ள அவற்றை படிப்பவர்கள் உண்டு. இவ்விரு சாராரும் இலங்கைப் படைப்புகளை ரசிப்பவர்களல்ல. எனவே எதையும் நிராகரிப்பவர்களும்ல்ல. தமிழ்நாட்டிலக்கியத்தின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட்டு இலங்கைத்தமிழ் எழுத்து தன்னைக் கண்டடையத் துவங்கும் இன்று இவ்விருசாராரும் அதற்கு பெரிய தடைகள். பல்வேறு காரணங்களால் புண்பட்டிருக்கும் இலங்கைத்தமிழ் படைப்பாளிகளுக்கு இந்த உதட்டளவு உபச்சாரம் பெரிதும் உவப்பளிப்பது இயற்கையே. தன்னம்பிக்கை உள்ள சிலராவது இவற்றை புறக்கணித்தாக வேண்டும்.

இலங்கையைப் பற்றியோ, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களைப் பற்றியோ 'தெரிந்து கொள்ள' இலக்கியம் தேவையில்லை. கருத்துக்களை தெரிந்து கொள்ளவும் அதன் அவசியம் இல்லை. இதழியலும், கட்டுரைகளுமே போதுமானவை. என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கு வரும் கடிதங்களை விட அதிகமாக எந்த இலக்கியப்படைப்பும் இலங்கைத்தமிழர் பற்றி சொன்னதில்லை. நாம் நம்மைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளவே இலக்கியப் படைப்புகளைப் படிக்கிறோம். 'நான்' என்று நாம் உத்தேசிப்பது பவுதிகமானதும், அன்றாட வாழ்வு சார்ந்ததுமான, ஒரு உருவகம் எனில் அதன் எல்லைகள் மிக குறுகலானவை. அதற்கு அப்பால் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவன்தான் இலக்கிய வாசகன். அந்நிலையில் அவனுடைய 'நான்' மானுடகுலம் அளவு விரியக்கூடியது. அவன் தன் மனத்துக்குள் செல்லச் செல்ல மானுடக்குலத்திற்கே உரிய கூட்டு நளவிலியை சென்றடைகிறான். அது தொன்மங்களால் (ஆர்கி

டைப்புக்கள்) ஆனது என்று கூறப்படுவதுண்டு. ஓர் இலக்கியப் படைப்பை படிக்கும் போது நாம் நமது பார்வை பீரிட்டு புதிய வெளிகளை நிரப்பும் அனுபவத்தை அடைகிறோம். எவ்வித ஆதாரமும் இன்றி படைப்பாளி கூறும் ஒரு எண்ணத்தை அப்படியே வியந்து ஏற்கிறோம். (குறிப்பாக தஸ்தாயெவ்ஸ்கியை படிக்கும் போது) காரணம் அவ்வெண்ணம் நாம் நம்மைப்பற்றி ஏற்கனவே நாமறியாத மனஆழத்தில் உணர்ந்துள்ள ஒன்றுதான். நேற்று 'யூரி பலாயன்' தூந்திரப்பிரதேச மக்களைப்பற்றி எழுதிய கதைகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவை எனக்குத்தந்த அனுபவம் தூந்திரமக்களைப் பற்றி அறியும் அனுபவம் அல்ல. என்னை நான் அறியும் அனுபவம்தான். எனது வாழ்வுக்குழலும், சந்தர்ப்பங்களும் மிகவும் குறுகியவை. அவைமூலம் வெளிப்பாடு கொள்ளும் நான் என்னில் ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே. இலக்கியம் வழியாக பூமியெங்கும் நான் எல்லையற்ற வெளிப்பாட்டைக் கொள்கிறேன். இவ்வெளிப்பாட்டை எனக்கு சாத்தியமாக்கும் அனைத்துமே என்னைப் பொறுத்த வரை சிறப்பான இலக்கியங்களே. தேச, இன, மொழியடையாளங்களும் பிற அடையாளங்களும் இலக்கியப் படைப்பின் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் அடையாளப்படுத்தக் கூடியவை. ஒரு சில வசதிகளுக்காகவும், நோக்கங்களுக்காகவும் சூட்டப்பட்டவை. இலக்கியப் படைப்பு எப்போதும் இவ்வடையாளங்களுக்குள் அடைபட மறுப்பதேயாகும்.

இப்படைப்புகளில் தெரிவத நானேதான். முகமறியாத ஊரின் விமானநிலையத்தில் வழிதவறிய எலிமாதிரி தவிக்கிறேன். இடுங்கின் அறையில் காமத்தில் குமைகிறேன். அகதியாகிறேன். என்னை எனக்கு காட்டும் இக்கதைகளை புதுப்புது வாசல்கள் திறக்க மீண்டும் மீண்டும் படிக்க முடியும். இது ஒரு 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்று அடையாளம் போடுவது எனக்கு கசப்பு தருகிறது. மேலான படைப்புகள் அத்தகைய கூண்டுகளிலிருந்து சிறகடித்து எழுந்து விடுகின்றன என்பதற்கு இந்நூலும் ஓர் உதாரணம்.

ஜெயமோகன்

தருமபுரி

தமிழ்நாடு

11.2.96

‘பொருள் புதிதாய்’ச் சில கதைகள்...

போராட்டம் நடைபெற்று வருகிற ஒரு நாட்டில் பல்வேறு காரணங்களினால் மக்கள் தொடர்ந்து வாழ இயலாத நிலை ஏற்படும். இந்த நிலையில் அரசியல் தஞ்சம் கோரி அயல்நாடுகளுக்குச் செல்வது அனைத்து விடுதலைப் போராட்டங்களிலும் காணக் கூடிய ஒன்று! ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திலும் நாம் இதனைக் கண்டு வருகிறோம்.

‘உலகத் தெருக்களில் வீசப்பட்ட’ ஈழத்தமிழர்கள் புகல்நாடுகளிலும் தங்கள் இலக்கியப் பணியைத் தொடர்கின்றனர். இதழியப் பணிகளிலும் அவர்களது பங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கதாகும். கையெழுத்து பத்திரிகை முதல் அச்சுப் பத்திரிகை வரை எரத்தாழ நூறு இதழ்கள் தமிழில் இவ்வாறு உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வெளி வருகின்றன. கலை இலக்கிய இதழ்கள், அரசியல் இதழ்கள், தத்துவமார்த்தப் பத்திரிகைகள் என உள்ளடக்கத்தாலும் இவை பெரிதும் வேறுபட்டவையாகவே திகழ்கின்றன. உயிர்ப்பு, ஓசை, கதிர், காலம், சமர், சுவடுகள், தாயகம், தூண்டில், தேடல், நான்காவது பரிமாணம், பனிமலர், புதுமை, மனிதம், மெளனம், விழிப்பு ஆகிய இதழ்களை இந்த வரிசையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இந்த இதழ்களிலும் கதை, கவிதை, கட்டுரைகள் எனப் பல விதங்களில் தங்கள் வாழ்வனுபவங்களை இவர்கள் பதித்து வைத்துள்ளனர். இந்தக் குறுநாவல் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ‘மாற்றம்’ கூட பாரிஸ் ஈழநாடு என்னும் இதழில் வெளிவந்ததே.

புகல் நாட்டுப் படைப்புகள் நமக்குப் புதிய அனுபவத்தைத் தருகின்றன. நாம் இதற்கு முன் எப்போதும் சந்தித்தறியாத புதிய அனுபவங்கள் நமக்குள் ஒரு திக்கு முக்காடலைத் தருகின்றன. இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள ‘ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்’ கதையில் சொல்லப்படுகிற செய்திகள் நமக்குப் புதியவை. அதைவிடவும் ‘வாழ்வு வசப்படும்’ கதையில் நாம் எதிர்கொள்கிற அனுபவங்களால் நம் மனம் சமநிலை இழந்து தவிப்பதென்னவோ நிஜம். புதிய சூழ்நிலை, புதிய களம் இவற்றுக்குப் பழகி வர நமக்கு நெடு நேரம் பிடிக்கிறது. நமது தமிழ்மொழி உலகம் முழுக்கவும் சென்று பல்வேறு புதிய பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்து இவற்றையெல்லாம் தொட்டுத் திரும்புகிற பொழுது இவை தவிர்க்க முடியாதவையே. இவை தரும் பண்பாட்டு அதிர்வுகளிலிருந்து நாம் தப்பித்து விடவும் முடியாது.

“சொந்த நாட்டில் சுழற்சி முறையிலான அவலமும் சுதந்திர இருப்பு, எதிர்காலம் பற்றிய கேள்விகள், நம்பிக்கையின்மை, விரக்தி ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்க சமூகப் பிரக்ஞையால் எழும் தார்மீகக் கோபம், நிலைமையின் கையாலாகாதத்தனத்தால் எழும் எள்ளல், நையாண்டி ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது. பரவலாகக் காணப்படும் இந்தப் போக்கு தவிர வதியும் நாட்டில்

அந்நியனாகப் பார்க்கப்படுவதால் வரும் பாதிப்பும் மன உளைவுகளும் இதையுமீறி மனித நேயத்தைச் சந்திக்கும் ஆச்சரியமும் இடையிடையே முகம் காட்டுகின்றன” என்று புகல் நாட்டுப் படைப்புகளைக் குறித்து அ. குமரன் கூறியிருக்கிறார். ‘வாழ்வ வசப்படும்’ என்னும் மூன்றாவது கதையில் இவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஈழத் தமிழர்கள் இல்லாத நாடுகளே இல்லை எனக் கூறுமளவுக்கு தமிழ்நாடு, கனடா, ஜெர்மனி, நார்வே, ஆஸ்திரேலியா, சுவீட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் இவர்கள் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். சொந்த மண்ணிலிருந்து அகதிகளாக்கப்பட்டு தாய் தந்தையரை, மனைவியை மக்களைப் பிரிந்து பல்வேறு நாடுகளில் வாழ நேரிடுகிற இவர்கள் அங்கு எதிர்கொள்கிற அனுபவங்கள் கைத்துப் போனவையேயாகும். தாய் மண்ணால் கைவிடப்பட்ட இவர்களுக்கு எந்த நாட்டிலாயிருந்தாலும் புறக்கணிப்பே காத்திருக்கிறது. அரசின் அடக்குமுறை, இயக்கங்களால் ஏற்பட்ட இன்னால், வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் முயற்சி என புகல் நாடுகளுக்கு இவர்கள் துரத்தியடிக்கப்பட்ட காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அங்கும் அல்லல்படுகிறார்கள் என்பது இது போன்ற கதைகளின் வழி தெளிவாகவே புலப்படுத்தப்படுகிறது.

‘இங்கும் எமக்கு
 இடர்கள் தொடரும்
 தாங்க முடியாத குளிர்...
 தாங்க முடியாத வெப்பம்...
 தாங்க முடியாத மனக் கவலைகள்...!’

என்று மலையன் பன் குறிப்பிடுவதைப் போல ஈழத்தமிழர்கள் மேலை நாடுகளிலும் துன்பங்களையே அனுபவித்து வருகின்றனர்.

ஈழத்திலிருந்து மேலை நாடுகளுக்கான பயணத்தின் போதே அவர்களது புதிய துயரும் தொடங்குகிறது. பல்வேறு அவமானங்களை அவர்கள் சந்திக்க வேண்டியவர்களாகின்றனர். ஊரில் தரகர்கள் பணத்தைப் பறித்தபின் காலை வாரிவிடலாம்; சில வேளை விமான நிலையங்களில் வைத்து அவர்கள் கைது செய்யப்படலாம். இவற்றையெல்லாம் கடந்து ‘விட்டால் போதும்’ என்று வெளிநாட்டுக்கு வந்து விட்டால் கூட அந்த விமான நிலையத்தில் கூட கைது செய்யப்படும் அபாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. போக முற்பட்ட நாட்டைப் போய் அடையாது வேறொரு நாட்டில் இறக்கப்பட்டு விடுவதும் உண்டு. அவர்களே அவர்களுக்குச் சதயில்லை என்கிற இந்த அவலம் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் ஏற்பட்டுக் கொண்டதொன் இருக்கிறது.

ஆத்மாவையே அவமானத்தால் கறுத்துப் போகச் செய்யும் அனுபவங்களை இந்தத் தமிழர்களில் படைப்பாளிகளாய் உள்ளவர்கள் உலகநியச் செய்கிறார்கள். 'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' கதையை பொ. கருணாகரமூர்த்தி இப்படித்தான் ஆக்கியிருக்கிறார். 'வேண்டாத விருந்தினர்களாய்' நடத்தப்படும் இவர்களின் நிலையை 'வாழ்வ வசப்படும்' துலக்கமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி எண்றில்லாமல் புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்கள் அனைத்திலுமே ஏக்கம், தன்னிரக்கம், வேதனை, அயன்மைப்பாட்டுணர்வு, சுய விமர்சனம், தங்களது தேசிய இனத்தின் அடையாளத்தைப் பேணும் தனித்துவம் ஆகிய பண்புகளை நாம் காண முடிகிறது. ஈழத்திலிருந்து வெளியாகும் படைப்புகளிலிருந்து களத்தால் மட்டுமல்லாது, செய்திகளாலும் புகல் நாட்டுப் படைப்புகள் வேறுபட்டே தெரிகின்றன. நம்பிக்கை, வேகம், திமிர்ப்பு இன்றி ஒரு துன்பியல் தன்மையை மைய இழையாகக் கொண்டே இவை விளங்குகின்றன. தாய்நாட்டின் கொடிய யதார்த்தங்கள் விருந்து தப்பித்து வந்தாலும், வேரறுபட்டு உதிரிகளாய் உலக நாடுகளில் இறைக்கப்பட்டுள்ள ஈழவர்களின் வாழ்க்கையின் துயர நிழல் புகல் நாட்டுப் படைப்புகளில் படிந்திருக்கக் காணலாம். இந்த நிழல் இந்தக் குறுநாவல்களிலும் படர்ந்திருக்கிறது.

அருந்ததி சொல்வது போல் 'உறவறுந்து போய் அன்னிய தெருக்களிலே நடைபிணமாய்ப் பனிகொட்டும் குளிர் இரவிலும் பற்றி எரியும் நெஞ்சத்தோடு அலைகிற புகல்நாட்டுத் தமிழர்கள்' கூறும் செய்திகள் நமது கனத்த மெனனத்தையும் உடைக்க வல்லவை. பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், மொழி, காலநிலை ஆகியவை அனைத்திலும் மாறுபட்ட தன்மைகளை உள்வாங்கி இயைந்து வாழ்வதில் ஏற்பட்ட துயர்களாக இந்த 'வயலின் இசை' நம் நெஞ்சை ஊறுத்துச் செல்கிறது. உடலாவும் மனதாவும் அலைக் கழிக்கப்பட்ட ஈழவர்கள் விரக்தியால் வாடியும் அவமானங்களால் குறுகியும் வாழும் வாழ்க்கையை புகல் நாடுகளின் கார், கடன் அட்டைகள், உல்லாச விடுதிகள் ஆகியவற்றால் மாற்றி விட முடியாது.

'அகதிகளின் வருகை பெருகி விட்டது. அதற்கு எதிரான உடனடி நடவடிக்கை அவசியம்' என்று வலியுறுத்த மேலைநாட்டினர் 'படகு நிரம்பி விட்டது' என்ற கொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அத்துடன் 'இந்நாட்டின் அழுக்குகள் (அல்லது பன்றிகள்) சுத்தம் செய்யப்பட வேண்டும்' என்று நாகரிகமற்ற முறையில் அகதிகளுக்கெதிராக ஐரோப்பியர் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர். புகல்நாடுகளில் குடியுரிமை கோரி வாழ்வோர் இந்த அவமானங்களைச் சகித்துக் கொண்டு தான் வாழ வேண்டியுள்ளது. புகல் நாடுகளில் அதிகரித்து வரும் வேலையில்லா திண்டாட்டம், வீடிண்மை போன்ற சமூக

பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கெல்லாம் வெளிநாட்டவர்களே காரணம் என்ற ஒரு எண்ணம் இந்நாட்டு மக்களின் மனங்களில் பலமாகப் பதிய வைக்கப்பட்டு வருகின்றது. மேலைநாடுகளில் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் கூர்மை பெறும் போதெல்லாம் நிரவாதம் வீழித்துக் கொள்கிறது. சுமுத்திரன் கூறுவதைப் போல தமிழர்களுக்கும் 'புகல்நாடுகளுக்கு வந்த பின்னர் தான் தம் நிரம் கறுப்பு' என்றே தெரிகிறது.

'வாழ்வு வசப்படும்' வெளிப்படுத்துவது போல போதைப் பொருள் கடத்தல், அடிதடி மோதல்கள், குடி, மேற்குவக இயந்திரத்தனம், திறந்து விடப்பட்ட காமம் என்னும் சுழற்சியில் சிக்கிக் கொள்ளும் தமிழர்களின் புதிய அனுபவங்கள் தமிழுக்குப் புதியது. சுழத்தமிழர்கள் தங்களது ஒரு காலை மட்டும் தான் இங்கு வைத்துள்ளனர். மறுகாலைத் தம் தாய்நாட்டிலேதான் ஊன்றியுள்ளனர் என்பதையும் 'வாழ்வு வசப்படும்' உணர்த்தத் தவறவில்லை. சுழவர்களின் ஆளுமை, நினைவுகள், அனுபவங்கள் அனைத்தும் 'தாய்நாடு - புகல்நாடு' என்ற தொடர்பிலேயே இயக்கப்படுகின்றன. இதை 'வாழ்வு வசப்படும்' மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சுழப் போராட்ட இலக்கியங்களின் நீட்சியாக, இன்னொரு பரிமாணமாக உள்ள புகல்நாட்டுப் படைப்புகள் தனியாக ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியத்தை வேண்டுவன. அவ்வாறு ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் 'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' முகமையான இடத்தைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள 'மாற்றம்' கதை அக்காவின் மாற்றத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தக் கதை புகல்நாட்டுப் பின்னணியில்தான் என்றில்லாமல் எங்கும் நிகழக் கூடியது. ஆனால் 'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' 'வாழ்வு வசப்படும்' ஆகிய கதைகளுக்கு அடிப்படையே புகல்வாழ்வதான். பெரிதும் கலைத்துவம் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிற, சட்டநாதன், முத்துராசண்ணை, திலகன், நகுலன், அத்வைதன், நிமலன் போன்ற வாழும் மனிதர்களைக் கொண்ட இந்தக் குறுநாவல்கள் புகல்நாட்டு மனிதர்களின் துயர்களைப் படம்பிடிப்பதில் வெற்றி பெற்று விட்டது என்றாலும், நெருஞ்சியாய் நெஞ்சில் தைக்கவில்லையே ஏன்? இதற்கான பதிலை பொ. கருணாகரமூர்த்தி தனது அடுத்து படைப்புகளில் சொல்வாராக!

சென்னை - 14

8.1.'96

அன்புடன்

கே. எம். வேணுகோபால்

உதவி ஆசிரியர்

கதிரவன் நாளிதழ்

மேலும் சில உண்மைகள்

பண்பாடு என்பது மானுட நாகரிகத்தின் உச்சியை நோக்கிய பயணத்தின் படி நிலைகளாகும். இது மிக உணர்வு பூர்வமானது. பிரக்ஞை நிறைந்தது. மானுடம் தான் வகுத்துக் கொள்ளும் வாழ்வு நெறி அதனதன் மனோதர்மங்களால் அமைகிறது.

தனி மனிதன் வாழ்வு நெறியின் உயர்வு நவீர்சி அலகுகள் மொத்தத்தில் ஒரு சமூகத்தின் பண்பையும், நாகரிக நிலைகளை யும் நிர்ணயிக்கின்றன.

மனிதனின் மனோதர்மத்தைப் பாதிக்கும், உயர்த்தும் காரணிகளாகச் சமயங்களும் அது பற்றிச் சொல்லப்படும் புராணக் கதைகளும், நல்லிலக்கியமும் இருந்திருக்கின்றன. பஞ்சமா பாதகங்கள், பஞ்ச சீலங்கள், தம்ம பதங்கள், பத்துக் கட்டளைகள், 'ஹரம்' என்று தவிர்க்கப்பட்ட விஷயங்கள் எல்லாம் சமயங்களினூடாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளன.

என்ன, புராணம் சாமி கண்ணைக் குத்தும், குடலைப் பிடுங்கும் என்று பயம் காட்டும். இலக்கியங்கள் கொஞ்சம் சிந்திக்க விடும். மதத்தினூடே சொல்லப்படும் விஷயங்களைக் கண்ணத்தில் போட்டுக் கொண்டு கேட்பவர்கள் இலக்கியமென்றால் எதிர்க்கேள்வி கேட்பார்கள். விமர்சிப்பார்கள்.

அதிநவீன அறிவியல் தரவுகளை விரல் நுனியில் கொண்டிருக்கும் பேரறிஞர்களையும், கடவுளைக் கடந்து சிந்திப்பவர்களையும், 'எதைக் கடவுள் என்கிறார்கள்' என்று தவித்துக் குழம்புவவர்களையும், சுத்த பக்தர்களையும் நல்ல இலக்கியம், எழுத்து ஆசிர்ப்பிக்கும்! கலைக்கு இவ்விசேட தன்மை உண்டு.

மலிவான கலைகளாலும், இலக்கியமும், சினிமாவும் எமது இளஞ்சமூகத்தின் சிந்தனைகளைக் குழப்பிவிட்டிருக்கும் வேளையில், பண்பாட்டுச் சிதைவுகளால், மனோ தர்மங்களும், மானுட விழுமியங்களும் ஓரங்கட்டப் படுவதைக் கண்ணூறும் போழ்து, இதைத் தடுக்க, இன்னும் இன்னும் செழிக்க, சோபிக்க வைக்க - ஒரு அணைநி பிள்ளையின் பங்களிப்பாக என்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்று சமயங்களில் நானும் யோசிப்பதுண்டு. நான் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஜெர்மனியில் வாழப்பறப்பட்ட காலையிலிருந்து நிறையவே வாசிக்கவும், குழம்பவும், சிக்குப் பட்டவும் சிக்கெடுத்துத் தெளியவும், மறுபடி சிக்கவும், குழம்பவும் கூடவே கொஞ்சம் எழுதவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

எமது சமூகத்தினின்றும், சகல குணாம்சங்களிலும், பண்பாட்டிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் வித்தியாசப்பட்ட பிரிதொரு சமூகத்தில் வாழ நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் செய்து ஒரு சமூக அலகின் மிகச் சிறிய கூறான தனி மனிதனை நன்கு அவதானித்தேன். மிக வித்தியாசமான அனுவங்களைத் தந்தவர்களைப் பற்றி எழுதவும் நேர்ந்தது. இதன் விளைவே கலைஞன், தரையில் ஒரு நட்சத்திரம், கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள் ஆகிய கதைகள். இதில் பேசப்படுபவர்கள் அனைவருமே ஜெர்மன் காரர்கள்.

ஒரு சமூகத்தின் போக்கை (Trend) முற்று முழுதாக விவரிக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய நாவலை எழுதி முடிப்பதென்பது ஒரு காத்திரமான காரியம். எச் சமூகத்தின் போக்கும் பண்பும் ஸ்திரமானதாக இருப்பதில்லை. அதுவும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுகிறது. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முதல் ஜெர்மனியரின் போக்கு ஒரு விதமாக இருந்தது. போரில் நாடு தரைமட்டமான பின் வேறு விதமாக இருந்தது. ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த கிழக்கு ஜெர்மனியரின் உளவியற் பாங்குகளுக்கும் மேற்கு ஜெர்மனியருக்கும் நிறைய வித்தியாசமிருந்தது. மனம் ஒப்பியோ ஒப்பாமலோ அந்நிய நாட்டவர்களை மே. ஜெர்மனியர் பொறுத்துக் கொண்டார்கள். இணைப்பிற்குப் பின் கூட கிழக்கோர் இன்றும் எம்மைக் கண்டு கண்டு மிரண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். தம் காட்டில் மேய வந்த திருட்டு விலங்குகளாகக் கருதுகிறார்கள். இரண்டு பகுதிகளிலுமே விதிவிலக்கான பேர்வழிகளில்லாமலும் மில்லை. வெளிநாட்டாரைத் துவேஷிக்கும் விடயத்தில் ஒத்துப் போவோரே அதிகம். அடோல்ஃப் ஹிட்லரின் அடியையொன்றிய நியோ நாஜிகள், ரீபிளிக்கன்ஸ் பார்ட்டி என்ற பயங்கர அமைப்புகளும் உருவாகிப் பாராளமன்றத்தில் அங்கத்தினர்கள் இடம் பெறுமளவுக்கு இவர்கள் வளர்ச்சியுள்ளது. இரண்டு ஜெர்மனிக் குளுக்குமிடையிலான சுவர் 'கோபர்சேவ்'வின் கைங்கரியத்தால் வீழ்ச்சியுற்றபின் இணைந்த ஜெர்மனியரின் மனப்பாங்கு வேறொரு புதிய கோணத்தில் மாற்றம் பெறுகிறதென்பது காணக்கூடியதாகவுள்ளது. ஜெர்மனியர் ஒரு வீழ்ச்சியின் பின்னர் தம் கடின உழைப்பால் மீண்டும் கால்களை நன்கு ஸ்திரமாகப் பரப்பி வைத்து எழுந்து நின்று விட்டார்கள். இச் சடத்துவ - பௌதீக உறுதியும் பொருண்மிய உறுதியும் சிறப்பும் நட்புணர்விலும், மனித நேயத்திலும் ஒங்கி வளர்ந்துள்ளதா என்பது நுட்பமாக அவதானிக்கப்பட வேண்டியது.

ஜெர்மன் சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை வெகு நுட்பமாகப் பேசும் பல நூற்றுக்கணக்கான படைப்புகள் அவர்கள் மொழியில் அவ்வப்போது தோன்றியேயுள்ளன. Franz Kafka வின் 'விசாரணை'யைத் தொடர்ந்து யாரும் அவற்றைத் தயிழ் மொழி பெயர்ப்புச் செய்யலாம்.

இலங்கை பிரிட்டிசாரின் ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்ட நாள் முதல் இரண்டு பேரினவாதக் கட்சிகள் / அரசியல்வாதிகளின் வாக்குப் பொறுக்கும் கபட முயற்சிகளில் அலைக்கழிக்கப்பட்டு, உதை பந்தாக உதைக்கப்பட்டு காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் ஒரு கூறு / 1980களின் முற்பகுதியில் தொடங்கி ஐரோப்பா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா என்ற பிரதேசங்களில் சமாதானம் பாதுகாப்பு வேண்டி வாழத் தலைப்பட்டது.

இன்னொரு கூறு பொதுவாக விபூதியும் வீரதமுமாய் வாழ்ந்த, அகிம்சையை விரும்பும் ஒரு நாய் நலந்தட்டப் படுதலையே காணச் சகிக்காத, பெற்றோர்களின் பிள்ளைகள் - இரண்டாந்தலைமுறை, பேரினவாத அரசுகளின் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் உயர்கல்விக் கொள்கையால் வஞ்சிக்கப்பட்டுச் சினம் கொண்டு தாயகமும், இனமும் மீட்கப்பட வேண்டுமென்று இன்று களமாடித் தலைகளாக உருட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு பயிர் வேருடன் பிடுங்கப்பட்டுப் சிறிதோர் இடத்தில் ஊன்றப்பட்டது போல் - ஒரு சமூகம் இடம் பெயர்ந்து சிறிதொரு கலாச்சாரமும், பழக்கவழக்கங்களுமுடைய இன்னொரு சமூகமத்தியில் வாழத்தலைப்படுகையில் தனக்குள்ளே சுய அடையாளத்தை முதலில் இழந்து போகிறது.

மேலும் அச்சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், பண்பாட்டு உரசல்கள், வாழ்வொழுக்க நெறிகளில் உண்டான பாதிப்புகளைப் பார்த்ததில் இவைகளைப் பற்றியே முழுவதும் பேசும் நாவலொன்றைப் படைப்பதற்கான விஷயங்கள் நிறையவே கிடைத்தன.

ஈழப்போரின் உக்கிரத்தையும், அழிவுகளையும், அவலங்களையும் தாக்குப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னும் தாய் மண்ணிலேயே வாழும் எம் உறவுகளுக்கு குறிப்பாக இளைஞர்களுக்கு அகதி வாழ்வென்றாலும் ஐரோப்பிய, கனேடிய வாழ்வும் அது பற்றிய நினைவுகளும் கனவுகளைத் தருவனவாகவே இருக்கின்றன.

இதனால் இந்நாவலில் அதன் மையமான சுருப்பொருளை அடக்கும் சுவாரஸியமான கதையைச் சொல்லும் நோக்குக்குச் சமாதானமாக கதைப்புலம் அமையும் ஜெர்மனியில் குறிப்பாக பெர்லினில் நடைபெறும் இதர நிகழ்வுகளைச் சொல்வதிலும் சிரத்தையும் கவனமும் கொண்டேன். யதார்த்தத்தைச் சொன்னேனே தவிர 'யாருமே இங்கு வரப்படாது' என்று உபதேசம் செய்வது என் நோக்கமல்ல.

பெர்லினிலும் ஜெர்மனியின் இதர மாநிலங்களைப் போலவே ஆரம்பத்தில் வெளிநாட்டவர் எவரையும் வேலை எது

வும் செய்ய அரசு அனுமதிக்கவில்லை. இதனால் அரசுக்கும் நிறைய சமூக உதவிப் பணம் இவர்களின் பராமரிப்புக்கு செலவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. இச் செலவினத்தைக் குறைக்க சிரமமான வேலைகளைச் செய்ய மெல்ல மெல்ல அனுமதித்தது. எங்கள் கல்வித் தளாதரங்களுக்கும், விசேட தன்மைகளுக்கும் எவ்வித தேவையுமிருக்கவில்லை.

முன்பொருமுறை மேற்கண்ட நிலைமைகளை விவரித்து கனடாவில் வாழும் நண்பன் ஒருவனுக்கு "கனடாவுக்கு வந்து விட்டீர்களா?" என்று கடிதம் எழுதினேன். 'ஜோராக வா... ஆனால் வரும் போது ஆகக் குறைந்தது ஐம்பதினாயிரம் ஜெ.மர்க்குகளாக வது கொண்டு வா.. அப்போ தான் அதை வட்டிக்கு கொடுத்தா வது பிழைக்கலாம்' என்று பதில் எழுதினான். சபாவத்தில் பணம் பண்ணும் சமர்த்தே இல்லாத எனக்கு இத் தொகையைக் கண்ணால் பார்க்க இன்னுமொரு ஆயுள் தந்தாலும் முடிகிற காரியமோ தெரியாது.

கனடாவில் போய்க் குடியேறிவிட்ட பிள்ளைகள் 'ஸ்பொன்சர்' பண்ணி அழைத்ததின் பேரில் கனடா போயிருந்த என் சிறிய தாயார் எழுதியிருந்தார். 'இங்க என்ன இருக்கு பார்க்க?' ரொறண்டோ போலத்தான் ஒட்டாவா, ஒட்டாவைப் போலத்தான் மொன்றியல். எங்கு பார்த்தாலும் நாடு முழுவதும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக கரண்ட் கம்பிகளும் குளிர்ந்தான்... மனம் விட்டுப் பேச ஒரு மனுசரில்லை. ஊரில் நடக்கிற சமர்களைப் பார்க்கிற தும், பொம்மர் வர பங்கரில் ஓடிப்போய் ஒளியிறதும் என்னத் திரியலான வாழ்க்கை? நான் கணமும் இங்க நிலலன்... பொங்கல் எனக்கு ஊரிலதான்..

லெளகீக சுகங்கள் மனிதனுக்கு எல்லாப் பருவத்திலும், வேளைகளிலும், சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்திவிட முடியாது. எயிட்ஸ் கண்ட ஒருவனிடம் பாரீஸில் பரப்பு நூறு ரூபாய்க்குக் கிடைக்கிறதென்றால் என்ன துள்ளிக் குதித்து விடலா போகிறான்? ஆனால் எல்லோருக்கும் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் தன்கவிதை யொன்றில் கூறுவது போல—

'மரணம் மகத்தானது தான்

உயிர்வாழ்தல் அதைவிடவும் மகத்தானது' ஆக இருக்கிறது அன்றேல் அகதிப் பயணங்கள் ஏன் அமைகின்றன?

ஜெர்மனியரும் ஒரு காலத்தில் உலகப் போர்களின் உக்கிரம் தாளாது அமெரிக்கா வரை உலக நாடுகள் எங்கும் சிதறி ஓடிய வர்கள் தான்.

அடைக்கலம் தந்த பிறநாடுகளுக்கு என்றும் நன்றி பாராட்டும் பொருட்டு இவர்கள் தமது அரசியற் சாசனத்தில் - உலகத்தின்

எக்கோடியிலிருந்தும் ஒருவன் அரசியல், மத, இனக் காரணங்களுக்காக பாகுபாடு காட்டப்பட்டாலோ, துவேஷித்து துன்புறத் தப்பட்டாலோ இங்கு வந்து தஞ்சம் கோரும் உரிமையை வழங்குகிறது. இன்று இச்சட்டம் சற்றே இறுக்கமாக்கப் பட்டிருப்பது உண்மை.

இன்று ஐரோப்பா எங்கிலும் பரவி வாழும் ஈழத் தமிழர்களுள் ஐம்பது சதவீதமானோர் 80 - 86-ம் ஆண்டுக்கால வாக்கில் ஒரு விமானச் சீட்டுடன் வந்து நுழைந்து விடுமாறு அகலத் திறந்திருந்த கிழக்கு / மேற்கு பெர்லின் கண்டாயத்தினூடு நுழைந்தவர்களே. வேறு நாடுகளுக்கு இங்கிருந்து சென்றுவிட்டவர்களைத் தவிர பெர்லினிலேயே தங்கிவிட்ட ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களுக்கும் அவர்தம் வாரிசுகளுக்கும் அவர்கள் சுயமாகச் சம்பாதிக்க ஆரம்பிக்கும் வரையில் - அரசு வலது சாரிகள், நாஜிகளின் தீவிரமான எதிர்ப்பிடையிலும் கூரையும், படுக்கையும், கணல் அடுப்பும் தந்து போஷிக்கின்றது. இவர்கள் தந்த ஆதரவே ஈழத்தில் பல அடுப்பங்கரைகளிலும், துப்பாக்கிகளிலிருந்தும் தொடர்ந்தும் புகை வர மறைமுகமான காரணமாக இருக்கிறது என்பது ஒன்றும் இரகசியமான விடயமல்ல.

தமிழக அரசு தஞ்சம் கோரி வந்த ஈழவரை இளைஞர், முதியவர், பெண்கள், குழந்தைகள் என்ற பேதம் பாராது சேலத்திலும், புதுக்கோட்டையிலும் சிறையை ஒத்த அகதி முகாம்களில் அடைத்து அவர்கள் தாமாகவே நாடு திரும்பும் வகையில் 'உபச்சாரம்' பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் ஜெர்மனி -

கலாச்சார ரீதியிலோ, பேசும் பொழியிலோ அல்லது நிறத்திலேயோ எந்தவித ஒற்றுமையுங் கொண்டிராத எம்மில் இலட்சம் பேரை ஆதரிப்பது இந்நாட்டின் போரும் அதன் சிதைவுகளும் எப்படி மறக்க முடியாதோ அதே போல் இதன் சரித்திரத்துடன் பொன் எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டு இன்னும் பல யுகங்களுக்கும் நினைவு கூறப்படும். மனித சமுதாயத்தின் நெடிய வரலாற்றைப் பார்க்கும் போது கூட்டுவாழ்க்கை குடும்பம் என்ற கட்டமைப்புகள் தோன்ற முதல் எமது புராதன சமுதாயத் தந்தையாரெனத் தெரியாத ஒரு கூட்டத்தினராகத் தான் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். குடும்ப அமைப்பு என்பதே நாம் விவங்குச் சமூகத்தினின்றும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தேறிவந்து நாகரிகம் அடைந்ததிற்கான அடையாளம். நவீன பெண்ணியம் பற்றிய பார்வைகள் சிந்தனைகள் பல்மடங்கு பெரிதாக்கும் நுணுக்குக் காட்டிகளினூடாகத் துல்லியமாக நோக்கப்படும் போது குடும்ப அமைப்பில் உள்ள வியாசூலங்கள், வேலைப் பாகுபாட்டில் பெண்கள் மீதான அதி அழுத்தங்கள் சுமைகள் என்பன நன்கு தெளிவறுக்கப் படுகின்றன.

நவ பெண்ணியவாதிகள் இவ்வியாசூலங்களை, பெண்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய பாரபட்சங்களை லாவகத்தில் களைய வல்ல மாற்றீடான கருத்துக்களை, நடைமுறைச் சாத்தியமான அதி நவீன அறிவு பூர்வமான விபூகங்களை முன் மொழிய, சிபாரிசு செய்ய வேண்டும். தவிர - குடும்ப அமைப்பையே உடைத்துக் கொண்டு பெண்கள் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்று அத்த அபிப்பிராயம் கூறுவதை பெரியார் 'பெண்களே உங்கள் கருப்பையை வெட்டித் தூர வீசிவிடுங்கள்' என்ற பெண்களுக்கு விளைவிக்கப்படும் அநீதி கண்டு கொதித்துக் கூறிய அதி தீவிர வார்த்தையாகக் கொள்ளலாமே தவிர வாஸ்த்தவம் என்று கொள்ளல் அசாத்தியம்.

குடும்ப அமைப்பின் இறுக்கம் தளர்த்தப்பட்ட இங்கத்தைய சமூகத்தில் பெண்கள் நட்பு அல்லது Dating என்ற பெயரால் நம் சூழலுக்கு ஏற்பல்லாத பல்பாலியல் தொடர்புகளுக்கு உட்படுகிறார்கள். ::ப்ரெண்டே இல்லாத இளைஞனோ இளைஞியோ விநோத விலங்கைப் போலவே பார்க்கப்படுகிறார்கள். இதனால் தொண்ணூறு சதவீதத்திற்கும் அதிகமான இளசுகள் ::ப்ரெண்டுனையே இருக்கிறார்கள். அதிலும் ஒரே வேளையில் பல ::ப்ரெண்டுகளை வைத்துக் கொள்ளும் தேவைகள் வருகின்றன. பள்ளியில் சேர்ந்து பயில்பவனோ இல்லை ஒன்றாக வேலை பார்ப்பவனோ ஒரு ::ப்ரெண்ட் இருப்பான். வார விடுமுறைகளில் வெளியூரைச் சுற்றுவதற்கு கார் வைத்திருக்கும், அல்லது ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் ::ப்ரெண்டை எங்காவது டிஸ்கோவிலோ, மியூசிக் கூ::பேயிலோ பிடித்திருப்பான். விலை அதிகமான உடைகள், வாசனைத் திரவியங்கள், இல்லை வீட்டுத் தளவாடங்களை வாங்கி விசுக்கக் கூடிய இன்னொரு ::ப்ரெண்டும் இருப்பான். அதிகமாக இந்த மூன்றாவது பிரகிருதியிடம் பணம் என்ற அம்சம் மட்டும் இருக்கும். மற்றும் படி வயசானவனாகவோ இல்லை ஏலவே நாலு தரம் திருமணஞ் செய்தவனாகவோ, பன்னிரண்டு பிள்ளைகளுள்ளவனாகவோ அல்லது பல் செட்டுப் பாவிப்பவனாகவோ இருக்கலாம். இவ்வகை உறவுகள் உண்மை மனதின் நட்புச் சமீககைகளாலோ மனித நேயத்தாலோ சிறப்பதல்ல. இதுவும் ஒரு வகைச் சோரமே! இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் குற்றவுணர் வென்ற கேள்விக்கிடயில்லை. இதுதான் வாழும் முறைமையடிபாப்பா! மேலைத் தேயக் குடும்ப அமைப்பு முறையில் இளசுகள் பதினாறு அல்லது பதினேழு வயதிலேயே பெற்றோரைப் பிரிந்து 'தனி வாழ்க்கை' வாழத் தலைப்பட்டு விடுகிறார்கள். இதற்கு அரசால் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சோஷியல் - பொருளாதார உதவிகளும் காரணம். அன்றேல் பெற்றோருடன் தான் வாழ நேரிடினும் பிள்ளைகள் எவ்வகையான நண்பர்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கஞ்சா புகைப்பவனா போதைப் பொருள் பாவியவனா, அவர்களின் பாலியல் நடவடிக்கைகள் எப்படி என்ற

வீடயங்களில் முற்றாகப் பாரா முகமாக இருக்கிறார்கள். அதாவது 'அவர்களுக்குத் தேவையான பாலியல் கல்வி பள்ளியில் கிடைக்கிறது. அவ்வறிவின் மூலம் சுர்ப்பம் உண்டாகாமல் எப்படியோ தற்காத்துக் கொள்வார்கள்' என்ற நம்பிக்கையும் அது போதும் என்ற மனோபாவமும் பெற்றோர்களுக்கு!

இவ்வகைச் சமூகம் வார்த்தெடுக்கும் இரு இளம் பெண்கள் 'வாழ்வு வசப்படும்' நாவலில் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். ஒருத்திக்கு சிறு கைச் செலவினங்களுக்காக சோரம் போதல் சிலாக்கியமாகவுள்ளது. மற்றவளுக்கு பிள்ளைகளைப் பெற்று வீலை பேசி விற்றல் நல்ல தொழிலாகவே படுகிறது. இவ்வகைப் பெண்களின் சகவாசம் இங்கு வாழ நேர்ந்த இளைஞர்களுக்கு இலகு வாகக் கிடைக்கிறது. ஆகர்ஷிக்கப்படுகிறார்கள். தம் பாலியல் தாகங்களின் சாந்திக்கெனவே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட செவ்வீளனீர்க் குலைகளாக எண்ணி மோகிக்கிறார்கள். சபலம் கொள்கிறார்கள்.

தமது பெண்டிரும் சகோதரியும் படிதாண்டாப் பத்தினியராக இருக்க - கன்னிமையையோ, கற்பையோ கணக்கெடுக்காத இன்னொரு சமூகத்தின் (பேதைப்) பெண்களைப் பெண்டாண்ட புருஷோத்தமர்களின் நபும்சுகத் தனங்களையும், எமது சூழலில் இடம் பெறவே முடியாத, நான் இன்னொருமுறை எழுதக் கூசுகின்ற பாலியல் அனார்த்தங்களையும் எதுவித ஒழித்தல் மறைத்தல் இன்றிக்காட்டியுள்ளேன். இவை எந்த ஒரு வாசகனையும் காமவயப்பட வைக்கவோ, கிச்சக்கிச்ச மூட்டவோ எழுதப்பட்டவையல்ல. மாணுடம் இத்தனை யுகங்களாகத் தேடியும், போற்றியும், அதன் போக்கில் மகோன்னை உச்சிநிலை நோக்கிப் பரிணமித்திருந்த பண்பும், நாகரிகமும் நிலம் பிளந்துண்டான ஒரு பாதாளச் சாக்கடையுள் கொட்டப்படும் அவலம் கண்டு அதிர்ந்ததால் எழுதப்பட்டது.

புலப்பெயர்வு நாடுகளில் உருவாகிவரும் எமது அடுத்த தலைமுறை, ஐரோப்பிய சமூகத்தின் வாழ்வு முறையை அடியொற்ற நேரின் தந்தை யாரென்று சுரியாகத் துணிய முடியாத அதற்கடுத்த தலைமுறை வீணாந்து உருவாகும். இங்கே ஏலவே 60% அதிகம் தொகையில் பிறக்கும் பிள்ளைகள் சட்டரிதியாக திருமணமாகாதவர்களுக்கே பிறக்கின்றன. அதி நவீன பெண்ணியவாதிகள் எதற்குத் திருமணமென்றொரு கேள்வியை வீசலாம். பிள்ளையானது தன் தந்தை யார் எனத் தெரிந்து கொள்ள வாயினும் எதிர்காலத்தில் திருமணப்பதிவுகள் உதவும்.

அழகான நன்கு திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட, பெண்ணுக்குரிய வேலைப் பளுவைச் சமமாக ஆண்கள் பகிர்ந்துக் கொள்ளும் அன்பு தவழும் இலட்சியக் குடும்பங்கள்தான் பின் நவீனத்துவ சுதந்திர சமூகத்தின் ஒரு 'மாதிரி - அலகு'.

மரபுக் குடும்ப அமைப்பில் உள்ள அண்ணைத் தங்கை, அக் கான் தம்பி, அப்பா அம்மா என்ற நுட்பமான உறவுகள், அதனால் கிடைக்கும் சந்தோஷங்களையும் கணக்கில் கொள்ளாது புறந் தள்ளி விடுதல் அசாத்தியம். மேலைத் தேயத்தின் மாதிரிப் போக் கில் முன்னெடுக்கப்படும் வாழ்க்கை முறையில் வயசான காலத் தில் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளால் கவனிக்கப்படாமல் முதியோர் இல்லங்களையே நிரப்புகின்றனர். பிள்ளைகளுக்கும் 'பெற்றோர் என்ற அபிமானம் அவர்கள் தம்மால் பராமரிக்கப்பட வேண்டிய வர்கள் என்ற நன்றியுணர்வு' ஆவியாகியே காணப்படுகிறது.

ஒரு பூஞ்சிறகைப் போல் சுயாதீனமாகவும், சுதந்திரமாகவும் விடப்படும் பெண்ணோர் ஆணோர் வாழும் சமூகத்தினின்றும் அந்நி யப் படுத்தப்படும் அபாயம் உண்டு. இவர்கள் ஒரு கட்டத்தில் தமது உள்ளார்ந்த சக்தியும் அனுபவங்களும் தாம் உருவான சமூகத்திற்கு உதவாத நிலையில் உள்ளதை உணர்வர். இவர்கள் தமது உதவாக்கரை (Punks) போக்கிலான வாழ்வை விடுத்துத் தம் தாய்ச் சமூகத்துடன் பொருத்தவும் முனைவர். அன்பு, பாசம், கடமை, மனித நேயம் என்பவற்றால் உந்தப்படுவோர் தாம் புறப் பட்ட இடத்திற்கே வந்தும் சேரலாம்.

எம் மரபார்ந்த சமூக அமைப்பில் பெண்ணியம் பற்றிய விழிப் பான சிந்தனைகள் சமூகத்தின் எல்லாத் தட்டினரையும் உண்மை யில் எட்டவில்லை. இவ்வண்ணர்வு அவையைச் சமூகம் முழுவதி லும் பரப்ப வேண்டிய கடமை நம் எல்லோருக்கும் உண்டு. நவ சிந்தனையுடைய பெண்ணியல்வாதிகள் பெண்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளையும், பாகுபாட்டினையும் களையவல்ல புதிய நியமங்களை (Standards) உருவாக்கட்டும். ஏற்புடைத்தா யின்சமூகம் கொள்ளும். இயல்பினாலும், தான்கற்ற கல்வியினா லும் பெண்ணியம் பற்றிய புதிய சிந்தனைகள் கொண்ட பெண்ணை 'மாற்றம்' குறுநாவலில் தனக்கென ஒரு துணை யைத் தேட வேண்டிய கட்டம் வரும் போது தடுமாறிப் போகி ரார்கள். தனக்கான வரணைத் தேட வேண்டிய பொறுப்பைத் தந்தை முற்றாகத் தான் எடுக்கும் போதே அவள் கொண்டிருந்த இலட்சி யங்கள், கனவுகள், கொள்கைகள், தத்துவங்கள் எல்லாம் கீழ் இறங்கிவிடுகின்றன. வாழ்வின் அடுத்த கட்டம் இனியொரு ஆட வனுடன் தான் என்ற நிர்பந்தத்தின் அழுத்தத்தினால் தனது கனவு கள் ஆவியாகிப் போக அனுமதிக்கிறாள். இதுவும் எமக்கு ஏற்பு டையதல்ல!

'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' - வேறு பிரச்சனையொன்றை விவரிக்கும் கதை. அகதியாக ஒரு நாட்டினுள் நுழைவதில் உள்ள பிரச்சனைகள், அகதிகளைத் தஞ்சம் தரவல்ல நாடுகளில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிக்கும் ஏஜென்ட்கள் எதிர் நோக்குழ் பிரச்ச னைகள், அவர்கள் கஸ்டங்கள், ஆபத்துக்கள் சுட்டப்பட்டுள்

என. 'ஏஜென்ட் என்றாலே தில்லு முல்லுப் பண்ணுபவன், இவன் தொழில் எவ்வாறு தர்மத்தில் சேர்த்தியாகலாம்?' என்ற வினா எழுலாம்.

'பல அடுக்கு மாடித் தொடர் ஒன்றில் உள்ள ஒரு வீட்டில் தீப்பிடிக்கிறது' என்று வைத்துக் கொள்வோம். 'உயிர்காக்க வேண்டின் சிலருக்கு இன்னொருவரின் வீட்டினுள் புகுந்து சின் கதவால் வெளியேறி அங்குள்ள மாடிப்படியால் இறங்கிக் கீழ் ஓடினாலே உண்டு' என்ற நிலைமை. அவ்வயல் வீட்டுக்காரரும் அங்கில்லாத நிலையிலும் கதவு திறக்கப்பட வேண்டிய அவசியம். இந்த ஏஜென்ட் பூட்டியுள்ள அக்கதவுகளை உடைத்து உயிர்காக்க வைக்கிறான். அல்லது ஒரு தேசத்தில் புரட்சி வெடிக்கிறது. அதன் அரசே எரிசுண்டுகளையும் இரசாயன வெடிசுண்டுகளையும் வானில் இருந்து வீசுதெக்கிறது. நாடெங்கும் தீப்பிடித்துக் கொள்கிறது. உயிர்காக்க ஜனங்கள் அயல்நாட்டின் வேலையைத் தாண்டி நுழைகின்றார்கள். மரணம் துரத்திவர வயதான வர்களும், நோயாளிகளும், சில கூப்பிணிப் பெண்களும் உயரமான வேலிகளைத் தாண்ட முடியாது தவிக்கும் போது... இந்த ஏஜென்ட் அம்முள் வேலிகளை வெட்டி விடுகின்றான்.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் விரிவடையும் புதிய தமிழ் இலக்கியப் பரப்புகள் எம் கலாச்சார ஒழுக்க பண்பாட்டுச் சிதைவுகளால் நலிவுறும் சமூகத்தைப் பற்றும் பாசிச மனோபாவங்களையும், சுயமையையும், நபும்சுகத்தனங்களையும் தகர்த்துப் பஸ்மீகரணம் பண்ணாவல்ல வெடிசுண்டுகளாகவும், மானுஷீகத்தை உயர ஒங்கி வளர்த்துச் செல்லும் அதன் புதிய 'ஜின்'களாகவும் அமைய வேண்டும் என்பது என் கனவு.

இதில் இடம் பெறும் குறுநாவல்களில் 'மாற்றம்' பாரீஸ் - ஈழநாட்டில் வெளியானது. 'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' கணையாழி தி. ஜானகிராமன் குறுநாவல் போட்டியில் (1994) தேர்வு செய்யப்பட்டது.

நாவல் எனது முதன் முயற்சியாகும். இதற்கான குரு / 1982 இலேயே மனதில் தோன்றிவிட்டதாயினும் / 1988 இலேயே எழுதி முடித்தேன். இப்போதே நூலுருவம் பெறும் வாய்ப்பு கிட்டியுள்ளது.

அன்பு வாசகர்களையும், விமர்சக, திறனாய்வு நண்பர்களையும், சுக படைப்பாளர்களையும் நான் வேண்டுவதெல்லாம் இவ்வாக்கங்கள் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடுகளையும், கருத்துக்களையும், கண்டனங்களையும், எதிர்வு கூறல்களையும், எதுவாயினும் மனம் திறந்து முன் வையுங்கள்.

அவற்றை விமர்சனம் என்ற வகையில் ஏற்றுக் கொள்வேன். 'ஒரு படைப்பாளி புகழுரைகளால் அழிந்து போவதைவிட, விமர்ச

னாங்களால் தன்னைத் திருத்திக் கொள்ள முடியும்' என்ற அறிஞர் வாக்கை நான் பூரணமாக ஏற்பவன்.

இந்நாவல் நூலுருவம் பெற என்னுடன் உழைத்த கவிஞர் கி.பி. அரவிந்தன் அவர்களுக்கும் திரு. அதியமான் அவர்களுக்கும் கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துப் பார்த்து அதன் அமைப்பில் ஆலோசனைகள் வழங்கிய பேராசிரியர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், பெர்லின் திறனாய்வாளர் ந. சுசீந்தரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

மேலும் தனது நேரத்தை ஒதுக்கி இந்நாவலைப் படித்துப் பார்த்து தனக்கேயுரிய முறையில் அறிமுகம் செய்யும் நூன்மு கத்தை எழுதித் தந்த ஜெயமோகன் அவர்களுக்கும், மதிப்புரை எழுதித் தந்த பத்திரிகையாளர் முனைவர் கே.எம். வேணுகோபால் அவர்களுக்கும்,

சிரிய முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்தினருக்கும், நூலை வெளியிட்ட ஸ்பீனேகா பிரசுரத்தினருக்கும் இவர்களுடன் கூட உழைத்த முகம் அறியாத நண்பர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

10.9.95

ஒரு அகதி

உருவாகும் நேரம்

“அண்ணார், மெத்தக் கவனமாய்க் கேளுங்கோ, இந்தக் குருப்பில நீங்கள் தான் எல்லாரிலும் வயதில பெரியவராயிருக்கிறீர்கள். மற்றவங்களையும் விடுப்பு விண்ணானம் பார்க்க விடாம கவனமாய்க் கூட்டிக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது உங்களுடைய பொறுப்பு”

“அதெல்லாம் நான் வெல்லுவன், நீங்கள் குழந்தைக்குச் சொல்லுகிற மாதிரி நெடுகச் சொல்ல வேண்டாம்.” மிக மெலிதான குடு, சட்டநாதனின் வார்த்தைகளில் கலந்து வெளிப்பட்டது. அதை நாம் உணராதிருக்க, ‘எல்லாம் அம்மாளாச்சி துணை செய்வாள்’ என்று கவரிங் செய்தார்.

சிங்கப்பூர் ஏயர் போர்ட்டின் ‘டிபாச்சர் ஹோலி’ல் பிரிட்டிஷ் ஏயர் வேய்ஸின் கவுண்டரில் ‘தலைகள்’ (போட்டோ) மாற்றிய பிரிட்டிஷ் விசாவுள்ள பால் போர்ட்டுகளுடனும், ரிக்கெட்களுடனும் அவர்களைப் ‘போர்ட்டிங்கார்ட்’ எடுக்க விட்டு விட்டு நாங்கள் தூரத்தில் நின்று அவதானித்தோம்.

எம்மவர்களின் தலைமாற்றங்களும், தகிடு தத்தங்களும் அவ்வளவாக அவர்களுக்குப் புரியாத நேரம். மனதில் துளியும் சந்தேகமின்றி வார்த்தைக்கு ரெண்டு ‘சேர்’ போட்டு போர்ட்டிங் கார்ட்டுகளைக் கையில் கொடுத்து, சந்தோஷமான பயணத்திற்கும் வாழ்த்து வார்கள். விமானம் புறப்பட இன்னும் ஒரு மணி நேரமிருந்தது. அவர்கள் நால்வரையும் ‘மெக்டொனால்ட்ஸ்’ ரெஸ்ரோறண்டுக்குக் கூட்டிப் போய் மில்வேக்கும்,

கொக்கக்கோலாவும் வாங்கிக் கொடுத்து, நூற்றி எட்டாவது தடவையாக ஏயர் போர்ட்டுகளில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், விமானம் பிராங் போர்ட்டில் டிரான்ஸிட்டில் நிற்கும் போது எப்படி இறங்கி, எந்த கேட்டினால் வெளி யேற வேண்டும் என்பது பற்றி விளக்கம் கொடுத்தேன்.

“எய்க்ரேஷன் கவுண்டரில் எக்ஸிட் அடித்து உள்ளே நுழைந்ததும், அங்கேயும் பெரிய ஹோல் இருக்கும். உடனே இடது பக்கம் திரும்பி நடக்கிறீர்கள். அங்கிருக்கும் ‘டிபூட்டி ஃபீரீ ஷாப்’ எதிரில் உள்ள, ஒடுக்கமான ஹோல் போன்ற கொறிடார், நேரே உங்களைப் பிரிட்டிஷ் ஏயர் வேய்ஸ்ஸின் விமானப் பயணிகளை, விமானம் ஏற்றும் டர்மினல் ஹோல்களுக்கும் இட்டுச் செல்லும். எதற்கும் முதலில் பெரிய ஹோலில் உள்ள அறிவித்தல் பலகையிலோ அல்லது ஆங்காங்குள்ள டி.வி. மொனிடர் போன்ற டர்மினல்களிலோ BA-17 நம்பர் பிளைட்டுக்குப் பயணிகள் செல்ல வேண்டிய ஹோலின் இலக்கத்தைப் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டு, முதற் சொன்ன கொறிடோர் வழியே போகிறீர்கள். அந்த ஹோலினுள் நுழையுமுன் வாசலில் அதிகாரிகள் உங்களையும் உங்கள் பெட்டிகளையும் இன்னுமொரு தடவை ‘ஸ்கானிங்’ பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தலாம். அநேகமாக ஹாலின் முன்பகுதி ‘டிரான்ஸிட்’ பயணிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். நீங்கள் பின்னால் போய் உட்காருகிறீர்கள். விமானம் புறப்பட ஏதாவது தாமதமானால் அறிவிப்பார்கள். அல்லது விமானம் புறப்பட அரை மணி நேரம் முன்னதாக உங்களை விமானத்தினுள் போய் அமர அனுமதிப்பார்கள். ‘போடிங் கார்டில்’ உள்ள சீட் இலக்கத்தைப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டியது... அவ்வளவுதான்.”

எல்லோரும் புரிந்த மாதிரி தலையாட்டினார்கள். மாலை ஐந்து மணிக்கே ‘குட் பை’ சொல்லி அவர்களை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு நாம் வெளியில் கோலாலம்பூர் செல்லவிருந்த ஒரு பயணக் கும்பலுடன் கலந்து காத்திருந்தோம்.

என் தொழில் பார்ட்னரும் நண்பனுமான ராதாவும் நானும் சும்மா விவாதத்திற்கு, பகுத்தறிவு வாதங்கள் பேசினாலும் இது போன்ற ‘டென்சனான’ தருணங்களிலும், இக்கட்டான வேளைகளிலும் எல்லா தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொள்வோம்.

அன்றும் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொண்டு கன்னத்திலும் போட்டுக் கொண்டோம்.

விமானம் புறப்பட. கால் மணி நேரமிருக்க, இவர்கள் பெயர்களை ஒலிபெருக்கியில் கூப்பிட்டு சீக்கிரம் விமானத்திற்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். எமக்

குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து மீண்டும் கூப்பிட்டார்கள்.

“மிஸ்டர் வேசிகாரநாடன்... (வசீகரநாதன்)

மிஸ்டர் அடவன்... (ஆதவன்)

மிஸ்டர் வாலவன்.. (வளவன்)

மிஸ்டர் அமுடன் (அமுதன்)

பிரிட்டிஷ் ஏயர் வேய்ஸ் ரிக்யுஸ்ட் யூ ரூ பி ஒன் போட் த்ரு த சி-32, டிரான்ஸிட் டர்மினல் ஹோல் இமிடியட்லி.”

சனம் எங்கே போய்ச் ‘சிக்கு’ப் பட்டுதோ?

ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. என்ன நடந்தது என்று யாரைக் கேட்பது? இவர்கள் உரிய நேரத்தினுள் விமானத்திற்குள் போகாவிட்டால் இருபதினாயிரம் டொலர் ஸ்வாகா! தலை மாற்றம் செய்யப்பட்ட பாஸ்போட்களுக்குக் கொடுத்த விலையே பதினாயிரம் டொலர்.

ஒரு ‘டிரீப்’ அடிபட்டுப் போச்சென்றால், எவ்வளவு நஷ்டம்! ஏஜெண்ட் வேலை பார்ப்பது ஒரு வகை சூதாட்டம்தான்.

‘பயணிக்கு என்ன வந்தது...? எப்ப அனுப்புகிறீர்கள் மறுதர’மென்று வந்து முற்றத்தைப் பள்ளமாக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஏயர் போட்டுள் நுழைந்து, விமானத்தில் ஏறி உட்காருவது வரையில் எத்தனை தெளிவாக, எத்தனை தடவை தொண்டை நீர் வற்ற எடுத்துச் சொல்லியிருந்தோம்? ராதாவுக்கு அவன் பரந்த தேகம் முழுவதும் வியர்த்தது. சரியாக ஐந்து பன்னிரண்டுக்கு மூன்றாம் முறையும் கூப்பிட்டார்கள். ‘கேஸ்கள்’ விமானத்திற்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்பது உறுதியாகிவிட்டது.

“அதிகாரிகள் யாரிடமாவது சிக்கியிருந்தால் இந்த ‘ஐயா முத்துக்கள்’ எம்மையும் மாட்டி விட்டு விடும்.. வா... மெல்ல மாறுவம்” என்றான் ராதா. டாக்கியில் ஏறிக் கொண்டு எமது ஹோட்டலுக்குக் கிட்டவாக, ‘சிராங்கன் ரோடி’ல் சைனா ரெஸ்ரோறண்ட் ஒன்றில் இறங்கிக் கொண்டோம். சுமாரான ‘கிக்’ ஏறும் வகையில் பியர் குடித்துக் கொண்டு இருக்கையில், ராதா, இருபதினாயிரம் டொலர்கள் சம்பாதிக்க இத்தாலி சர்க்கஸ் கொம்பனியில் எத்தனை கோடி தரம் சம்மட்டியால் அடிக்க வேண்டுமென்று வருந்தினான். ராதாவின் கவலையைப் பார்க்க ஏற்கெனவே பொருள் இழப்புகளைச் சந்தித்துப் பழகிப் போன நான் கவலைப்பட்டது ‘போதாது’ போலிருந்தது.

மேலும் பியரும், விஸ்கியும் ஓடர் பண்ணினோம். 'சுப்பா' ஏறவும், தோல்வியே திரும்பத் திரும்ப நுளும்பைப் போல இரைந்து கொண்டு மனதில் வந்து துன்பம் செய்தது. போதை துன்பத்தை விரட்டும் என்பது பொய்!

பதினொரு மணிக்கு மேல் ஹோட்டலுக்கு நடந்தே போனோம். அவர்களது அறையில் நால்வரும் இழவு கொடுத்த மாதிரித் தலைகளைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கின்றார்கள்.

"என்னப்பா நடந்தது? புத்தகத்தை (பாஸ்போட்டை) மீண்டும் செக் பண்ணினார்களா?"

இளைஞர்களில் சற்று விவரமானவன் சொன்னான்.

"ஒருத்தரும் செக் பண்ணவேயில்லை... அம்புக் குறிகள் காட்டியபடி சரியான பசேஜ்கள் வழியாகத்தான் போனோம்..."

"போய்...?"

சட்டநாதனைக் காட்டிச் சொன்னான்,

"இவர்தான் 'டிரான்ஸ்பர்' அறையினுள் போயிருப்போம்... இனி வந்து கூட்டிக் கொண்டு போவாங்கள்" என்றார்.

"நீங்கள் போயிருக்க வேண்டியது 'டிரான்ஸிட்' அறைப்பக்கம். 'டிரான்ஸ்பர்' என்பது வேறு ஏதாவது விமானத்தில் சிங்கப்பூர் வந்த தொடர்ந்து உங்கள் விமானத்தில் பயணிப்பவர்கள் தங்கும் அறை... அதனுள்ளும் யாராவது பயணிகள் இருந்தார்களா?" "ஒருவருமில்லை. காலியாகவே இருந்தது..."

"ஐந்து நாற்பதைந்து வரையில... பிளேன் புறப்பட்டுப் போகும் வரையில்... நாலு பேரும் 'மழுவன்கள்' மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிறியள்... மூன்று தரம் உங்களுடைய பெயர்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கூப்பிட்டார்களே... காதென்ன எல்லோருக்கும் ஒத்தபடி அடைச்சுப் போயிருந்ததோ..."

"அவர்கள் கூப்பிட்டதொன்றுமே விளங்கேயில்லை... வாஸ்ட்மினிட்ல்தான் இவருடைய பேச்சைக் கேட்டு ப்ளேனை விட்டு விடுவோமோ என்று பயம் வந்து, வெளியில வந்த அந்தப் பக்கமாய் வந்த ஒரு ஓபிசரைக் கேட்டோம். அவர், "இட் ஈஸ் ரூ லேட்... ப்ளேன் ரன் வேய்க்கு மூவ் பண்ணிட்டது" என்றார். பிறகு எங்களுடைய புத்தகங்கள் 'போடிங் காட்டுகள்' எல்லாவற்றையும் வாங்கிப் பார்த்தார். பார்த்து விட்டு, "நான்கு வருடத்துக்கு மேல் இங்கிலாந்தில் இருக்கிறியள். ஏன் 'இங்கிலிஷ்' பேசச் சிக்குப் படிறியள்" என்று

கேட்டார். எங்களுக்குப் பயத்தில் நெஞ்சத் தண்ணி வத்திப் போச்சு. பிறகு எல்லாப் படங்களையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார். எல்லோரையும் பின்னால் வரச் சொல்லி விட்டில் 'அறைவல் ஹோலு'க்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் பாஸ்போட்களைத் திரும்பிக் கையில் தந்துவிட்டுச் சொன்னார், "வேறு யாராவது அதிகாரி பிடித்து, உங்களைப் பொலீசில் குடுத்தானெண்டால் மூன்று வருஷங்கள் 'உள்ள' குந்த வேண்டி வரும்... இங்க ஓர் நிமிஷமும் நில்லாமல் ஓடித்தப்பங்கோ" என்று வாசலைக் காட்டி விட்டார். "டாக்சி பிடித்துப் பறந்து வந்திட்டம்".

"எங்களுடைய பிரச்சினைகள் தெரிந்த ஒரு அதிகாரியிடம் மாட்டிப்படியால் உங்களை 'ஓடித்தப்பங்கோ' என்று விட்டு விட்டான்கள்... யரோ ஒரு நல்ல ஜீவன்..."

"ஆள் எப்படியிருப்பான் பார்வைக்கு..."

"சீனாக்காரன்... அவ்வளவு இறுக்கமான முகமில்லை."

"அதுதான் பார்த்தன்... யாராவது ஒரு தமிழனிட்ட மாட்டியிருந்தால் நேரே பொலிஸில் ஒப்படைத்து, தனது உத்தியோகப் பெருமையைக் காட்டியிருப்பான்!"

ராதா சட்டநாதனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து, அவருடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்.

"நீர் பேசாமல் 'அம்பாள் கபே'யில் நின்று அடுப்பைப் பார்த்திருக்கலாம்...இங்க வந்து இன்னும் மூன்று பேர் சுளுவாய் 'ப்ராங்போட்' போய் இறங்கிற சான்றையும் கெடுத்திட்டு நிக்கிறீரே...?"

சட்டநாதனுக்கு விழுந்த அர்ச்சனையைப் பார்த்ததும் இதுவரை பேசாதிருந்த மற்ற இருவரும் மெல்ல பாத்நம் பக்கமாக நழுவுப் பார்த்தனர்.

"ஏய் இங்க வாங்கோ ரெண்டுபேரும்..." ராதா கூப்பிட்டான்.

'குழி முயல்கள்' மாதிரி முழிச்சுக் கொண்டு வந்தார்கள்.

"என்ன... என்ன... துரைமாரை 'டிரான்ஸ்பர்' சூமிலிருந்து ப்ளேனில் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஏற்றுவான்கன்னு இருந்தனீங்களோ...? நீங்களென்ன 'டிப்ளமோட் பாஸ்போட்' தான் வைத்திருக்கிறியள்... வி.ஐ.பி.க்கள் என்று கூட்டிக் கொண்டு போக... இந்தாளுக்குத் தான் மூளையில்லை என்றால் உங்களுக்கெங்கை போச்சு? வயசுக்குத் தகுந்த விவேகம் வேண்டாம்?"

கட்டுநாயகா விமான நிலையம் போல பயணிகளை பஸ் மூலம் இங்கெல்
லாம் விமானம் தரித்து நிற்குமிடத்திற்கு கூட்டிப் போக மாட்டார்கள். பயணி
கள் 'டர்மினல்' அறையிலிருந்தே 'டெலஸ்கோபிக் பசேஜி' இடாக விமானத்தி
னுள் ஏறலாம் என்பதையும் அவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கலாமென்று பட்
டது..

"சரி விட்டா ... ஃபாஸ்ட் ஈஸ் ஃபாஸ்ட்..." என்றேன்.

அவன் ஆற்றாமையில் மேலும் திட்டினான்.

"இவ்வளவு செலவு செய்து ரிஸ்க் எடுத்துக் கொண்டு ப்ளேன்ஸ் ஏறதுக்கு
வாசல்படி வரைக்கும் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறம்... நீங்கள் வீம்புக்குப்
பண்ணின மாதிரி எல்லாவற்றையும் கெடுத்துப் போட்டு ஒன்றுமே நடவாதமா
திரி 'தேமே' என்று வந்து நிக்கிறியள். ஏஜெண்ட் என்றாப் போல எல்லாரும்
என்ன சவிஸ் பாங்கில கணக்கு வைச்சிருப்பாங்கள் என்று நினைக்கிறி
யளோ...? ரெண்டு லட்சம் புரட்ட எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டிருப்பியள்.. அப்பி
டித்தான் நாங்களும்.. நாலு 'டிரிப்' அடிப்பட்டுப் போச்சென்றால் பாதையில்
துண்டைப் போட்டுக் குந்த வேண்டியதுதான்.. ஒரு பயல் பைசா காட்டமாட்
டான்! நீங்கள் வேறையாரும் ஏஜெண்டிட்ட கொளுவுப்பட்டிருந்தால் அடுத்த
கொழும்பு பிளைட்ல ஏற்றி விட்டிட்டு இதுக்கு மேல ஒன்றுஞ் செய்யலா
தென்று 'டாட்டா' காட்டியிருப்பான்கள். உங்களுடைய தலைகளின் 'ஒளி
வட்டங்களை'க் கண்ட அன்றே இது எம்மால முடியாத கேஸ் என்று திரும்பிக்
கொழும்புக்கு அனுப்பியிருந்தோமென்றால் நஷ்டம் ஏதோ கொழும்பு டிக்
கெட் செலவோட போயிருக்கும்! ஏதோ எங்கட தலைவிதியாக்கும்... அட...
சிங்கப்பூர்க்காரன் ஏயர்போட்டுள்ள விட்டாப்போல, நேராப் போய் பிளேனுக்
குள குந்தத் தெரியாமல் இருக்கிற பூச்சியள்.. பட்டிக்காட்டான்கள் இந்த 89-ல்
நீங்களாகத்தான் இருக்கும்... ஆப்பிரிக்கக்காரன்கள் எப்பவோ திருந்திட்டான்
கள்... இராப் பகலாய் வீடியோவில் ரேவதியையும் நதியாவையும் பார்த்த
நேரம் உங்களுடைய பாஸ்போட்டில இருக்கிய பெயருகளைப் பாத்து வைச்சி
ருக்கலாமெல்லே..." ஆத்திரம் பொங்கப் பொங்க ராதா அவர்களை நிற்க
வைத்தே திட்டித் தீர்த்தான்.

"பாஸ்போட்டில் பெயரைப் பார்த்து வைச்சிருந்தோமண்ணை, அவங்
கள் கூப்பிட்ட போதுதான் அது, எங்கட பேரென்று விளங்கவேயில்லை."

"நாலு பெயர்களில் அப்படி ஒரு பெயர்தானும் விளங்கேல்லியோ...
உங்கள் பெயர்களுடைய விளங்காத நீங்கள் ப்ரெஞ்சம், ஜெர்மனும் படித்து

யூரோப்பைக் கலக்கி... அப்பப்பா.. அது எந்த யுகத்திலோ?" நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டாள்!

அந்த வாரம் ஹோட்டல் காசு கட்டவும், சாப்பாட்டுச் செலவுக்குப் பண மில்லாமலும் கஷ்டப்பட்டோம்...சுக ஏஜெண்ட்கள் பழகிய கடைக்காரர்கள்... எல்லோரிடமும் மானத்தை விட்டுப் பணம் கேட்டுப் பார்த்தோம். 'சிலோன்காரர்களிடம் காசு கொடுத்தால் கொண்டு தப்பி விடுவானோ' என்று சந்தேகம் அநேகருக்கு! இரண்டு லிட்டர் விஸ்கி போத்தல்கள் கொண்டு வந்தபோது ஏழு கைகளும் நீட்டி வாங்கிய கடைக்காரர்களும் கையை விரித்தார்கள்.

நாங்கள் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பியவர்களில் 20 பேருக்கு மேல் இன்னும் பாக்கி வைத்திருந்தார்கள். போளில் தொடர்பு கொள்ளக்கூடியவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பாக்கிப் பணத்தைக் கேட்டோம். யாரும் மசிவதாயில்லை. ஏஜெண்ட் கொஞ்சம் இளகிய மனசுள்ளவனாக இருந்தால் பயணிகளும் அவர்கள் தலையில் 'கொச்சி மிளகாய்' அரைக்கத் தவறுவதில்லை. கனடாவோ, சுவிட்சர்லாந்தோ போய் இறங்கும் வரையில், சப்பாத்துத்துடைத்துத் தரவும் தயாராய் இருப்பார்கள். அக்கரையில் போய் இறங்கியதும் குரலும் பாவனையும் மாறிவிடும்.

"இஞ்ச வேலையுமில்லை ஒன்றுமில்லை. காசுக்கு எங்க போறது..?"

"இன்னுமொரு நாலஞ்சு மாதத்திற்குப் பொறுக்க மாட்டியளோ?"

"இனித்தான் நாங்களும் சோஷல் காசிலை மிச்சம் பிடிச்சத் தரவேணும்."

முதல்லயே கறாராயிருந்து காசை வாங்காத உங்கள் புத்தியைச் செருப் பால அடிக்க வேணுமென்பதை வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னார்கள்.

ஜேர்மனியில் இருந்து ஒருவர் வருங்கால மனைவியையும் மாமிசையும் அனுப்பிவிடும்படி முன்னே கேட்டிருந்தவர். அவர்களைக் கொழும்பில் இருந்து எப்போது சிங்கப்பூருக்கு அனுப்புவது என்று கேட்டுக் கொண்டு டெலக்ஸ் மூலம் எனது வங்கி இலக்கத்திற்குப் பணமும் அனுப்பினார். சிறிது சுதாரிக்க முடிந்தது.

புராண காலத்தில் எல்லாம் கடவுள்கள் தம் பக்தர்களைச் சோதிக்க, மேலும் மேலும் புடம் போட்டுப் பார்க்க தாமே மாறு வேடத்தில் போவதுண்டாம். கலியுகத்தில் ஜனத்தொகை மிகக் கூடிவிட்டதாலோ, அவர்களும் மிக பிஸியாகி இப்போதெல்லாம் தமது பிரதிநிதிகளையே அனுப்புகிறார்கள்.

அவர்களும் உண்மையான பக்தர்களையெல்லாம் விட்டு விட்டுக் கண்டவர்களிடமெல்லாம் வந்து சேர்ந்து விடுகிறார்கள். ஜெயிக்கும் போது குதிக்கிற

தும், தோற்கும் போது சோர்ந்து போய் குந்திவிடுகிற சாமானியத்திலும் சாமானியன் நான்.

பத்து வருடங்கள் ஜெர்மனியில் பனியிலும், குளிரிலும் இரவு பகல் வேலை செய்து குருவியாய் சேமித்த பணத்தை விவேகம் விவரம் போதாமல் சுய தொழில் ஆரம்பிக்கிறேன் என்று ரெஸ்ரோறண்ட் ஒன்றைத் தொட்டு அதில் கரைத்து விட்டுத் தளர்ந்து போயிருந்தவன்.

ஒன்பது பேர் கொண்ட பெரிய குடும்பத்தின் பொறுப்புக் கொண்ட, தலைப்பிள்ளையாக குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டி ஒன்பதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே பையில் ஐநூறு டொலருடன் பரதேசம் புறப்பட்டு தரை வழியாகவே ஈரான், ஈராக் எல்லாம் வேலை தேடி அலைந்து கடைசியாக இத்தாலியில் தரித்து நின்று சர்க்கஸ் கொம்பனியில் மாசம் நூற்றம்பது டொலருக்கு 5 கிலோ மடத்தலினால் கூடார ஆணி அடித்துக் கொண்டிருந்த நண்பன் ராதாவுடன் சேர்ந்து கொஞ்சம் விரைவாகப் பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்கில், சிங்கப்பூரில் முகாம் கொண்டு நின்று இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளை கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகள் நோக்கி, பாஸ்போட்டுகளில் சில அட்ஜெஸ்ட்மெண்ட்கள் செய்து அனுப்பிக் கொண்டு ஓரளவுக்கு நாணயமான ஏஜெண்ட்கள் என்று பெயர் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், எந்தக் கடவுளின் ஏஜண்டோ 'சட்டநாதன்' என்ற அகதிப் பயணியின் உருவில் எம்மிடம் வந்து சேர்ந்தார். நாற்பத்தி மூன்று வயது. நல்ல கறுவல். உயரம் ஆறு அடிக்கு மேல் இருக்கும். முதுகில் ஒட்டகத்திமில் மாதிரி ஒரு பாளைக்கத்தி வளைவுடன் கூடிய திட்டு. கால்களை எட்டிவைத்து ஒட்டகத்தைப் போலவே தலையை ஆட்டி ஆட்டித் தாண்டி நடக்கும் அழகே தனி. கொழும்பில் கொமிஷன் கடை வைத்திருக்கும் ராதாவின் மாமன் மறவன் புலவில் பெண் எடுத்த வகையில் பெண்ணின் உறவுக்காரராம்.

சிங்கப்பூரில் மறு நாடுகளுக்குப் பயணிக்க ஏஜெண்டுகளால் கொண்டு வரப்படுபவர்களிடமும், ஏஜெண்ட்களை நம்பியும் வந்து தரித்து நிற்கும் ஏனைய பயணிகளிடமும் சட்டநாதன் பேசும் போது அணு விஞ்ஞானி ஐன்ஸ்டைனுக்கே தான் தான் ஐடியா கொடுத்தது போலவும், தான் மட்டும் ஈழத்தில் இன்னும் ஒரு வருடம் நிற்க முடிந்தால் கண்டி, அநுராதபுரம் உட்பட்ட தமிழீழத்தை அமைத்துக் கொடுத்து விடுவேன் என்ற வகையில் கொளுத்துவாராம்.

ஏஜெண்ட் என்ற வகையில் எம்மிடம் சிறிது மரியாதை இருந்தது. கண்டபடி அனாவசியப் பேச்செதுவும் வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்.

மாதனை மகேந்திரனைப் போல கொழும்பில் 'பசிபிக் லங்கா' என்றோ இல்லை 'அண்டார்டிக் லங்கா டிராவல்ஸ்' என்றோ போட் மாட்டி நூற்றுக்கணக்

கான அப்பாவிக்களிடம் ஜெர்மனிக்கு அனுப்புகிறேன், கனடாவுக்கு அனுப்புகிறேன் பேர்வழி என்று காசைச் சுருட்டி விட்டு அவர்களைப் பாங்கொக்கிலும் சிங்கப்பூரிலும் கொண்டு வந்து விட்டு விட்டுத் தலைமறைவாகிவிடும் அயோக்கியர்களைத் தவிர வேறு எந்த ஏஜெண்டுமே தமது உறவுக்காரரை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப உடன்படுவதில்லை. பயணி உறவுக்காரராயின் ஏனைய ஏஜெண்ட்கள் வசூலிக்கும் கட்டணத்தை அறவிட முடியாது. 'அள்ளல் கிள்ளல்' இருக்கும். தவிரவும் பயண முதலிலேயே முழுக் காசையும் வாங்கிவிட முடியாது. பயணி விக்கினங்களில்லாமல் போய்ச் சேர்ந்தால் முன்பு ஒப்புக் கொண்ட காசு அதிகமாகத் தோன்றும்.

'அநியாயக் காசு' என்பார்கள்.

'தம்பி உழைச்சுத் தருவன்தானே' என்றோ 'எங்களுடைய காசுக்கு என்ன பயமே...?' என்றோ தட்டைப் புரட்டிப் போட்டார்களாயின் போச்சு!

பயணி ரூட் பிழைச்சு ஏதாவது நாட்டில் தொங்கிப் போனால் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து நாடுகளில் இருந்தும், மற்ற உறவினர்களிடம் இருந்தும் டெலிபோன் கோல்கள் வரும்.

'பாத்து கெதியாய் அனுப்புங்கோ...'

'என்ன இப்படிச் செய்திட்டியள்...?'

'கெதியாய் அனுப்புவீங்கள் என்று தானே உங்களிட்ட வந்தது.'

'எப்ப வந்து சேருவினம்?'

பயணி பெண்ணாயிருந்திட்டால்... 'முகூர்த்தம் தப்பிப் போகப் போகுது பெண்ணை அனுப்பு' என்று மாப்பிள்ளை நெருப்பில் நிற்பவன் போலத் துடிப்பான்.

சிங்கப்பூரில் 'சித்தப்பா' என்று பிரபலமான ஏஜெண்ட் ஒருவர். 'ப்ரஞ்சு காட்காரர். அதாவது அங்கீகரிக்கப்பட்ட அகதி; டிராவல் டாக்குமெண்ட் உடையவர். அதிக முதலீடு செய்து ஆண்களினதும் பெண்களினதுமாகப் பத்துப் பதினைந்து 'காட்களை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு தோற்றமும், வயதும் பொருந்தி வந்தால் தலை மாற்றாமலும், மாற்றியும் வெற்றிகரமாக தொழில் செய்து வந்தார். அவரது இயற்பெயர் தியாகநாதன் மெலீர்ஸ். அவரது மகனின் உறவு முறையுள்ள, பிரான்ஸ் போக சிங்கப்பூர் வந்து தரித்து நின்ற பயணி ஒருவர், 'சித்தப்பா... சித்தப்பா' என்று கூப்பிட எல்லோருக்குமே சித்தப்பாவானார். வழக்கமான ஏஜெண்டுகளைப் போல் அழைத்துச் செல்லும் இளம் பெண்களிடம் பாலியல் ஜோக்குகளோ, சேஷ்டைகளோ வைத்துக் கொள்ளா

மல் அவர்களைக் கௌரவமான முறையில் பாதுகாப்புடன் கூட்டிக் கொண்டு போய் அக்கரையில் சேர்ப்பிப்பதாலும், இதுவரை அவரது டிரிப்புகள் எதுவும் அடிபட்டுப் போகாமல் அதிர்ஷ்டகரமானவையாக நடந்து கொண்டிருந்ததாலும் 'பக்கா ஜென்டில்மேன் ஏஜெண்ட்' என்று பெயர் எடுத்திருந்தார். அவரை நேரில் போய்ச் சந்தித்து எமது பிரச்சினை பற்றி எடுத்துச் சொன்னோம். அவர் சட்டநாதன் வயதுக்குப் பொருத்தமான காட்கள் தன்னிடம் எதுவும் இல்லையென்றும் மற்ற இளைஞர்கள் மூவரையும் டிக்கட் எடுத்துத் தந்தால், தான் கூட்டிப் போவதாகவும் சம்மதித்தார்.

டிரிப் வெற்றிகரமாக அமையுமிடத்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் டொலர் தரவேண்டும் என்றும் அந்தப் பணம் செலுத்த இரண்டு மாதங்கள் அவகாசமும் தந்தார். இது மிகவும் மனிதாபிமான 'சப்காண்ட்ராக்ட்' ஆக பட்டதால் சம்மதித்தோம். அந்த வாரமே ஜெர்மன் நண்பன் அனுப்பிய பணத்தில் சித்தப்பாவுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் காசுச் சேர்த்து நாலு டிக்கட்கள் வாங்கிக் கொடுத்து அவர்களை வெற்றிகரமாக அனுப்பி வைத்தோம். சற்றே மூச்சு விட முடிந்தது.

இப்போது ஒற்றைத் தலைவலியாக சட்டநாதன் மாத்திரம். அவரது நாற்பத்து மூன்று வயதிற்குப் புத்தகம் எடுப்பது மகா கஷ்டமாக இருந்தது. அது பொதுவான 'அரளை' வயது மாத்திரமல்ல, அந்த வயசுக்காரர், புத்தகத்தைக் கொடுப்பது போன்ற 'ஸ்பெகுலேஷன்'களில், எவ்வளவுதான் பணம் கொடுத்தாலும் துணிய மாட்டார்கள். சட்ட இடுக்குகள் பற்றி எண்ணியே பயந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஜெர்மனியில் இருக்கும் எனது சகோதரன் ஒருவரிடம் எமது நிலைமையை 5 டெலி காட்டுகள் தீருமட்டும் விஸ்தாரமாய் எடுத்துச் சொல்லி எப்படியாவது பணம் அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டேன். நான் தொழில் ஆரம்பிக்கும்போதே 'செட்டிக்கு வேளாண்மை' என்று ஆசீர்வதித்தவர். ஏராளம் முக்கல் முனகல்களுடன் ஐந்து வட்டிக்கு ஆறாயிரம் டொலர் அனுப்பினார். 'நீ இந்த ஏஜெண்ட் வேலை பார்த்துக் கிழிச்சது போதும். உருப்படியாய் ஊர் வந்து சேர் "இனி பைசா புரட்ட முடியாது இங்கே..."

இதற்குள் எனக்கும் ராதாவுக்கும் சிங்கப்பூர் விசா காலாவதியாகும் நாள் வந்தது. சிறீலங்கா பாஸ்போட் வைத்திருப்பவர்களுக்கு இரண்டு வாரங்களே விசா தருவார்கள். யாராவது சிங்கப்பூர் பிரஜை உத்தரவாதம் அளித்தால் இன்னும் ஒரு வாரம் விசாவை நீடிக்கலாம். தமக்கு ஆதாயம் இல்லாமல் யார்தான் உத்தரவாதம் அளிப்பார்கள்? முன்பாயின் ரெயினிலேயே மலே

சியா போய்விட்டு மறுநாள் திரும்பிச் சிங்கப்பூர் நுழைவோம். நுழைகையில் திரும்பவும் 2 வாரங்கள் விசா கிடைக்கும். மலேசியா விசா பெறுவதிலும் ஏக கெடுபிடிகள் வந்த பின்பு ரிக்கட் செலவு அதிகமானாலும் பாங்கொக் போய் வருவோம்.

ராதாவும் நானும் பாங்கொக் போய் சிங்கப்பூர் விசாவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டோம்.

எமது ஹோட்டலில் யாரோ தன் நண்பர்களிடம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்த, எம்மிடம் புன்னகை செய்கிற ஒருவர் சட்டநாதனின் பிரச்சினையைத் தெரிந்து கொண்டு எதேச்சையாக எம்மைக் கண்ட போது சொன்னார்.

'பெர்னிலிருந்து ஒருத்தர் வந்து பெருமாள் வீதி சீனாக்காரியின் ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கிறார். குடும்பத்திலேயே யாருக்கோ இங்கே கல்யாணம் போலிருக்கிறது. சிலோனில் இருந்து பெண்ணின் வருகையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேச்சைப் பார்த்தால் எப்படியும் இரண்டு கிழமையெண்டாலும் இங்கு நிற்பார்கள் போல கிடக்கு.. அவருக்கும் உங்கட ஆளின்ட வயதிருக்கும்.. போய் மெல்லப் புத்தகத்தைத் தட்டிப் பாருங்கோ.'

தகவல் தந்தவருக்கு நன்றி கூறி விட்டு எங்கே ஆசாமி 'பிடிச்சிராவி ரைப்'பாக இருக்கப்படாதே என்று பெருமானைச் சேவித்துக் கொண்டு சீனாக்காரியின் ஹோட்டலுக்குப் போனோம்.

போகும் வழியில் 'சிராங்கூன் வீதி' வீரமாகாளி அம்மன் கோவிலில் பூசை நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அங்கேயும் போய் அர்ச்சனை செய்வித்துக் கொண்டு பிரசாதத்துடன் போனோம்.

மனிதன் அசப்பில் 'என்னத்த கன்னய்யா' போல இருந்தார். பால்போர்ட் சட்டநாதனுக்குப் பொருத்தமாகவே இருக்கும். சந்தோஷம். போனதும் எங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டோம். கோவில் பிரசாதத்தைக் கொடுத்தோம் மாமியிடம். பயபக்தியுடன் வாங்கிக் கொண்டார்.

"நானும் ஜெர்மனியில்தான் இருக்கிறன்.."

"மெய்யாத்தானோ... நான் ஒரு விசேஷங்களில் கூட உம்மைக் காணவில்லை. எவ்வளவு காலமாய் அங்கிருக்கிறீர்?"

"பத்து வருஷங்களாச்ச.."

"பெர்லினில் எங்கை?"

விலாசம் சொன்னேன்.

“அப்ப இந்தப் பேர்வழியில்தான் ஒருத்தர் ஏஜெண்ட் வேலை பார்க்கிறார்.”

‘அது நான் தான்...’

“அட நல்லதாப் போச்சு...” என்றவர் அர்த்தத்துடன் மனைவியைப் பார்த்தார்.

அந்த விஷயத்தை மேலும் ‘அவிழாமல்’ யாழ்ப்பாணத்தில் ஊர் எல்லாம் விசாரித்தார். சொன்னேன். ராதா, மாமியின் ஊரைக் கேட்டுவிட்டு “உங்களை எங்கையோ பார்த்த மாதிரியும் கிடக்கு” என்று ஒரு படி மேலே போனான்...

“நான் அச்சவேலி...”

“அட அதான பார்த்தன், நான் புத்தூர் கிழக்க... விதானையாரின் மகன்...”
ஒரேயடியாகப் போட்டான்.

நான், ராதாவின் தந்தை ஆடி ஆடிச் சுருட்டுச் சுத்தும் தொழிலை விட்டு விட்டு தோரணையுடன் விதானையாக வலம் வரும் கோலத்தை என்னுள் தரிசித்து மகிழ்ந்தேன்.

பொதுவாக எமது இன விடுதலைப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசினோம். வெளிநாடு செல்லச் சிங்கப்பூரில் வந்து தரித்து நிற்கும் தமிழர்களின் கஷ்டங்கள் பற்றிப் பேசினோம். இடையிடையே ராதா, தான் ஐநூறு ஆயிரம் வெள்ளி நோட்டுக்கள் தவிர ஏனையவைகளுடன் புழங்குவதே இல்லை என்பதாகக் காட்டிக் கொண்டான்.

“இப்ப சிங்கப்பூருக்கென்ன புடவை நகை வாங்கிக் கொண்டு போகலாமென்று வந்தனீங்களோ?”

தெரியாத மாதிரிக் கேட்டோம்... அகலமாயிருந்த மாமியைக் கண்களால் காட்டிச் சொன்னார். ஓ, அதுவும்தான்... அதோட இவ்வின்ற தம்பியாருக்கு கலியாணம். ஹைடல் பேர்க் சிற்றியில் இருக்கிறார். எங்க கூட வந்தவர். இப்ப டெலிபோன் பண்ண வெளியில போயிட்டார்... பெண் வியாழக்கிழமை கொழும்பிலிருந்து வர்றா... வந்ததும் நாளைப் பார்த்துக் கோவிலில் தாலியைக் கட்ட வைத்திட்டு...

நிறுத்திவிட்டு மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவரைப் புரிந்து கொண்ட மாமி சொன்னா, ‘விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோவன்... அந்தத் தம்பியோ பெர்லினில் இருக்கிறார். மற்றத் தம்பியோ பக்கத்து ஊர் விதானையாரின் மகன் என்கிறார். எங்களுக்குப் பழக்கமில்லாப் புது ஏஜெண்ட்களிடம்

போற நேரம் இப்படி நெருக்கமா இருக்கிறவையிட்ட பொறுப்பை ஒப்படைக்கிற து நம்பிக்கை கூடத்தானே...' மாமியின் பீடிகையில் எங்களுக்கு விஷயம் முற்றாக விளங்கியது. அதில் சவாரஸ்யம் காட்டாதவாறு இருந்தோம். அவர் தொடர்ந்தார். கல்யாணம் முடிந்ததும் பொம்பிளையேயும் கையோட ஜெர்மனிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கு... அந்தப் பொறுப்பை உங்களிட்ட விடலாமென்று யோசிக்கிறோம்.'

'அதெல்லாம் கலாதியாச் செய்யலாம். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். நான் அதுக்கான காசைக்கூட பெர்லினிலேயே வந்து வாங்குவன்... ஒரு தமிழனை நம்பி இன்னொரு தமிழன் இது கூடச் செய்யாவிட்டால் பிறகென்ன?'

ராதா சொன்னான், 'நீங்கள் எதுக்கும் உங்கள் மைத்துனரிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு வையுங்கோ... எங்களைக் கொண்டு இதைச் செய்விப்பதில் அவருக்கும் பூரண சம்மதம்தானே என்று'

'மற்ற விஷயத்தையும் கேளேன்' என்றான் ராதா என்னிடம்.

'என்ன விஷயம்... எதையும் நேராப் பேசுங்கோ அதுதான் எனது விருப்பமும்' என்றான் பெர்லின்காரர்.

நான் தொடர்ந்தேன். "நீங்கள் எப்படியும் ஒரு வாரமோ, பத்து நாட்களோ இங்கைதான் இருக்கப் போறியள்?"

"ஓம்... உண்மை..."

"அப்படியெண்டால் உங்களாலும் எங்களுக்கு ஒரு சகாயம் பண்ண முடியும்."

"என்னது... சொல்லுங்கோ. முடிஞ்சால் செய்யிறன்."

"அசப்பில் அப்படியே உங்களை மாதிரி ஒருத்தர் இருக்கார், உங்களின்ற புத்தகத்தை ஒரு நாலு நாள் தந்து உதவினீங்களென்றால்..."

"என்ட புத்தகம் அது ஒரிஜினலாய்க் கிடக்குது... பிடிப்பட்டு போச்சென்றால் என்ற வேலை அது இது என்று எல்லாமே நாறிப் போயிடும்... ம... ஆங்..." என்று நீளத்துக்கு இழுத்தார்.

புத்தகம் நடப்பு விலையிலிருந்து ஆயிரம் வெள்ளி கூடப் போட்டு ஏழாயிரம் வெள்ளியாத் தர்றோம் என்று விட்டு ராதா தன் கோட்டுப் பாக்கெட்டில் இருந்து ஆயிரம் வெள்ளி நோட்டுக்களை எடுத்துச் 'சரக் சரக்' என எண்ணத் தொடங்கினான்.

மாமி காசைப் பார்த்ததும் ஏழாயிரம் வெள்ளிக்கு 35 பவுன் வாங்கி அப்படியே உடம்பெல்லாம் தொங்கவிடலாம் என்று எண்ணினாளோ என்னவோ, முகத்தில் 200 வாட்ஸ் மெர்க்குரி லைட்டின் பிரகாசம் காட்டினாள்!

“இதொன்றும் புதுக் காரியமில்லை. இப்ப உங்களுடைய மைத்துனரின் மனைவியைக் கூட நாங்கள் அனுப்பி வைக்கிறதென்றால் உங்களைப் போல ஒருத்தி தந்த பாஸ்போட்டையோ டிராவல் டொக்குமெண்டையோதான் பாவிக்கப் போறோம். நாலு ஓபீஸர்களை வேறு கைக்குள்ள போட்டு வைச்சிருக்கிறம். என்ன பிரச்சினை வந்தாலும் வெட்டியாட நாங்கள் இருக்கிறம்... நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை.”

நான் தொடர்ந்து புளுகினேன். “நாங்களிப்ப நானூறு பேருக்கு மேலே இந்தச் சிங்கப்பூர் ஏர்போட்டால் அனுப்பிட்டம். ஒரு சிக்கலும் வரேல்ல. எனக்கு இப்ப புதன் உச்சம் பெற்று இருக்கு. இவனுக்கு வெள்ளி உச்சம். இந்தத் திசைகளிலே தொட்டதெல்லாம் துலங்கும். ஒரு விக்கினமும் வராது. ஒரு பேச்சுக்குக்குச் சொல்லுறம். அப்படித்தான் உங்கட புத்தகத்துக்கு ஒரு இடைஞ்சல் வந்திட்டுதெண்டு வையுங்கோ... உங்களை பத்திரமாகக் கொண்டு போய் பெர்லினில் சேர்ப்பிக்க நாங்க க்யாரண்டி’ தாறம்!

‘நீங்களும் இவ்வளவு சொல்றதால... நானும் நம்ப வேண்டியிருக்கு’. என்றவர் மனைவியைப் பார்த்து செருமிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்.

‘ஏன் தம்பி இதை நீங்கள் பத்தாய்த் தந்தால் என்ன?’

காசுக்குப் பிரச்சினையில்லை. பன்னிரண்டு வேணுமெண்டாலும் சரி தான். ஆனால் பிறகு நீங்கள் உங்கள ஆளை அனுப்ப அந்தத் தொகையைத் தான் திருப்பித் தரப்போறியள்.

“அதுவும் சரிதான்...” என்றவர் என்னத்த கன்னையாவைப் போலவே பளுவில் செல்லமாய் சொறிந்தபடி சிரித்தார்.

“எங்க புத்தகத்தைப் பார்ப்பம்!”

மாமி புத்தகத்தைக் கொடுத்தார், புத்தகம் திருப்தியாக இருந்தது. ராதா பணத்தைக் கொடுத்தான். மாமி முகத்தில் மீண்டும் மெர்க்குரி பூத்தது.

“தம்பிமாரே புத்தகத்தை மாத்திரம் வினைக் கெடுத்திடாதேயுங்கோ...”

“ஒரு வினைக்கேடும் வராது, நாளைக்குப் பிளைட்டில் ஆள் பெர்லின் போறார். நாளையின்றைக்கு பாரினிலிருந்து ஒரு ஆள் பெர்லின் போய் புத்தகத்தை இஞ்சை எடுத்துக் கொண்டு வாறார். நாங்கள் ப்ராட்வே ஹோட்

டல்ல... அதுதான் வீரமாகாளி அம்மன் கோவிலுக்கும் மசூதிக்கும் இடையில் உள்ள ஹோட்டலில் 37-ஆம் நம்பர் அறையில் இருக்கிறம்.”

ஹோட்டல் காட்டைக் கொடுத்துவிட்டுப் படியிறங்கும் போது ராதா சொன்னாள். “புத்தகமின்னும் வரவில்லையென்று போட்டு இரண்டு டிரிப் என்றாலும் அடிக்க வேணும். இல்லாட்டி நட்டம் கவர் பண்ண முடியாது.”

“சரி.. முதல் சட்டநாதன் பெர்லின் போய்ச் சேரட்டும்...”

மறுநாள் சட்டநாதனின் மீசையைச் சற்று மெல்லிதாக ஒதுக்கச் செய்து விட்டுப் பார்த்தோம். கன்னையாவின் புத்தகத்தில் இருந்த போட்டோவைப் போலவே அசப்பில் இருந்தார். தலைமாற்றம் எதுவும் செய்யாமலேயே இண்டர் ப்ளாக்கில் டிக்கெட் போட்டோம். சிங்கப்பூர் ஏயர் போர்ட்டில் சந்தேகம் வராதிருக்க ஷொப்பிங் செய்ய வந்த பயணிபோல பாவனையிருக்கவும் பெரிய சூட்கேஸ் ஒன்று வாங்கி அதை, எமது பாவித்த லுங்கிகள், பழைய பத்திரிகைகள் தெக்கா மார்க்கெட்டின் மலிவான காடாத்துணி என்பவற்றால் அடைத்து உப்பச் செய்து லக்கேஜில் போட்டோம்.

நிறைய ஜெர்மன் உல்லாசப் பயணிகள் அன்று ‘இண்டர் ப்ளாக்கில்’ நாடு திரும்பினார்கள். சரியான பிஸியான கவுண்டர் ஒன்றில் போடிங் கார்ட் எடுத்துக் கொண்டு உல்லாசப்பயணிகளுடன் சேர்ந்து ஒருவாறு விமானம் ஏறினார்.

மறுநாள் காலை முதல், சட்டநாதன் பெர்லின் போய்ச் சேர்ந்த செய்திவரு மென்று அறை விட்டு எங்குமே போகாது காவல் இருந்தோம். அந்த அன்று போன் மணியே ஒலிக்கவில்லை. இரவு ‘ரெலி காட்’ கடையில் வாங்கிக் கொண்டு பப்ளிக் பூத்திலிருந்து போன் பண்ணினோம். சட்டநாதனை ஏயர் போட்டிலிருந்து வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போக நாம் ஏற்பாடு செய்தவர் வேலைக்குப் போயிருக்க, அவர் நண்பர் பேசினார். “நானும் ஏயர் போட்டிற்குப் போனான். நீங்கள் அனுப்பியது ஒரு கறுவன் நெடுவல் ஆளோ?”

“ஓம்... ஓம்... ஓம்... வந்திட்டாரோ?”

“ஒரு நெடுவல் லக்கேஜ் கொள்வையரிலே சூட்கேஸ் ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தவர்தான்... பிறகு அவரை பொலிஸ் இரண்டு வந்து சூட்கேஸையும் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள்... இரண்டரை மணி நேரம் காத்திருந்து பாத்தம். ஆளை வெளியில் விடவில்லை... என்ன பேர்வழியில்... என்ன புத்தகத்தில் அனுப்பினியளோ என்று தெரியாது. பயணியை யாரென்று சொல்லித் தகவல் கேட்கிறது. எங்க ளுக்கும் வேலைக்குப் போற நேரமாச்சு... வந்திட்டம்... சொரி”

திடீரெனப் பொறி தட்டியது போல ஒரு சந்தேகம் கேட்டேன். "தம்பி என்ன கவர் சூட்கேஸ் அவர் கொண்டு வந்தவர்...?"

"ஒரு கறுப்பு... றோலர் வைத்தது..."

"நாசமாப் போக... பிரவுண் கவர் அல்லவோ கொடுத்து விட்ட நாங்கள்..."

"அட அதுதான் பொலிகம் சூட்கேஸைக் காட்டித்தான் ஏதோ அவரை விசாரித்தது. அவர் பாளை விளங்காமல் முழிக்கிறதைப் பார்த்திட்டு ஆளை உள்ளே கூட்டிப் போயிட்டான்கள்."

இதற்குள் ரெலிகாட் யூனிட்கள் முடிவதை 'பீப்... பீப்' என்று எச்சரிக்கை ஒலி ஒலித்துவிட்டு தொடர்பைத் துண்டித்தது.

சட்டநாதன் மீண்டும் ஏதோ கோல்மால் பண்ணிப் போட்டார். நாங்கள் ப்ரவுண் கவர் சூட்கேஸ் வாங்கிக் கொடுத்ததை ராதாவும் உறுதி பண்ணினான்.

"என்ன... உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போய் சாமானுங்களைக் கொட்டி செக் பண்ணிப் பாத்துட்டு ஆளைத் துரத்தியிருப்பான்கள்"

'ஆளுக்கு ஒரு வார்த்தை ஜெர்மன் புரியாதே...?'

மறுநாளும் பெர்லினுக்குப் போன் பண்ணினோம். யாருமே வீட்டில் இருக்கவில்லை. பத்து வருடங்கள் ஜெர்மனியில் இருந்த ஆளின் ஓரிஜினல் புத்தகத்தில் அனுப்பியிருக்கிறோம். புத்தகத்தைக் கம்பியூட்டரில் போட்டு எல்லாம் நோண்டிப் பார்த்தால் என்ன ஆகும் என்று நாங்கள் பயந்து கொண்டிருக்க மறுநாள் காலை சட்டநாதன் டாக்ஸியில் வந்து இறங்கினார். அவரைக் கண்டதும் ராதா தலையில் கைவைத்து அலறினான்.

"தாயே... வீரமாகாளி... இதென்ன காட்சியிது?"

"என்னப்பா என்ன நடந்தது?"

"பிரச்சினையில்லாமல் பெர்லின் போய் - சேர்ந்திட்டன்... அங்கே போனாப்போலதான் வீண் குழப்பம் ஒண்டு வந்து எல்லாத்தையும் கெடுத்துப் போட்டுது..."

"என்ன குழப்பம் சொல்லித் தொலையும்..."

"சூட்கேசை தெரியாமல் மாறி எடுத்திட்டன். சூட்கேஸ்காரன் உடனே பொலீஸில் காட்டிக் கொடுத்திட்டான்..."

"ச... சூ... அதுக்க எல்லாம் உதவத்த சாமான்கள் (பல கெட்ட வார்த்தைகள்) போட்டு நிரப்பினனாங்கள். நீரும் பாத்துக் கொண்டானே இருந்தீர்..."

குட்கேஸை விட்டிட்டு ஆள் தப்பினால் போதும் என்று போய்த் தொலையா தையுமென்?" 'ஏதா என்ற கெட்ட காலமாகும்... ஒரு கணம் புத்தி தடுமாறிப் போச்சு.'

"உமக்கென்ன கெட்ட காலம், நீர் எப்படியும் ஜெர்மனி போறதுபோகத் தான் போறீர்... எங்களுக்குத்தான் கெட்ட காலம். ஏழரை நாட்டான் நிக்குது! அல்லது... உம்முடைய முட்டாள் தனத்துக்கெல்லாம் நாங்கள் லட்சக் கணக் கில் அழ வேண்டியிருக்கு பாரும். முற்பிறப்பில் உம்மிட்ட ஏதோ கடன் பட்டிருக்கிறம், அதுதான் இப்போ அறவாக்கிறீர்..." ராதா ஏச ஏச சட்டநாத னின் முகம் மேலும் இருண்டது. பரிதாபமாக இருந்தது.

நான் ராதாவை மேலே ஏசவிடாது தடுத்தேன்.

"அப்ப புத்தகம்..."

"அது உன்டதல்ல என்று பறித்துப் போட்டான்கள்..."

"சரி அது என்னுடையதல்ல தான்... வேறு யாருடையதோ புத்தகத்தை தம்பித்தலுக்காக எடுத்துக் கொண்டு... அரசியல் தஞ்சம் கோரி வந்திருக்கி ரேன் என்று சொல்லாதையுமென்?"

"சொல்லலாமென்றுதான் இருந்தன்... இரவு பாணைத் தந்து படுக்க வைத் திட்டு மறுநாள் ப்ளேனில் கொண்டு வந்து ஏத்திற்றானே..."

"பாஸ்போர்ட் இல்லாமல் எப்படி உம்மைச் சிங்கப்பூருக்கு ஏத்துவான்? இவன் உம்மை எப்படி வெளியில் விட்டான்?"

"மற்றப் பாஸ்போர்ட் இருந்ததில்லை..."

கீழே பார்த்தார்.

"என்ன சொல்றீர்?"

"என்ட சிறீலங்கா பாஸ்போட்"

"அது என்னட்டயல்லோ இருந்தது. நீரெப்ப எடுத்தீர்?"

"உங்களிட்ட சம்மாதானே இருக்கபோருதெண்டு நான் எடுத்து வெச்சிட் டன்..." சொல்லிவிட்டு நிலத்தைப் பார்த்தார்.

"அடப் போச்சடா... அட போறதுதான் போறீர் போர்ஜட் பாஸ்போட் டில.. அரசியல் தஞ்சம் கோரி... அதுக்குள்ள சொந்தப் பாஸ்போட்டையும் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு போனால் எந்த நாட்டில் ஐயா உம்மை அனும் திப்பான்? சொல்லுற விஷயத்தைச் செய்யிறீரில்ல... சொல்லாததையெல்லாம் நல்லாப் பண்ணும்..."

“இப்ப அந்த இழவைக் காவிக் கொண்டு போயிராவிட்டால் 'டெம்பரரி ஸ்டே' தந்து நாட்டுக்குள்ள ஓடு என்று விட்டிருப்பாங்களே? பொதுவாய் ஏஜெண்ட் என்றாலே பம்மாத்துக்காரர், ஹம்பக் பேர்வழி என்றுதான் உலகத்தில் பேர். ஆனால் உம்மை மாதிரி பெர்லின்ல கொண்டு போய் இறக்கிவிட்ட பின்னாலும் பிழைக்கத் தெரியாமல் வீண் வம்பை உழைத்துக் கொண்டு இலாஸ்டிக் மாதிரி திரும்பிவாற 4 பேர் பயணிகளாக வாய்த்தால் போதும் அவனும் நடுத்தெருவு வந்து சுத்துமாத்துக்காரன் என்று பெயரும் வாங்கி விடுவான்... ச்... சே... இந்த ஏஜெண்ட் வேலைக்கு வெளிக்கிட்ட நேரம் குதிரைக்குப் புல்லுப் போட்டிருக்கலாம்.”

சட்டநாதன் பெர்லினில் இருந்து திரும்பி அனுப்பப்பட்ட விஷயம் எப்படியோ அறிந்து வந்த கன்னையா வானத்துக்கும் பூமிக்கும் குதித்தார்! ராதாவும் இரண்டு நாள் சரியா சாப்பாடு உறக்கம் இன்றிப் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல இருந்தான். அவனுக்கு தனது மாமன் அனுப்பி வைத்த பயணியால்தானே இவ்வளவும் என்ற கவலை... அவனை சமாதானம் செய்வதும் கஷ்டமாக இருந்தது.

அவர் ஒரு விலாசம் விரும்பிப் பேர்வழி. 'என்ற மருமோன் சுவிசுக்கு என்ன, சுக்கிரனுக்குக் கூட ஆட்களை அனுப்பி வைப்பான்' என்று பெண்சாதியின் ஆட்களிட்ட வெடித்திருப்பார். சின்ன வயதில் நாங்கள் கஷ்டப்படும் நேரம் கொப்பி கூட வாங்கித் தந்திருக்க மாட்டார்... இப்ப அவருடைய விலாசத்தைக் காப்பாற்ற இந்தக் கேலோட மாய வேண்டியிருக்கு. படுத்தால் நித்திரையே வருவதில்லை...

“பாவம்டா... இந்த ஆளுக்கும் நாலு பெண் பிள்ளைகளாம்.. நாங்களும் கைவிட்டு... மனுஷன் கிணத்தில, ஆத்தில குதிக்கதெண்டால், ஜென்மப் பழி வந்து சேந்திடும். மனுஷன் யம கண்டத்தில் வந்து சேர்ந்துதோ மரண யோகத்தில் வந்து சேர்ந்ததோ?” ஒரு சவாலாய், சோதனையாய் எடுத்து அனுப்பித்தான் ஆக வேண்டும்..

சித்தப்பா ஜெர்மனியில் கொண்டு சேர்த்த இளைஞர்களுள் இருவர், கொண்டு போன டிரவலர்ஸ் செக்கையும் மாற்றி மேலும் தெரிந்தவர்களிடமிருந்தும் காசு வாங்கி இரண்டாயிரம் டொலர்கள் டெலக்ஸ் மூலம் அனுப்பியிருந்தனர். காசு புரட்ட முடிந்தாலும் இவரை அக்கரைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் மார்க்கம்தான் புலப்படவில்லை. நாட்கள் விசாராந்தியில் கழிந்தன.

கன்னையாவின் மைத்துனருக்கான பெண்ணும் வந்து சேர்ந்தாள். மாப் பிள்ளையும் பெண்ணும் முன்பின் அறிமுகமானவர்களோ காதலித்தவர்களோ

அல்ல... இருந்தும் தமிழ்ப் படங்கள் அதிகம் பார்த்ததின் விளைவாக இருக்க வேண்டும். ஏயர்போர்டில் முதல் சந்திப்பிலேயே நாடெல்லாம் கூசிப்போகும் படியாக கிட்டத்தட்ட கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். வீரமாகாளி அம்மன் சந்நிதியில் தாலிகட்டு நடந்தது. அன்றே கன்னையா, தான் போய் வேலையில் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அலுப்புத்தர ஆரம்பித்தார். நாம் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றி அவரை எப்படியும் பெர்லின் அனுப்பியே ஆக வேண்டும். அங்கு போய்விட்டால், தனது டிராவல் டொக்குமெண்ட் களவு போய்விட்டது என்று ஏதாவது ஜில்மால் விட்டு வேறு டொக்குமெண்ட் பெற்றுக் கொண்டு விடுவார்... ஆள் குரன்.

சித்தப்பாவின் பிரெஞ்சு டொக்குமெண்ட்களில், பயணங்கள் விக்கினங்கள் இல்லாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. தனக்கு ராசியான ஏயர்போர்ட்கள் என்று பிராங்போர்ட், ட்யூசெல் டோர்ப், அம்ஸ்டர்டாமுக்கு மட்டும் ஆட்களைக் கொண்டு போய் இறக்கிக் கொண்டிருந்தார். நிறையப் பணம் வேறு வைத்திருந்தார். எமது கஷ்ட தசையைப் பார்த்துச் சித்தப்பா தானாகவே சட்டநாதனையும், கன்னையாவையும் புதுப் பெண்ணையும் அம்ஸ்டர்டாம் தரித்து வண்டன் போகும் பிளைட் ஒன்றில் அவரிடம் இருந்த புத்தகங்களில் சில தயாரிப்பு விசாக்களில் அனுப்பமுன் வந்தார். இருந்தும் கன்னையாவோ ஒரேடியடியாக மயிலை மாடுமாதிரி மடுத்துக் கொண்டு நின்றார். சட்டநாதன் மேல், இந்த ஆள்தானே தனது டொக்குமெண்ட்டைக் கொண்டு போய் அநியாயத்திற்குத் தொலைத்தவர் என ஆத்திரம் வேறு அவருக்கு. தனது அபிப்பிராயத்தைச் சட்டநாதனிடம் முகத்திற்கு நேரே சொல்லவும் செய்தார்.

“உமக்கு அட்டமத்துச் சனியன் நடக்குதுபோல கிடக்கு. பயணம் வெளிக் கிட முதல் சாதகம் ஒன்றும் பாக்கேல்லியோ?”

ராதா சொன்னான். “அவர் எத்தனை முறைதான் Schuttie விளையாட்டு, விளையாடாளும் ஜெர்மனிக்குப் போகவே போறார். அப்படி கிரகதோசம் சாபம் ஏதும் இருக்கிறதெண்டால் அது எங்களுக்காய்த் தானிருக்கும்.”

“சரி... சரி... நடந்துகொளையே நெடுக யோசிக்காதையுங்கோ... அடுத்து என்ன செய்யலாமென்று பாப்பம். சித்தப்பா சொல்ற வழியை விட்டுவிட்டால் இப்போதைக்குச் சாத்தியமான வழியொண்டுமில்லை. முதல் கோணல் முற்றுங் கோணல். நீங்கள் தயவு செய்து மடுத்துக் கொண்டு நில்வாதையுங்கோ... அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஒரு மாதிரி கரை சேருங்கோ...”

யாழ்ப்பாணத்தில் முன்பு ஓடிய டபுள் டெக்கர் பஸ் மாதிரி பல தினசுகளில் முச்சக்கள் விட்டு விட்டு அரை மனதாய் சம்மதித்தார். அவர் மைத்துனரின் மனைவியை அனுப்பும் வகையில் முன் பணமாக 5000 டி.மார்க் தந்தார்.

மறுநாள் டெலக்ஸில் வந்த பணத்துடன் கையில் கிடந்த பணத்தையும் சேர்த்து டிக்கெட்கள் போட்டோம்.

சட்டநாதன் பொழுது விடிய முதலே எழுந்து குளித்து விட்டு பெருமாள் கோவிலுக்குப் போய் பூசையில் கலந்து விட்டு வில்லம் பத்திரி திருமண, பிரசாதங்களுடன் கோமள விலாஸில் பிளாஸ்டிக் பைகளில் டீயும் வாங்கி வந்து எங்களை எழுப்பினார். பாவமாயிருந்தது.

பெர்லின் போய் Deport ஆகி வந்ததிலிருந்து மற்ற பயணிகளிடம் வாய்ச் சவடால்கள், வெடிகள், அவிப்புகள், பிரலாபங்கள் எதுவுமின்றி முழு மெளனியாக இருந்தார்.

மாலை 6.10-க்கு விமானம்... டீயைக் குடித்து விட்டு பாத்ரூம் போய் வந்து மீண்டும் பதினொரு மணிவரை ராதா புரண்டு புரண்டு படுத்திருந்தான். 'ஏதும் சுகமில்லையா?' என்று விசாரித்தேன். அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்ற வன் திடீரெனச் சொன்னான்.

"மச்சான் இன்றைக்குப் பிளைட்டைக் காள்சல் பண்ணுவம்."

"என்ன உளர்ற..."

"என்றை கீழ்வாய்ப் பல்லுகள் முரசோட கழண்டு விழ, விடியப்புறம் களாக்கண்டேன்... எனக்கென்றால் இன்றைய விசயம் சக்ஸஸாய் வருமென்று தோன்றவில்லை."

"கனவு ஏதும் செயியாக்குணத்தில் வந்திருக்கும். அதை வைச்சு ஃபிளைட்டைக் காள்சல் பன்றது சைல்டிஷ்..."

"லாஜிக்காய் விவாதிக்கத் தெரியேல்ல. ஆனால் காள்சல் பண்ணுறது தான் நல்லதென்று படுது."

"ஃபிளைட்டைக் காள்சல் பன்றது சின்ன விஷயம்... ஆனால் யோசிக்க நிறைய விஷயமிருக்கு... சித்தப்பா புத்தகம் தேவையென்று கேட்கலாம். 'பெர்லின் கன்னையா' பிறறும் சிலிப்பிச்சதென்றால்... அது யோசிக்க வேணும்... அல்லது உங்களாலதானே சிங்கப்பூர்வ தொங்கிக் கொண்டு நிற்க வேண்டியிருக்கு... நாங்கள் கொண்டு வந்த காசெல்லாம் செலவாகிப் போச்சு... இனி நீங்கள்தான் எங்களுக்கு ஹோட்டல் செலவு, சாப்பாட்டுச் செலவு எல்லாம் பாக்க வேணும் என்று புதுக்கதை தொடங்கினால்... அது பற்றி யோசிக்க வேணும்... இந்தக் கம்ப்யூட்டர் யுகத்தில் இப்பிடி சுத்த பஞ்சாங்கமாயிருக்கிறியே..."

எனக்குள்ளும் மெலிதான 'திக்' இருந்தாலும் ராதாவைத் தைரியப்படுத்தினேன். "அறவே நனைஞ்சிட்டம்... இனி குளிரென்ன கூதலென்ன..." என்று

12 மணிக்கு ராதா அரைமனதுடன் சம்மதம் தெரிவித்தாள். அன்றே பெர்லி ஹுக்கு இண்டர் ப்ளாக் ஃபிளைட்டும் இரவு 9 மணிக்கு இருந்தது. அதில் கன்னையா, மனைவி, மைத்துளன் டிக்கெட்களை ஒகே பண்ணிக் கொடுத்தோம். அவர்கள்தான் தமது ஓரிஜினல் டிராவல் டொக்குமெண்ட்களில் திரும்பப் போகின்றவர்களாயிற்றே. கவலை ஏதுமின்றி பெரிய பெரிய சூட்கேஸ்களில் புதுப்பெண்ணின் புடவைகளையும், இன்னும் சிங்கப்பூரில் வாங்கிய பட்டுப் புடவைகளையும் வெள்ளிப் பாத்திரங்கள், நகைகள், கட்டில் முழுவதும் பரப்பி வைத்து, பிரித்துப் பிரித்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலையானதும் இரண்டு டாக்ஸிகள் வைத்துக் கொண்டு ஏயர்போர்ட்டுக்குப் போனோம். போகும்போது ஹைவேய்ஸில் டாக்ஸிக்குள்ளிருந்து குருவி குவிக்க... குவிக்க என்பதுபோல ஒலி வரவே புதுப்பெண், தன் கணவனிடம் ஒரு குழந்தைக்குரிய வியப்புடன் அது என்னவென்று கேட்டார்.

“அது வந்து இங்க ஸ்பீட் லிமிட் இருக்கு... அநேகமா சிட்டிக்குள்ள இருக்கிற இடங்களில் 50 கி.மீ. வேகத்தில்தான் வண்டியை ஓட்ட வேணும். இந்த ஹைவேய்ஸ் டிரைவர் 70 கி.மீ. வேகத்தில் ஓட்டுறார். அதுதான் ஸ்பீட் லிமிட் தாண்டியாச்சு என்கிறதை எச்சரிக்கிற அந்தச் சத்தம்”

“ஆங் அப்படியா... பயங்கர வேகந்தான்.”

“இதுக்கே இப்படி வாயைப் பொளந்தால் எப்படி? அங்கைவாவென், நூற்று நாற்பது இருநூறெல்லாம் காட்டிறேன்...” என்றார் மாப்பிள்ளை.

“எடுத்த எடுப்பிலேயே அப்படியெல்லாம் செம வேகம் பிடிக்காதையுங்கோ மாப்பிள்ளை” என்றான் ராதா.

எல்லோரும் அதிர்ந்து சிரித்தோம்.

இரண்டு ஃபிளைட்டுக்களுமே விண்ணில் தாவியதும், நாமும் முகில்களாகி எதேச்சையில் மிதப்பதாக உணர்ந்தோம். டாக்ஸி எமது வாடிக்கையான சைனா ரெஸ்ரோறண்டுக்கு விரைந்தது. புட்ஸியும் பியரும் எத்தனை என்ற ஞாபகப்படுத்த முடியாத அளவுக்குக் குடித்தோம். ராதாவுக்குப் போதையில் கண்கள் சொக்கிப் போயிருந்தன.

இறால் நூடில்ஸ் வரவழைத்துச் சாப்பிட்டோம். சாப்பாடானதும் மெழுகுக் கால்களோடு ஓடி ஓடி எமக்குப் பரிசாரகம் செய்த இளம் பெண்ணின் பிருஷ்டத்தில் ராதா தட்டினான்.

“இது எதுக்கு?”

“அப்பிடித்தான் ஒரு இங்கிலீஸ் படத்தில பண்ணான்.”

“நீ கொடுத்த 5 வெள்ளி டிப்ஸூக்கு ‘ஈ... ஈ...’ என்று ஈய்த்துக் கொண்டு நிற்க அவள் ஒன்றும் சம்பளத்துக்கு வேலை பார்க்கிற பெண்ணில்லை. ரெஸ் ரோறண்ட் சொந்தக்காரியாக்கும்! இதோ குசினிக்குள்ளே போய்விட்டாள். உனக்குச் சொருக ‘கத்தி’ கொண்டு வாறானோவும் தெரியாது சீனாக்காரி!” என்று கூறி விட்டு ராதாவைப் பார்த்தேன். அவ்வளவு டிராஃபிக் இருந்த றோட்டைக் குறுகறுத்து ஒடி மறுபக்கத்தில் போய் நின்றான்.

மறுநாள் காலை நிறையக் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. ஒவ்வொரு கடிதமும் ஒவ்வொரு விதத்தில் உணர்ச்சியூட்டியது. ஒரு மாமாங்கத்திற்கு முன்னர் நீர் கொழும்பில் ஒரு வீட்டில் தங்கி நின்றபோது அயல் வீட்டில் ஏழெட்டுக் குழந்தைகளும் தாயுமாக இருந்த பெண் எழுதியிருந்தாள்.

‘அன்பான தம்பி! என் புருஷன் கடலில் கூலித் தொழிலுக்குப் போய் கிடைக்கும் காசை முழுவதும் குடித்து விட்டு வீட்டுக்கு வருகிறார். அவரை இனித் திருத்த முடியாது. பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலை ஆரம்பமாகிவிட்டது. சட்டைகளும், புத்தகங்களும், கொப்பிகளும் வாங்க வேணும். தயவு செய்து ஏதாவது காச அனுப்புங்கோ. எனது பிள்ளைகள் ஆளாகி பின் ஒரு நாள் திருப்புவார்கள்!’

காலம் கடந்தாலும் விலை கூடிய புது வருட வாழ்த்து அட்டை ஒன்றும் வைத்து அனுப்பியிருந்தார்கள். பாவம் அவர்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை.

இரண்டாவது கடிதம் நைரோபியிலிருந்து, புறப்பட்டு பிராங் போர்ட்டில் தரித்து ‘வார்ட்ஷா’ பறக்கும் ‘அல்-இத்தாலியா ப்ளைட்’ ஒன்றில் பிராங்பேட் அனுப்பவதற்காக, நாம் நைரோபிக்கு அனுப்பி அங்கு கொலராபோ, எயிட்லோ கண்டு ஆஸ்பத்தியில் அட்மிட்டாகி இரண்டொரு நாளில் இறந்து போன இரு இளைஞர்களின் பெற்றோர்களும் கலந்து பேசிக் கொண்டு எழுதியிருந்தார்கள். ‘நீங்கள் அனுப்பிய பிள்ளைகள்தான், ஜெர்மனிக்குப் போய்ச் சேரவில்லை. நாங்கள் கடன் பட்டுச் செலுத்திய காசையாவது திருப்பித் தாரங்கள். பிள்ளைகள் அடைத்து விடுவார்கள் என்று நம்பிக் கடன்பட்டோம். இனி யார் எம் கடனை அடைக்கப் போகின்றார்கள்?’

‘டிக்கட் செலவினங்கள் போக மீதிக் காசைத் திருப்பி விடுவோம்’ என்றான் ராதா.

முன்றாவது கடிதம் ரொம்பவும் செண்டிமெண்டல். இரண்டு இளம் பெண்கள், புது ஏஜெண்ட் ஒருவரால் சிங்கப்பூர் அழைத்து வரப்பட்டு, பின்

'அம்போ' என விடப்பட்டவர்கள். ஏஜெண்ட்களால் திட்டமிடப்பட்டு ஏமாற்றப்பட்டார்களோ அல்லது ஏஜெண்ட்கள் ஏதாவது ஒரு நாட்டில் அகப்பட்டுப் போக இவர்கள் தனியாகத் தவித்துப் போளார்களோ எனவும் தெரியாது. அவர்கள் இங்கு நின்று சீரழியப் போகின்றார்கள் என்று இருவரையும் சொந்தப் பணத்தில் அம்ஸ்டர்டாம் ஊடாக ஜெர்மனிக்கு அனுப்பினோம். அங்கு உறவினர்களைப் போயடைந்தவர்கள், பாதங்களுக்குப் 'பூச் சொரிதல்' ஒன்றைத் தவிர எல்லா வகையிலும் நன்றி தெரிவித்து இருந்தார்கள்.

இவர்கள் ஜெர்மனி போய்ச் சேர்ந்து ஒரு வாரத்தினுள், ஒரு இரவு 11 மணிக்கு மேல் இருவரும் ரெஸ்ரோறண்ட் ஒன்றில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஹோட்டலுக்குத் திரும்புகையில், மலேசியக் கைக்கூலி ஒருவனால் உழவாரப் பிடி போன்ற ஒரு தடியினால் இருட்டினுள் தாக்கப்பட்டோம். தாக்கியவன், புதுப் பித்தல் வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த ஒரு வளவினுள் நுழைந்து ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டான். ராதாவுக்கு நெற்றிப் புருவம் வெடித்து ஆஸ்பத் திரியில் தையல் போட்டுக் கொண்டோம்.

இருட்டி நிச்சயம் சகோதர ஏஜெண்ட் ஒருவரின் கைங்கரியம்தான். ஆனால் காரணம்தான் இன்னும் தெரியவில்லை. தொழிற் பகையோ அல்லது 'நாம் கூட்டி வந்த பெண்களை இன்னொருவன் எப்படி அனுப்பலாம்?' என்ற தயாள சிந்தனையாகவும் இருக்கலாம்.

ஹோட்டல் பையன் ஒருவனைக் கொண்டு செட்டி நாயுடு கடையில் சாப்பாடு எடுப்பித்துக் கொண்டு, சாப்பிட்டுவிட்டு 'கலங்கல் டிவி'யைப் பார்த்துக் கொண்டு டெலிபோனை எதிர்பார்த்து அறையில் முடங்கிக் கிடந்தோம்.

பெர்லின் போளவர்கள் போன் எடுத்தார்கள். 'நாம் சுகமாய் வந்து சேர்ந்து விட்டோம், அம்ஸ்டர்டாமில் இருந்து தகவல் ஒன்றும் இன்னும் வரவில்லை' என்றார்கள்.

அம்ஸ்டர்டாம் போளவர்கள் ஏயர்போட்டில் தஞ்சம் கோரியிருப்பார்களாயின் கரித்தாலோ, செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினரோ வந்து பொறுப்பேற்று தமது ஹோட்டல் ஒன்றில் தங்க வைப்பார்கள். அதன் பின் டிராவலர் செக் மாற்றி டெலிபோன் பண்ணத் தாமதமாகும். அதிகாரிகள் விசாவைச் சந்தேகிக் காமல் நாட்டினுள் புக அனுமதித்து விட்டார்களாயின் இதுவரையில் போன் செய்திருப்பார்கள். என்ன நடந்திருக்கும் என்று குழப்பமாக இருந்தது. மிகத் தாமதமாகவே படுக்கைக்குச் சென்றோம்.

காலை 7 மணிக்கு பஸ்ஸர் ஒலித்தது. ஹோட்டல் பையன் காப்பி கொண்டு வருவான் எனக் கதவைத் திறந்தால், என்ன திருக்கோலம்! போட்டுக் கொண்டு போன அதே உடுப்புகளுடன் தலைகள் எல்லாம் கலைந்திருக்க,

முகமெல்லாம் எண்ணெய் வழிந்தபடி நிறையப் பயணக் களைப்புடன் அம்ஸ்டர்டாம் கோஷ்டி வாசலில் தரிசனம் தந்தது.

“உள்ளே வாங்க...”

கையில் வைத்திருந்த பெட்டிகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு கன்னையா சொன்னார்.

“போன சனிக்கிழமை ப்ளைட் ஒன்று அம்ஸ்டர்டாம் ஏயர்போட்டில் டிரான்ஸ்டிடில் நின்றபோது சில இலங்கைத் தமிழர் இறங்கிப் போய் அரசியல் தஞ்சம் கோரியிருக்கிறார்கள். சனி, ஞாயிறில் செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளோ, சமூக சேவைப் பகுதியினரோ இருக்க மாட்டார்களாம். ஆதலால் திங்கட்கிழமை வரையில் அதிகாரிகள் இவர்களைத் தடுப்பில் வைத்திருக்க முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இதைப் புரியாமல் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்களோ என்று பயந்து, சனம் ஐன்னலை உடைத்துக் கொண்டு ‘றன்வே’யில் ஓடித் தப்பியிருக்கு... இந்த எரிச்சலில் இந்த அதிகாரிகள் இலங்கையர் என்ற வுடன் எம்மைப் பிடித்து அடுத்த பிளைட்டிலேயே திருப்பி விட்டீட்டார்கள். எவ்வளவோ விளக்கமாக எமது தாயக நிலைமையையும், அவல நிலையையும் எடுத்துச் சொல்லியும் மசிய மறுத்து விட்டனர்.” நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக் கதிரையில் உட்கார்ந்தார். அறையில் ஏமாற்றமும் துன்பமும் கலந்த மௌனம் நிறைந்தது!

அவர்களை முகம் கொண்டு பார்க்க விரும்பாமல் ராதா குப்புறவே படுத்திருந்தான். இப்படியான ஒரு ஏமாற்றமும் தோல்வியும் கொண்ட கணத்தையே இராவணன் அனுபவித்திருப்பான். அடுத்த நாட்கள் அந்தகாரத்தில் கழிந்தன. சட்டநாதன் முழு மௌனம் காத்தார்.

‘புறோட்வே’ ஹோட்டலிலேயே மூவருக்கும் அறை போட்டுக் கொடுத்தோம். சட்டநாதன் மூன்றாம் முறையும் திரும்பி வந்த விஷயம் அங்கிருந்த இலங்கைத் தமிழர் வட்டம் முழுவதும் பரவியது. அவர் எங்கு போனாலும் சனம் விநோத விலங்கொன்றைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தது. சிலர் அவரைச் சுட்டிக் காட்டித் தங்களுக்குள்ளேயே பேசிக் கொண்டனர். சட்டநாதனை விரைவில் அனுப்பாவிட்டால் எமது தொழிலுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும். என்ன செய்வது என்று நின்று, இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் யோசித்தோம். ராதா சொன்னான் “யாழ்ப்பாணத்தில் பொருளாதாரத் தடை... தமிழன் மூச்சுவிட முடியாது. மரண பயம்... எந்நேரமும் ஷெல் தலையில் விழலாம். தென்னிலங்கையிலும் அவனுக்குத் தொழில் இல்லை. வாழ்வில்லை. அதே மரண பயம். எந்நேரத்திலும் எந்தச் சிங்களவனும் கத்தியைச் சொருகலாம். வீடு புகுந்து தாக்கலாம். இந்நிலையில் சிலரையாவது ‘அகதி’ என்ற பெயருடனாவது,

ஏதோ ஒரு நாட்டில் உயிர் தப்பி வாழ உதவி செய்கிறோம்! எமது தொழில் நல்லதுதான் என்று இதுநாள் வரை நம்பினேன். ஆனால் இதுவும் அறத்தின் - தர்மத்தின் முன்பாக பாப காரியமாகத்தான் இருக்கும்."

"எதை வைச்சுச் சொல்ற?"

"அல்லது அடுத்தடுத்து இவ்வளவு சோதனைகள் வராதா."

"ஒருவனுடைய ஒவ்வொரு நாள் வாழ்க்கையும் பீறி புரோகிராம் பண்ணப்பட்டிருக்கு என்பதை நம்பிறியா?"

"அட நீயும் வேதாந்தம் பேச ஆரம்பிச்சுட்டியா? எந்த நாடுமே அகதியை முழு மனசோட வரவேற்கிறதில்லை. நாங்கள் எத்தன ஏயர்போட்களில் எத்தனை அதிகாரிகளுக்குக் கண்ணில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு அகதிகளைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறம். அவர்களும் பற்களை நெறுமிக் கொண்டுதான் தருணங்களில் சிரிக்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு வகை அத்து மீறலே; தர்மத்தின் வகைப்பட்டதல்ல... சக ஏஜெண்டின் காட்டிக் கொடுத்தல், இருட்டடி, பிடிபட்டால் கிடைக்கும் தண்டனை இத்தியாதியிலிருந்து தப்பித்து, ஏதோ தியாகம் கலந்த தொழில் செய்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்று நினைப்பது வீண் மாயை!"

பத்திரமாக அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டிய பெண்ணும், தாயும் வந்து சேர்ந்தனர். அதே ப்ளாட்டில் நாள், முன்பு அனுப்பி வைத்த பயணிகளின் சிபாரிசின் பெயரில் ஒரு இளம் தம்பதிகளும் சவிஸ் போவதற்காக வந்தனர். பையன் முன்பு கப்பலில் வேலை செய்தவனாம். பத்தாயிரம் டொலருக்கு மேல் டிராவலர்ஸ் செக்கும் நிறையக் கரன்ஸியும் வைத்திருந்தான். மாலை வேளைகளில் மனைவியும் அவனுமாக ஜாலியாக வெளியில் சுற்றித் திரிவார்கள்.

சட்டநாதன் அறையிலேயே முடங்கிக் கிடந்தார். ராதா, "ஆரம்பத்திலேயே டிரை பண்ணின மாதிரி பிரிட்டிஷ் ஏயர்வேய்ஸ்லேயே டிரை பண்ணினால் என்ன?" என்றான்.

"ஏதோ ஒன்று செய்தாக வேணுமே... செய்வோம்."

"ஆளை அவரின் ஓரிஜினல் பாஸ்போட்டில்தான் உள்ள விடவேணும். ஏயர் லங்கா கொழும்பு ப்ளாட் உள்ள நாளாப் பாத்து"

"என்ன கொஞ்சம் ஓவர் ஸ்டேக்கான பைன் கட்ட வேண்டிய வரும்."

"பரவாயில்லை பிரிட்டிஷ் விசாவுள்ள பாஸ்போர்ட்டை இமிக்ரேஷனில் காட்டினோமென்றால் இங்கிலீசும் தெரியாமல் நின்று இடறுவார்."

ரிஸ்க் எடுத்துப் பார்ப்போம் எனத் துணிந்தோம். சட்டநாதன் மீண்டும் ஏதாவது கோல்மால் பண்ணினாரென்றால் அதிகாரிகள் உஷாராகி விடுவார்கள். இந்த ரூட்டில் நாம்வேறு யாரையும் போட முடியாமல் போய்விடும்... இருந்தும் வேறு வழியிருக்கவில்லை.

தம்பதியர் கொஞ்சம் முன் பணம் தந்தனர். ராதா போட்டிருந்த சங்கி லியை முதன் முதலாக அடகு வைத்தான். 'பிராங்க்போர்ட்' தரித்துப் போகும் லண்டன் ப்ளைட்டுக்கும் கொழும்புக்குமாக இரண்டு டிக்கட் வாங்கினோம்.

ஏயர்போட்டுக்கு டாக்ஸியில் நாம் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராதா தன் பாட்டில் சிரித்தான்.

"என்ன சிரிப்பு, ஏதும் ஞானம் வந்திட்டுதோ?" என்றேன்.

"இல்லை சட்டநாதண்ணை நமக்குத் தரப்போறது ரெண்டு லட்சம்... நாம் இவரை அனுப்பச் செலவழிக்கிறது ஆறு லட்சம். முன்னைப் போல பிரச்சினை இல்லாமல் நாடு அமைதியாக இருக்கென்றுவை. இந்தச் காசை நாங்கள் இவ ருக்கு உபயம் செய்தோமென்றால் - மக்கள் வங்கியில் நிலையான இருப்புத் திட்டத்தில் காசைப் போட்டாலே மாசம் ஆறாயிரம் ரூபா வட்டி வரும். இவர் அங்கு என்ன மாதிரி தர்பார் நடத்திக் கொண்டு வாழலாம் என்று நினைத்தேன். இதுக்கெல்லாம் காரணம்... முன்பு நான் சொன்னேனே 'பிறீ புரோக்ராம்' என்று அதுதான்."

சட்டநாதனுக்குப் புரியாமல் ராதா ஆங்கிலத்தில் சொன்னான்.

"வெளிநாடு போய்த்தான் என்ன பெரிசாய் கிழிச்சம்... இலங்கையில் இருந்து வந்த கறுத்த அகதிகளை வெள்ளைக்காரன் ஒரு பூச்சியைப் பார்ப்பது போலத்தான் பார்ப்பான். சவில்ல முழு இலங்கைத் தமிழரையும் திருப்பி அனுப்பப் போறானாம். ஜெர்மனியில், பழைய கிழக்கு ஜெர்மனியின் குக்கிரா மங்களில், ரஷ்ய இராணுவமிருந்த பழைய கட்டடங்களில், செர்பிய, அல்பா னிய, குர்திஷ் அகதிகளோட சேர்த்து கஞ்சி ஊத்திக் கொண்டு வாரான். கைச் செலவுக்கு 20 டி.எம். கொடுக்கிறான். பிரான்ஸில வீடு, வேலை இரண்டுமே எடுக்க முடியாது. ஒரு அறையில கட்டிலிலும், கட்டிலுக்கு மடியிலுமாய் பத்துப் போர் தூங்குறான். இவர் பிரான்ஸ் போய் இனி பிரெஞ்ச் படித்து, வேலை தேடி உழைக்கிறதுக்குள்ள பென்ஷன் வயதைத் தாண்டிவிடுவார்... இதைச் சொல்லி ஐரோப்பா உனக்குச் சரிவராதென்றால் கேட்பாரா?"

"பாவம்... நாலு பிள்ளைகள் குடும்பத்தில் எவ்வளவு எதிர்பார்ப்பிருக் கும். மனுஷன் போய் மாதம் 100 டி.எம். அனுப்பினாலும் அது எவ்வளவு ஆறுதலாய் இருக்கும்?"

"மனுஷன் அனுப்ப முடிஞ்சுதென்றால் அதிஷ்டம்தான்..." மூச்செறிந் தான்.

கொழும்பு டிக்கெட்டையும் பாஸ்போட்டையும் காட்டி ஏயர்போர்ட் கவுண்டரில் போடிங்காட் எடுப்பித்தோம்.

லண்டன் டிக்கெட்டையும், பிரிட்டிஷ் விசாவுமுள்ள பாஸ்போட்டையும் (தலை மாற்றம் செய்தது) பிரிட்டிஷ் ஏயர் வேய்ஸில் கவுண்டரில் காட்டி மற்ற

போடிங் கார்டையும் எடுத்தோம். ஒரு மூலையாக காலியாக இருந்த இருக்கையில் சட்டநாதனை அமரவைத்து விளக்கங்கள் கொடுத்தோம்.

“இங்க பாருங்கோ, நீங்கள் இனியும் சோதிக்கப்படாது... நாங்கள் சொல்றதெல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கேட்டு ‘ஜெயராமனாய்’ ப் ப்ராங்க் போர்டில் இறங்கிறியள்...”

புன்னகைத்தார். “ச்சாய்... இனி நான் பிழை விடமாட்டன்... நீங்கள் என்ன சொல்றியளோ அதன்படித்தான் செய்வேன்... கவலையை விடுங்கோ...”

“இதுக்குமேல நீர் எது செய்தாலும் அதுதான் உம்ம தலைவிதி. இந்த பிரிட்டிஷ் பாஸ்போட்டையும், போடிங் கார்டையும் பெனியன் உள்ளே வையும்” வைத்தார்.

‘இந்தப் பாஸ்போட்டையும் போடிங் கார்டையும் இயிக்குரேஷன் கவுண்டரில் காட்டும். ஓவர் ஸ்டேயின்னு தொன்னூறு வெள்ளி கேட்பார்கள். செலுத்தி விடும். லண்டன் ப்ளைட் 17.45-க்கு நீங்கள் முந்திப் போன மாதிரி டிரான்ஸ்பர் ஹோலுக்குள் நுழையாமல் இன்னும் எழுபது மீட்டர் தள்ளியிருக்கும் டிரான்ஸிட் அண்ட் போடிங் பாசஞ்சர்ஸ் ஹோல் சி. 32-க்குள்ள்தான் நுழைய வேணும். அதுக்கு முதல்வ என்ன செய்யிறியள் என்றால், மெயின் ஹோலில் உள்ள ரொயலிட்டிடிவ புருந்து உம்முடைய சொந்த பாஸ்போர்ட், பைன் கட்டின ரசீது, கொழும்பு போடிங் கார்ட் எல்லாத்தையும் கோட்டுக்குள்ள பெனியனுக்குள்ள வைச்சிட்டு உள்ளேயிருக்கிற பாஸ்போட்டையும் போடிங் கார்டையும் வெளியில எடும்.’

“சரி...”

“ஐந்தே காலுக்கெல்லாம் ஏயர் லங்கா புறப்பட்டுவிடும். நீர் அது வரையில மெயின் ஹோலில் இருக்கிற எஸ்க்லேட்டரில ஏறி முதலாவது ப்ளோரில இருக்கிற ரெஸ்ரோறண்டிடிவ புருந்து கோப்பியோ, ஏதோ சாப்பிட்டு நேரத்தைக் கடத்துறீர்... ஏயர் லங்காவில சட்டநாதன்... சட்டநாதன்... என்று மூன்று தடவை கூப்பிடுவார்கள்; காதில் போட்டுக்கவேபாது.”

“சரி...”

“பிறகு ஐந்து இருவதுக்கு இறங்கி ஹோல் ‘சி. 32’-க்குப் போறீர். சந்தேகம் வந்தால் நீல யூனிபார்டில் நிற்கிற ஆபீஸரைக் கேட்கலாம்... பிறகு ப்ளேன்ஸ் ஏறிக் குந்திறீர். நான்ஸ்டாப் ப்ளைட்... ஜெர்மனி லோகல் டைம் 12.05-க்கு ப்ராங் போர்ட்... டிரான்ஸிட்ல இறங்கி வெளியே போறீர்...”

மீண்டும் புன்னகைக்கிறார்.

சட்டநாதனை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு நாமும் டிபார்ச்சர் ஹோலின் முதலாவது தளத்திற்குப் போய் நின்று கொண்டோம். அங்கு நின்றால் மெயின் ஹோலினுள்ளே நடப்பவை அனைத்தையும், உயர்ந்த கண்ணாடிச் சுவரினுடே பார்க்க முடியும்.

சட்டநாதன் இயிக்ரேஷன் போர்மாலிட்டீஸ் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு நேரே ரொயிலிட்டினுள் நுழைந்தார் ஜேம்ஸ் பாண்ட் ப்ரீவ் கேசுடன். போய் இரண்டு நிமிடங்களில் வெளியே வந்தார். ஷார்ட்சரிபாக டவுசரினுள் விடப்படவில்லை. கோட்டை விட நீளமாகப் பின்னால் தொங்கியது. கோட்பட்டன்களும் போடப்படவில்லை. வெளியே வந்து சில வினாடிகள் கோமாளி மாதிரி முழித்துக் கொண்டு நின்றார். ராதா சொன்னான், "கேஸ் பைன் கட்டிய ஒரேஞ்சீட்டைக் கையில் வைத்திருக்குது... அப்பிட்யென்றால் கையில வைச்சிருக்கிறதும் தன்ற பாஸ் போட்தான் போல..."

இரண்டும் சிறீலங்காப் பாஸ்போட்கள்... அதில் எதைக் கையில் வைத்திருக்கிறார் என்பதைத் தூரத்திலிருந்து அவதானிக்க முடியவில்லை.

'லண்டன் டிக்கெட் போட்ட பாஸ்போர்டுக்கு பைன் ஏதும் கட்ட வேண்டியதில்லையே. இவர் றிசீட்டைக் காட்டியே மாட்டப் போறாரே...' ராதா இரைந்தான். சட்டநாதன் ஒரு தரம் எல்லாத் திசைகளிலும் பேந்தப் பேந்த பார்த்து விட்டு ரெஸ்ரோறண்ட் திசையில் ஒட்டகம் மாதிரி நடந்தார். எஸ்க்கலேட்டரில் ஏறி பாலன்ஸ், செய்து நின்றார். ரெஸ்ரோறண்டினுள் புகுந்தார். 5.10-க்குள் இரண்டு தரம் அவர் பெயரை ஏயர் லங்கா அறிவித்து உடனடியாக விமானத்திற்கு வரச் சொல்லியது.

பிரம்மாண்ட பலகையில் ஏயர்லங்கா என்றதிற்கு எதிராக 'போடிங்' என்று பச்சை லைட் இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

ராதா 'அங்கே பாரடா கேஸை...' என்றான்.

பார்த்தேன்.

சட்டநாதன் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

5.20-க்கு முன்னால் இறங்கி வரவே கூடாதென்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியிருந்தோம். இப்பிடீச் செய்வாரென்று தெரிந்திருந்தால் நாமும் ஒரு கொழும்பு டிக்கட் எடுத்துக் கொண்டு ஏயர் போர்டினுள் போய், கேலை சரியானபடி செய்வித்திருக்கலாம். சும்மாவா முன்னூறு டொலர்களாயிற்றே... டிக்கட்... இவ்வளவு கோச்சிங் கொடுத்த பிறகு இப்பிடீச் செய்வாரென்று யார் எதிர்பார்த்தது?

ராதா சொன்னாள்... "இது சுத்த அங்கொட கேஸ் (இலங்கையில் மள நோய் மருத்துவமனை உள்ள இடம்) மாமாவும் விஷயம் விளங்காமல் பிடித்து அனுப்பி விட்டார். நாமளும் விஷயம் விளங்காமல் இவ்வளவு நாளும் உலைஞ்சு போனோம்... பரதேசிக்கு ஐந்து நிமிஷத்துக்குள்ள அவசரம் வந்திட்டுது பார்."

நான் சமாதானப்படுத்தினேன். ஏயர் லங்கா ஸ்டாஃப்ஸ் யாராவது வந்து தன்னை ரெஸ்ரோறண்டுக்குள்ள தேடலாம் என்ற பயத்திலதான் ஆள் இறங்கி, 'சி' ப்ளாக்குள்ள போகுதாக்கும்... அங்கையுள்ள ரொயிட்டுக்குள்ள கூட மறைந்து இருக்கலாம்.'

சட்டநாதன், 'சி' ப்ளாக்குகளின் திசையில் மறைந்தார்.

"இந்தத் தடவையும் ஏதாவது கோல்மால் பண்ணிக் கொண்டு வந்தது என்றால்... கத்தியை எடுத்துச் செருகாமல் விடமாட்டன்."

ராதாவின் முகம் ஆத்திரத்தில் சிவந்து கன்னங்கள் துடித்தது.

"நாங்கள் ஒரே விவரமான ஆளையும் இவரோட சேர்த்துப் போட்டிருக்கலாம்."

"எவன் சம்மதிக்கிறான் இவனோட போக?"

"ஏயர்போட்டில் நின்று கொண்டிருப்பது புத்திசாலித்தனமாகப் படவில்லை... எமது வாடிக்கையான சைனா ரெஸ்ரோறண்டினுள் போய் சாப்பிட்டோம்."

இரவு தூக்கம் வரவில்லை. இந்த ஆள் என்ன செய்திருக்கும்? ப்ராங் போர்ட் போய்ச் சேர்ந்திருக்குமோ? இல்லை ஏதாவது புதுவித சிக்கலை உண்டு பண்ணியிருக்குமோ?

"பி... ஓட்டியிஸ்டிக்" என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டோம்.

நேரம் நகர மறுத்தது... வெளியில் காற்றாடவில்லை. படுக்கையில் உடம்பு நசுநசுத்தது. எல்லாவற்றையும் மீறி எப்போதோ, தூங்கிப் போனோம். காலையில் ஹோட்டல் பையன் கொண்டு வந்த உடையக் குடித்துக் கொண்டிருக்கையில் ரெலிபோன் அடித்தது. பாய்ந்து போய் எடுத்தேன்.

"தம்பி நான் சட்டநாதன் பேசறன்..."

'என்ன வெற்றிகரமாப் போய்ச் சேர்ந்தாச்சா...?'

"ஏயர் லங்காக்காரனெல்லே பாதி வழியில் வந்து, 'மே மொக்கத கரன்னெ (இங்க என்ன செய்றாய்?)' என்று பிடிச்சுக் கொண்டு போய் பிளேனில் ஏத்திட்டான்..."

“ஏன் ஏயர் லங்கா புறப்பட முதல்வ இறங்கினீர்...? அங்கதான் திரும்பி பக்கமெல்லாம் மணிக்கூடுகள் இருந்ததே... பார்த்து இறங்கியிருக்கக் கூடாது?”

“என்னுடைய வாச்சில 5.20 காட்டித்தான் இறங்கினன். அது கூட உங்களுடைய வாட்சல் செக் பண்ணினதுதான்...”

“எந்த மணிக்கூடு...”

“தலைமாட்டில வைச்சிருப்பியளே அலாரம் மணிக்கூடு...”

“நாசமாப் போக... அது இரண்டு கிழமையாய் ஓடாமல் கிடக்கு...”

“அது சரி, நீர் லண்டன் போடிங் கார்டைக் காட்டினால், ஏயர் லங்காக்காரன் ஏன் கூட்டிப் போறான்? நீர் பாஸ்போட்டை மாத்தி வைக்கவில்லையா?”

“... ஏதோ பிசுகிப் போச்சு... என்ற கஷ்ட காலம்”

“அது சரி எங்க நின்று பேசறீர்?”

“இங்க இந்திய அமைதிப் படை உடனே வெளியேற வேண்டுமென்று கொழும்பில் ஜே.வி.பி. காரர்கள் கலகம் செய்றான்கள். இந்தியச் சாமான்கள் பருப்பு... உளுந்து, பயறு விற்கிற கடைகள் எல்லாம் அடிச்ச உடைக்கிறான்கள். மீறினால் கடைக்காரனைக் கடத்திக் கொண்டு போய் வெடி வைக்கிறான்கள்... இனக்கலவரமாய் மாறலாமோ? என்ற பயத்தில் ராமகிருஷ்ண மிஷன் மற்றும் கோவில்கள் எல்லாம் அகதி முகாம்களாக்கப்பட்டுத் தமிழ்ச் சனங்கள் போய்த் தஞ்சமடைந்தபடி இருக்கிறார்கள். நானும் கப்பித்தாவத்த பிள்ளையார் கோவிலிலேதான் இருக்கிறேன். இதில் போன் பேச போஸ்ட் ஆபீஸ் வந்தனான். பதட்ட நிலைமையாய் இருக்கிறதால நான் உடனே கோயிலுக்குத் திரும்ப வேணும்...”

வெளியில் சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ராதா ஆவலுடன் உள்ளே ஓடி வந்தான்.

“என்ன சட்டநாதனோ பேசறார்?”

“ஓ அவர்தான் பேசறார்...”

ரிசீவரை அவன் கையில் தந்துவிட்டு அறையை விட்டு மெள்ள வெளியேறினான்.

கணையாழி

மாற்றம்

அக்காவுக்கும் எனக்கும் வயதில் ஒன்றரை வருடங்கள் தான் வித்தியாசம். முந்திப் பிறந்ததாலே சதா என் கண்ணுள் விரலை வைத்து ஆட்டியபடியே இருப்பாள்.

சில வேளைகளில் அம்மா இன்னும் நாலு தம்பிகளைப் பெற்றிருக்கலாம் என நினைப்பேன். அவளின் குட்டுக்களையும், பிராண்டல்களையும் கிள்ளல்களையுமாவது சமத்துவமாகப் பங்கு போட்டிருக்கலாமல்லவா?

தங்கை கடைக்குட்டியென்று எல்லாருக்கும் செல்லம். அவள் ஐந்தாம் வகுப்பு. அவள் 'கண்ணன் எங்கள் கண்ணனாம்... கார் மேக வண்ணனாம்..' என்று சள்ளக் குரலில் பாடிக் கொண்டு தன் ஸ்கூல் புத்தகங்களுக்கு உறைபோட யார் பழைய சைனா ரூடே தருவார்கள். புத்தகத்துள் வைத்துக் குட்டி போட வைக்கமயிலிறகு எங்கு கிடைக்கும்? என்பது போன்ற பிரச்சனைகளுடன் இருப்பதால் அக்காவுடன் மோத வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் அமையாது.

அவள் போன பிறவியில் ஒரு நீதிவாட்டியாகவோ அல்லது ஒரு தலைமையாசிரியையாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் வட்டத்தில் டிசிப்ளின். கிளீன், பிறின்ஸிபிள் விஷயங்களில் ஏதாவது குறைதோன்றுவதாகப்பட்டால் போதும். உத்தரவுகள் வழங்கிக் கொண்டிருப்பாள். அவள் பார்வை லீச்சக்கள் இருக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் இதயம் விநாடிக்கு 2 அடிப்புக்களாவது கூடத் தாள் அடிக்கும். அவளுக்குக் கிட்டப் போகவே படாது.

“ஏன் வேஷம் எடுக்க வில்லை.. இராப் பிச்சைக்காரன் மாதிரியிருக்கு” நகங்களின் சுத்தத்தைப் பார்.. சைக்கிள் கடைக்காரன் மாதிரியிருக்கு. மணி ஒன்பது கூட ஆகவில்.. அதுக்குள் மேசையிலிருந்து கோழித் தூக்கம் போடறான் பார்.. முகத்தைக் கழுவிப் போட்டுப் படிடா சோம்பேறி. 12 போட்டுத் தாறன்..” அவளுக்கு ஆங்கில இலக்கியமும் லொஜிக்கும் பாடங்கள். இருந்தும் எனது பொட்னி, ஸுலோஜி பிராக்டிக்கல் நோட்ஸ் எல்லாம் குடைவாள்.

‘எப்படிடா தவளைப்படம் போட்டிருக்கிறே.. கார் நசித்த தவளை மாதிரி மில்லாயிருக்கு.. என்னடா இந்த செக்ஷனைக் கோழி மாதிரிக் கிண்டியிருக்கிறே. ‘நீர்’ ஆக அழித்துப் போட்டுத் திரும்பப் போடப்படாதா?’

‘என்ன லுங்கி மூன்றாவது நாளாக வெற்றி நடைபோடுவது போல கிடக்கு. துவைத்து வைத்திருப்பதைக் கூட மாற்றக் கூடப் பஞ்சிப்படுற சோம்பேறி..’

‘இன்றைக்கு குளிச்ச மாதிரியே தெரியேயில்.. குளிச்சிட்டு வந்தால் தான் சாப்பாடு.’ எத்தனை அவசரத்தில் ஸ்கூல் புறப்பட்டாலும் உடுப்பு ஸ்திரி போடாமல் சுருங்கியிருந்தால்.. போட்ட உடுப்பைக் கழற்றி ஸ்திரி போட வைப்பாள். ‘சப்பாத்தைப் பொலிஷ் பண்ணுடா முனிசிப்பல்காரன் மாதிரிக் கிடக்கு’.

சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நாட்களில் கூடச் சற்று ஜாலியாக வீட்டில் இருப்போமென்றால் விடவே மாட்டாள்.

‘மா வேண்டிவா.. மண்ணெய் வேண்டி வா.. மார்க்கெட்டுக்கு போ. மீன் மரக்கறி வேண்டிவா.. விறகு உடை.. ஈளிசேருக்குப் பாரம் ஏத்திற நேரம் கொஞ்சம் தேங்காய் துருவித் தந்தால் என்ன குறைந்தா போகும்.’ மாலையானால் ‘பூந்தோட்டத்திற்குத் தண்ணியிறைக்கலாம் வா.. இடைக்காட்டில் ஆளந்தவல்லி வீட்டில் (அது 10 கி.மீ. தொலைவிலிருக்கும்) குரோட்டன் செடி வெட்டுகிறார்களாம் போய் சைக்கிளில் எடுத்து வா?’

‘அக்கா அடுத்த கிழமை போறளே..’

‘காய்ந்து போய்ச் செண்டால் பிறகு தளிர்க்காது. மாரியெண்டாலும் பரவாயில்லை. இன்றைக்கே போய் வா ஓடு!’ பூந்தோட்டம் வைப்பது. தண்ணீர் வார்ப்பது. பராமரிப்பது, அவற்றுடன் பேசிக் கொண்டே பூங்கன்றுகளின் அடியைக் கிளறி விடுவதென்றால் அலாதிப் பிரியம் அவளுக்கு!

இவளுக்குச் சீக்கிரமே திருமணமாகிவிட வேண்டுமென்று கண்ணகை அம்மனை வேண்டுவேன். டிழில் மாஸ்டரைப் போல அவளால் வேலை வாங்கப்படபோகும் அவள் புருஷனுக்காகச் சிறிது அனுதாப்படவும் செய்வேன்.

சின்ன வயதில் அவள் பஸ்ஸில் எங்கேயோ போகும் போது பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியொன்றின் போது கிடாய்களை வெட்டி நிரைச்சியாக அடுக்கி வைத்திருந்ததைப் பார்க்க நேர்ந்ததால் இரத்தத்தைக் கண்டால் பயம் மயக்கம் வந்துவிடும். அன்றிலிருந்து சின்னதாக மீன்கள் சள்ளை, திரளி, விளைக்குஞ்சு, இறால் இப்படி ஏதாவது இருந்தாலே தவிர வேறு எதுவித மாமிசமும் சாப்பிடவே மாட்டாள்.

எப்போதாவது ஆட்டிறைச்சியோ, கோழியோ சமைக்க நேர்ந்தால் அம் மாவோ அப்பாவோ நானோ தான் வெட்டிச் சுத்தம் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டும். இறைச்சியைக் காண அப்படி ஒரு அவர்ஜி. சுத்தம் தவிர அவள் மிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மற்றொரு விஷயம் பஞ்சுவாலிட்டி. எட்டரைக்கு எமக்குப் பள்ளிக்கூடம். எட்டு மணிக்கு மேலும் சாவகாசமாய் அமர்ந்து தோசை தின்று கொண்டு நின்றால் தட்டைப் பறித்து வைத்துவிட்டுப் புத்தகங்களையும், ஸ்டாண்ட் தட்டிச் சைக்கிளையும் கையில் தந்து விடுவாள்.

நண்பர்களுடன் வெளியில் சுற்றிவிட்டு ஜாலியாக சிகரெட்டும் பிடித்து விட்டு வந்த ஒருநாள்.. எப்படித்தான் மோப்பம் பிடித்தாளோ, கேட்டாள் 'தம்பி என்ன பிராண்ட் சிகரெட் பாவிக்கிறாய்...?' நான் முழித்துச் 'சாய்' என்று ரப்பெற் அடிக்கவும் ஏனோ அத்துடன் விட்டுவிட்டாள்.

பின்னொரு நாள் சோதனை நெருங்கி வந்த சமயம் நித்திரை விழித்துப் படிப்பதற்காக வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கி விட்டார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு சாமத்தில் வெளி விறாந்தையில் நின்று ஆசையுடன் 'கோல்ட் லீப்' பிடித்தேன்.

சிகரெட் சுகந்தம் ஜன்னலினூடு புகுந்து அக்காவை எழுப்பிவிடும் என்று கண்டேனா? கரடியை போல ஓசைப்படாமல் பின்னாலே வந்து பிடரியில் அறைந்தாள் 'நித்திரை முழிக்க வேணுமெண்டால் 'உ' குடி. தூக்கம் பறக்கும். அதற்கும் தூங்கினால் இரண்டு மிளகெடுத்துக் கடி. ஒரு மணி நேரம் தாக்கு பிடிக்கும். அதற்கு மேலும் தூங்கினால் படுத்துக் கொள்ள வேண்டியது தான். ஏனென்றால் அதற்கும் மேல் படிப்பது எதுவும் மூளையில் பதியாது.'

'தம்பி 'சிகரெட்' தான் அல்லா தீய பழக்கங்களுக்கும் அடிப்படை. முதல்வ நீயாய்ப் போய்த் தான் அதனைத் தொடுவாய்.. பின்னால் அது உன்னை விடாது. ஸ்திர மனதும் தன்னம்பிக்கையும் உள்ளவர்கள் சிகரெட் டைட் தொடமாட்டார்கள். சிகரெட் பழக்கம் ஒரு நாள் பியரைத் தொட்டுப் பார்க்கக் கேட்கும். பின் அது விஸ்கியாகி உன் பாதையையே மாற்றி விடும். சபல புத்தியுள்ளவர்கள் தான் தீயபழக்கங்களின் அடிமையாவார்கள். நான் உன்னை வித்தியாசமானவனாகப் பார்க்க விரும்புகிறேன். எனக்கு உதவி செய்வாயா?'

இனிமேல் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் சிகரெட்டைத் தொடவே போவதில்லை என்று அவளுக்குச் சத்தியம் செய்தேன்.

அதன்பின் சோதனை முடியும் வரையில் நான் படித்து முடியும் வரையில் இரவு இரண்டு மணியானாலும் தானும் விழித்திருந்து Hemmingway யும் Dostoyewsky யும் படிப்பாள். மணிக்கொரு தரம் 12 வைத்துத் தருவாள். மிதமான இனிப்பும், குடும், சாயமும் கொண்ட '12' அவள் கை ஸ்பெஷல்! மெல்லிய நுரையுடன் கூடிய 12 கிளாஸை மேலே தூக்கி வெளிச்சத்தில் பிடித்தால் பொன்னிறப் பளிங்கு போல ஒளி புகுந்து வெளியேறும்.

'12' போட்ட பின்னால் சீனி, சாயம் அதிகமென்று வெந்நீர் கலப்பதோ, குறைவாக இருக்கென்று, சீனியோ, சாயமோ சேர்ப்பதோ கிடையாது. ஒரே தரத்தில் சரியாகவே வார்த்து விடுவதென்பது அவளது டெக்னிக், '12' மதுரமாக இருக்கும்.

மலையகத்தில் இனக்கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டுத் திருமலைக்குக் குடியபெயர்ந்த குடும்பமொன்று அங்கும் பாதுகாப்பில்லையென்று வந்து எங்கள் வீட்டிற்கு முன்பாக இருக்கும் இரண்டறையினாலான சின்ன வீட்டிற்குக் குடி வந்தது.

பிரம்புக் கதிரை, கூடை பின்னதுதல் அவர்கள் தொழில். கணவனும், மனைவியும் வீட்டிலும் கோழிக்கூடு, முறம் போன்றவை பின்னி விற்பார்கள். அவர்களுக்கு ஆணும் பெண்ணுமாகக் கலந்து சாவிச் செற் மாதிரி சின்ன சின்ன வித்தியாசங்களில் ஆறு குழந்தைகள்.

முத்தபெண் கமலி. சூட்டிகையான சூட்டி. அண்மையில் ஆளாகி யினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ரொம்பக் கலகலப்பான சபாவம். அவளின் நீளப் பாங்கான முக அமைப்புக்கு மோவாயில் சிரிக்கும் போது செல்லமான ஒரு விதமான புதுவளைவோ, சூழிவோ சரியாக விவரிக்க முடியாதபடியொன்று தோன்றி அநியாயத்திற்குச் சோபை சேர்க்கும்.

என்னைக் காணும் வேளைகளில் கமலிக்கு ஒரு புதுவிதமான வெட்கம் முகத்தில் அப்பிக் கொள்ளும். என்ன தான் நினைத்துக் கொள்வாளோ ஒரு தினுசாகக் கண்களால் சிரிப்பாள்.

அதன் அர்த்தம் என்ன வசந்த அழைப்பா? சே.. இருக்காது அவள் மனதில் கல்மிஷமில்லாத சிறிய குழந்தை..

இல்லை.. இல்லை.. வசந்த அழைப்புத் தான்...! அவள் குரல் என்னை ஆகர்ஷித்தது. ஒரு விதத்தில் என்னை உள்ளூர அலைக்கழித்தாள்.

அக்கா ஓய்வு நேரங்களில் கமலிக்குத் தையல் கற்றுத் தந்தாள். அதனால் அவள் எங்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வந்து போகத் தொடங்கினாள். அந்தச்

சாக்கில் அவளுடன் மெல்ல பேசவும் தொடங்கினேன். பின் நாளாக ஆக அவளைப் பார்க்காமல் பேசாமல் இருப்பது துன்பமாகவுயிருந்தது. சும்மா தான் வீட்டு வாசலில் பராக்குக்கு நிற்பது போல் நின்று கொண்டு எதிர்வீட்டுக் குட்டியின் குதியன்களையும் தெறிப்புக்களையும் நோட்டம் விடுவேன்.

அக்கா என்னை ஒரு புடையன் பார்வை பார்த்தால் போதும் என் கால்கள் தானாக வீட்டிற்குள் வந்து விடும்.

அக்கா பின் கட்டில் ஒதுங்கித் தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் படிக்கும் மூன்று நாட்களில் ஒரு நாள் முன்வீட்டில் பெரியவர்கள் இல்லாத சமயம் பார்த்து. சும்மா தான் கமலியுடன் பேச வேண்டி அவர்கள் வீட்டிற்குப் போனேன்.

அக்காவுக்கு எப்படித்தான் மூக்கில் வியர்த்ததோ, பின் கோடியால் சுற்றிக் கொண்டு வாசலில் முல்லைப் பந்தலின் கீழாக வந்து நின்று என்னைக் கூப்பிட்டாள்.

“தம்பி! தம்பி!”

போச்சடா. போச்ச.. வகையாகத் தான் மாட்டிக் கொண்டேன்.

“ஏன் அங்க போன...?”

“சும்மா தான் ... ஆண்டாளுக்கு (கமலி தங்கை) ‘ஸ்கிப்பிங்’ கற்றுக் கொடுக்கப் போனேன். தப்புத் தப்பாய் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதோட ஒரு பிரம்பும் வேணும். கிடைக்குமாவென்று விசாரிக்கவும் போனேன்.”

“எதுக்குப் பிரம்பு...?”

“எங்கடை மயிர்மாணிக்கையிருக்கில்ல மயிர் மாணிக்கை. அதுக்கு சப் போட் கொடுக்க..”

“பிரம்பு கிடைத்ததா?”

“அங்கு பெரியவர்களில்லை..”

“போகும் போது சொல்லிக் கொண்டு போயிருக்கலாமில்ல..?”

“ஹி... ஹி... ஹி...” வழிந்தேன்.

“தம்பி... இங்க பார்.. முன் வீட்டிற்கென்றாலும் எங்களுக்குத் தெரியாமல் போக வேணும் என்று நினைப்பு வந்திட்டுது பார்... அதிலயிருந்து உன் நோக்கத்தில கொஞ்சம் ஆரோக்கியக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கு என்று அர்த்தமாகிறது. உன் வயதிலை எதிர் எதிர்பாலரிலை கொஞ்சம் அத்தமான அட்டிராக்ஷன் ஏற்படத்தான் செய்யும். அது இயற்கை.

அதை நானும் புரிஞ்சு கொள்ளேன். இந்த உணர்வுகளை காதல் அப்பிடியிப்பிடியென்று நினைத்து ஏமாறாத.. எதிர் வீட்டில போய் கமலியோட பழக

நேரின் அதிகம் பேச வரும்... சிரிக்க வரும்.. தொட வரும்... சிக்கல் வரும்... வம்பு வரும்... இது எதுவும் வேண்டாம்... எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஆகாது.

ஏதோ கோரிக்கையில்லாமல் கிடக்கென்று யூனியேசிறிற்குப் போறதிற் கிடையிலை அவளை வளைச்சப் போட்டு 'ஜல்சா' பண்ணுற உத்தேசம் வந்திருக்கும் போலியிருக்கு... அது நேர்மையில்லாதது... ஆபத்தானது!

எந்த ஒரு பெண்ணுமே யாருக்கும் விளையாட்டுப் பொருளாகப் பாவிக்கப்பட உருவாக்கப்படவில்லை. அவளையே கல்யாணம் செய்து கொள்கிற உண்மையான நோக்கம், தியாகம், துணிச்சல் இருந்தால் சொல்லு... அப்போ உன்னை போற்றுவேன். தற்காலிக ஏற்பாடாய் அவளைத் தேடினாயென்றால் பொறி வைச்சப் பிடிச்சத் தாலி கட்ட வைத்திடுவன் ஜாக்கிரதை!"

பயங்காட்டி முளையிலேயே முறித்து விட்டாள்!

அக்காவின் ரசனைகள் ரொம்ப வித்தியாசமானவை. கிரைம் நாவல்கள் கட்டோடு பிடிக்காது. துப்பறியும் பேர் வழிகளின் வீரப்பிரதாபங்கள், மதியூகங்கள், டெக்னிக்குகளை விட வலிந்து புகுத்தப்படும் Sex Vulgaruty தான் அநேகமான நாவல்களில் அதிகம் என்பது அவள் எண்ணம்.

மாரீசமானைப்போல செக்லைக் காட்டிக் காட்டியே வாசகனை நாவலின் கடைசிப் பக்கம் வரை இழுத்துச் செல்லும் தந்திரம், படைப்பாளியின் நேர்மையீனம் அவளுக்குப் பிடிக்காது. அதனால் என்னையும் படிக்க அனுமதிக்க மாட்டாள்.

அவள் வெறுக்கும் இன்னொரு சமாச்சாரம். சினிமா சோகப் பாடல்கள். 'ஈடற்ற பத்தினியின் இதயத்தைக் கொன்றவன் நான்' என்றோ, 'குற்றம் புரிந்தவன் வாழ்க்கையில் நிம்மதி ஏது' என்றோ ரேடியோவில் பாடல் வந்தால் உடனே பாய்ந்து நிறுத்தி விடுவாள் வேண்டாத சோகப்பாடலைத் திரும்ப திரும்ப வீட்டில் ஒலிக்க விடுதல் கூலி கொடுத்து ஒருவரை நடு வீட்டினுள்ள 'ஒப்பாரி' சொல்ல வைத்தலைப் போல 'என்பாள்.' ஒரு சோகப் பாடலைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டல் ஒரு மனிதனின் உற்சாகத்தை மழுங்கடிக்கப் பண்ணித் தன்னம்பிக்கையையும் தளர்த்தி விட்டுவிடுமென்பாள். அவலத்தை சோகத்தை ரசிக்க சினிமா ரசிகர்களை ஊக்குவிக்கும். டைரக்டர்களையும், அவவிரசத்தை வளர்த்தெடுக்கவெனவே கதை பண்ணும் கதாசிரியர்களையும் அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது.

'இன்பமெங்கே இன்பமெங்கே என்று தேடு' போன்ற உற்சாகம், குதூகலம் ததும்பும் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்பாள். மிதமான காதல் பாட்டுக்களையும் கொஞ்சம் அனுமதிப்பாள். பூநீவிவாஸ் ஜானகி கொம்பினேஷன் பிடிக்கும். ஆனால் அவள் மனது ஒன்றி ரசிப்பது எல்லாம் கர்நாடக சங்கீதத்தைத் தான்.

வீணையும் வாய்ப்பாட்டும் படித்தாள். கர்நாடக இசையின் அடிப்படையையும் என்ன ராகத்தை எப்படி ரசிப்பது, ஒரு ராகம் எப்படி இன்னொன்றிலிருந்து வேறுபடுகிறது என்பதையெல்லாம் அவளே கற்றுத் தந்தாள்.

பட்டப் படிப்புக்குத் தத்துவத்தையும் இலக்கியத்துவத்தையும் தேர்ந்தவள். நல்ல இலக்கியங்களை, படைப்புக்களை எனக்கு காட்டித் தந்தாள். நல்ல கவிதையை ரசிக்கக் காட்டித் தந்தாள். நிறையவே வாசிப்பாள். பெண்ணியம் பற்றிய நவீன சிந்தனைகள், ஒரு சீர்திருத்த சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டிய நவீன கருத்துக்கள், வாக்குவல்லமையென்று கருதும் அவள் ஒரு ஆதர்ஷப் பெண்! என் ஆசான்! தமிழ் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களுள் புகும் வழிகள் முழுவதையும் இலங்கை இறுகமூடியபின் பல்கலைக்கழகங்களை ஒரு மிட்டாய்க்கடைப் பார்வை பார்த்த பின் பரதேசம் (ஜெர்மனி) வந்து சேர்ந்தேன். அக்காவுக்கு ஒரு டாக்டர் மாப்பிள்ளை தேடி அப்பா ஈழம் முழுவதும் சல்லடை போட்டார். ஒவ்வொன்றும் ஏதேதோ காரணங்களால் அகப்படாமல் போக இறுதியாக மிகத் தூரத்து உறவில் ஆஸ்பத்திரியின் லபோரட்டரியில் இரத்தப் பரிசோதனை செய்யும் பணியாளரே அக்காவுக்கு மாப்பிள்ளையானார். இவர்கள் கூட கணம், இராசி, விருட்சம், வசியம் என்று பத்துக்கு மேலாகப் பொருத்தங்கள் அமைந்திருந்தும் அப்பாதன் ஆயுட்காலச் சேமிப்பாகக் கட்டிய வீடு முழுவதையும் சீதனமாகத் தரவேண்டுமென்று முரண்டு பிடித்து சம்பந்தத்தையே வாரிவிடப் பார்த்தார்களாம்.

ஒரு பத்தாயிரம் கொடுத்து வேண்டிய உத்தியோகத்தைக் காட்டி இரண்டு இலட்சம் பெறுமதியான வீட்டையே டிமாண்ட் பண்ணிய சீதனப் பூர்ஜுவாக்களாக மாப்பிள்ளை வீட்டார் எனக்குத் தென்பட்டதால் அத்தானிடம் கூட ஆரம்பத்தில் எனக்கு எதுவித அன்போ ஈடுபாடோ தோன்றவில்லை. பெண்ணியம், பெண் விடுதலையென்று எவ்வளவு பேசிய ஒரு படித்த பெண் தன் சொந்த வாழ்க்கை பிரச்சனையென்று வந்த போது எப்படி அடங்கி போனாளா! இது அவளின் தனிப்பட்ட தோல்வியா? அல்லது பெண்ணியத்தின் தோல்வியா? புரியாமல் குழம்பினேன். எமது கடிதப் பரிவர்த்தனை திருமணத்திற்கு முன் ஐந்தாறு பெரிய தாள்களில் தத்துவ விசாரங்கள், இலக்கியப் பரிவர்த்தனைகள், நவீன கவிதைகள் என்று நீண்டு கொண்டு போகும்.

திருமணத்திற்கு பின்னால் முன்னவையெல்லாம் நீக்கி மிகவும் இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதினாள்.

நாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம். உன் செளக்கியங்கள் எப்படியென்று வரும் கடிதங்களிலிருந்து அத்தானின் குணங்கள், சபாவங்கள் என்று ஒன்றுமே அறிய முடியவில்லை.

நாட்டில் போர், ஷேவ் வீச்சுக்கள், பொருளாதாரத் தடைகள் என்று ஜீவனம் கஷ்டமானதாய் மாற, அக்கா குடும்பமும் கனடா வந்து சேர்ந்தது! அவர்கள் கனடா வந்த நாட்களிலேயே நாணும் கனடாவுக்கு விஜயம் செய்ய வேண்டி விசாவுக்கு விண்ணப்பித்தும் இரண்டு வருட காலம் இழுத்தடித்த பின் நாளே விசா விஷயத்தை மறந்து போயிருக்கும் போது அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. விசா வழங்கலுக்கான நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைத்திருந்தார்கள். சென்றபோது சிக்கல் எதுவுமில்லாது ஆச்சரியப்படும்படியாக விசா தந்தார்கள். அது ஒரு ஆகஸ்ட் மாதம். உடனடியாக கோடை கால விடுமுறை எடுத்தேன். விமான டிக்கெட் பதிவு செய்தேன். அக்காவுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியாக இருக்கட்டுமேயென்று பயணத்திற்கு முதல் நாளே போன் பண்ணினேன். மிகவும் சந்தோஷப்பட்டாள். நாலு வருஷங்களின் பின் காண்ப் போகிறோமல்லவா? எத்தனை விஷயங்கள் என்னோடு பேச வைத்திருப்பாள்!

அன்றிரவு திரும்ப அவளே போன் எடுத்தாள். இந்த ஆண்டு தங்களுக்கும் டிரவல் டொக்குமெண்ட் கிடைத்திருப்பதால் அமெரிக்காவில் இருக்கும் அத்தாளின் தம்பியிடம் விசிட் பண்ணும் அவர்களின் நெடுநாள் திட்டத்தை நிறைவேற்ற அடுத்த வாரம் நியூயோர்க் போகிறார்களாம். தாங்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பிய பின் ஒருமாதம் கழித்து வாவேண்டா என்றாள்.

ஏற்கனவே என்னிடம் 5 வருடத்திற்குச் செல்லும்படியான அமெரிக்க விசா இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தும் சீக்கிரம் வாடா நாம் எல்லாருமாக அமெரிக்கா போகலாமென்று ஏன் அக்காவுக்கு கேட்கத் தோன்றவில்லை?

நான் பிரயாசப்பட்டு எடுத்த முப்பது விடுமுறை நாட்கள் வீணாகின.

அவர்கள் அமெரிக்க விஜயம் முடித்து வரக் காத்திருந்து செப்டம்பரில் இரண்டு வாரங்கள் சம்பளமில்லாத வீவு எடுத்துக் கொண்டு ரொறன்ரோ பறந்தேன். ஒரு காலையில் விமானம் தரை இறங்க அமோகமாய் வரவேற்றாள்.

விமான நிலையக் குசலங்கள் முடிய இரண்டு மூன்று நாள் 'ஷேவ்' செய்யாத முகத்திலிருந்த அத்தான் சிகரெட்டை எனக்கு நீட்டினார். நான் அதிசயித்து நிற்க என் பிளாஷ் பாக் நினைவுகளில் அக்கா பாவாடை சட்டைக்கு வந்து என் கன்னத்தில் அறைந்தாள்.

நான் நன்றி தெரிவித்து பழக்கமில்லை என்றேன். அத்தான் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்.

அத்தான் ஷேவ் செய்யாமலேயே விமான நிலையம் வருவதை எப்படி அக்கா அனுமதித்தாள்? சிகரெட் பிடிப்பதை எப்படிச் சகித்துக் கொள்கிறாள்?

...கூடும் நானும் காரில் பேசிக் கொண்டே வந்தோம். அத்தானும் எமது சம்பாஷணையிடையே அதிகம் கலக்காமலே வந்தார். ஏதாவது பேசினாலும் வார்த்தைகளில் மிகவும் சிக்கனமாக இருந்தார்.

நல்ல வசதியான நாலு அறைகளுடன் கூடிய அப்பார்ட்மென்ட் வீடு. அக்காவின் ரசனைக்கு மாறுபட்டு சுவர்களில் பெரிய பிரேம்களூள் இருந்து தெளிவாக சீத்துச் சினிமா நட்சத்திரங்கள் சிரித்தனர்.

எனக்குப் பிடித்தமான பரோட்டாவும், மிக்ஸரும், கடலைப் பருப்புப் பொரியும், சீஸ் றோலுடன், நிறைய கஜு சேர்த்து தொதலும் பண்ணி வைத்திருந்தாள். உபசரிப்பு டபிள் ஒ.கே! இருந்தும் அவள் தன் இயல்புகள் சுயத்தை இழந்து விட்டிருப்பது போல் தோன்றியதில் யாரோ தூரத்து உறவினர் வீட்டிற்கு வந்திருப்பது போல் உணர்ந்தேன்.

விசாலமான குசினியுள் நவீன மோஸ்தரினாலான அனைத்து தளபாடங்களும் வைத்திருந்தாள். இதைவிட அமெரிக்காவில் வீட்டுத் தளபாடங்களின் தரம், உசத்தி, செற்றி அப்பிடியிருக்கும். பாத்ரூம் இப்படியிருக்கும். கார்பெட் வெவ்வெட் மாதிரியிருக்குமென்று ஒரே அமெரிக்கப் புராணமாகவே பாடினாள்.

ஏன் நீ என்னையும் அழைத்துப் போயிருக்கலாம் தானே! என்று பல தடவைகள் தொண்டை வரை வந்து விட்ட கேள்வியை உள்ளேயே தள்ளி விட்டேன். அவளுடன் பேசிக் கொண்டே எதேச்சையாக பிரிட்டிஷைத் திறந்து பார்த்தேன். மீண்டும் அதிர்ச்சி. அரைவாசி பியர் போத்தலால் நிறைந்திருந்தது!

தாங்காமல் கேட்டும் விட்டேன். இத்தனை பியரும் விருந்தினர்களுக்காகவா? என் கேள்வியை முழுவதும் புரிந்து கொண்டு சாதாரணமாகப் பதில் சொன்னாள். "விருந்தினர்களுக்காகவும் தான். அத்தானும் சாப்பிட முதல் ஒரு பெக் எடுப்பார். நன்றாக பசி எடுப்பதுடன் இலகுவில் ஜீரணமுமாகிறதாம். நல்லா யூறின் பாலாகுமாம். அல்ககோல் சதவீதம் மிகவும் குறைவாகவே அதில் இருப்பதால் எனக்கு அவர் பியர் குடிப்பதில் ஆட்சேபனை ஒன்று மில்லை. நீ வேணுமென்றால் கொஞ்சம் டிரை பண்ணிப் பாரேன். நான் ஒரு நாள் வாயில் விட்டுப் பார்த்தேன். மஞ்சள் அவித்துக் குடித்த மாதிரியிருந்தது கசப்பு. உவாக்..." வாந்தி எடுப்பது போல அபிநயித்தாள்.

"என்ன புத்தகங்கள் அக்கா வைத்திருக்கிறே?"

"பெட்ரூமிலே இருக்கிற கொமொட லாச்சியனை இழுத்துப் பார்.. அதிக மாய் ஒன்றுமில்லை. பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர், குரும்பூர் குப்புசாமி, புஷ்பா

தங்கதுரை, ராஜேந்திர குமார் வகையான நாவல்களும் சில ராணி முத்துக்கள் மாலைமதிகள் என்பனவுமிருந்தன. இன்னொரு வாச்சியினுள் திரை சித்ரா, பொம்மை வகையிலான சில சமாச்சாரங்களுமிருந்தன. W.W. JACOB, ARNOLD BENNETT, DOSTOYEVSKY, HUGE WALPOL என்று தேடி வாசித்தவள் இப்போது ராஜேந்திர குமார் நாவல் படிக்கிறாளா? அவள் ரசனையைப் பேசும் எந்த ஒரு புத்தகங்களுமே என் கண்களில் காணவில்லை.

'ஏனக்கா.. கிரந்தங்கள் மாதிரி தடிதடியா புத்தகங்கள் எல்லாம் படிப்பியே.. அந்த மாதிரி ஒன்றுங் கிடையாதா? இங்கை தான் புத்தகங்கள் தாராளமாகக் கிடைக்குமே.. நிறைய வாங்கிக் குவித்து வைத்திருப்பாயென்றல்லவா நினைத்தேன்..'

'புத்தகங்கள் கிடைக்கும் தான்.. ஆனால் நெருப்பு விலை.. ஒவ்வொன்றும் இருபது இருபத்தைந்து டொலர்.. எனக்குத் தான் இப்போ முன்பளவு ஆர்வம் வாசிப்பில் இல்லை. அத்தானும் லைட் ரீடிங்ஸ் தான் விரும்பி வாசிப்பார். நான் வாசிக்க மட்டும் அவ்வளவு பணம் செலவு பண்ண முடியுமா? அதனால் தான் இங்குள்ள விற்பனை நிலையங்களில் அவர் அவ்வப்போது வாங்கியாறதை நானும் இடைக்கம் பார்ப்பன்.'

'அத்தானுக்கு இலக்கிய ரசனை அவ்வளவாயில்லை' என்பதை எப்படி நிரூபிக்காய் மறைக்கிறாள்.

நான் எடுத்துப் போயிருந்த தி. ஜானகிராமனின் மோகமுள்ளையும், கு. சின்னப்ப பாரதியின் தாகத்தையும், HEMMING WAY இன் கிளிமஞ்ஜரோவையும், கடந்த மாத ரீடேர்ஸ் டைஜஸ்டையும் கொடுத்தேன். மகிழ்வுடன் பெற்றுக் கொண்டாள்.

மதியவேளை நான் குறைக்கண்ணால் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருக்க தடக்கு டக்கு டொக்கு டொக்கு' என்று பலவகைச் சத்தம் சமையலறையிலிருந்து வந்தது.

என்ன தான் செய்யிறாள் என்று எட்டிப் பார்த்தேன். ஆறுமாசக் குழந்தையளவில் பிரிட்ஜிலிருந்து உறைந்து போயிருந்த ஒரு கோழியை எடுத்து மேசையில் ஒரு பலகையில் வைத்து மாங்கு மாங்கு என்று வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

'என்னக்கா கோழியெல்லாம் வெட்ட ஆரம்பித்து விட்டாயா.. ருன்பு இறைச்சி இரத்தத்தைக் கண்டால் அவறுவியே?' என்றேன்.

'அத்தானுக்கும் வெட்டத் தெரியாது. மாமிசமில்லா விட்டால் சாப்பாடும் இறங்காது. இனி யார் வெட்டித் தரப் போறா. நானே பழகி விட்டேன். பிரிட்ஜி

லிருந்து 3 மணி நேரம் வெளியே எடுத்து வைத்துவிட்டு ஒருமுறை வெந்நீரில் அழுக்கி விட்டு கூரான கத்தியால் ஆரம்பித்தால் கத்தரிக்காய் மாதிரி வெட்டலாம். எலும்புதான் சற்று இடக்குப் பண்ணும். அதற்கும் ஆயுதமிருக்கென்று தூக்கா படத்தில் கையில் வைத்திருப்பது போல ஒரு கைக்கோடாரியைக் காட்டினாள்.

'சரி எல்லாவற்றையும் இப்படி என்னிடம் கொடு. இன்றைக்கு நான் வெட்டிக் தாறனே' என்று வெட்டிக் கொடுத்தேன். குசினிக்குள் இறைச்சி வெட்டிக் கொடுக்கும் நேரத்திலாவது 'உனது சமையல் சாப்பாடுகள் எப்படி என்ன சமைப்பாய் தனியே தான் சமைப்பியா இல்லை பிரின்ஸிடன் சேர்ந்து கொண்டு சமைப்பியா?' இப்படி ஏதாவது என்னைக் கேட்பாளென்று நினைத்தேன். அவள் ஒன்றுமே விசாரிக்கவில்லை.

'இஞ்சை அதிகமான ஆட்கள் ரெஸ்ரோறன்ஸிலை இறைச்சி, வெங்காயம் அரியிறதும் கோப்பை கழுவிறதும் தான் வேலை பார்க்கினம். இவரும் இன்னும் வேறு இரண்டொருத்தரும் தான் டீலண்டான உத்தியோகம் பார்க்கிறது. அதுவும் இவற்றை Chief க்கு இவர் எப்பவும் பக்கத்தில் நிற்க வேணுமாம். இவரில்லாம ஒரு காரியம் பார்க்க மாட்டானாம்.' என்று புருஷன் மகாத்தியம் பாடினாள்.

"அத்தான் எப்படி சமைப்பாரா?"

"சாய் தண்ணி கூட மேசையிலிருந்தால் தான் குடிப்பார். மனுஷனுக்கு டீ கூடப் போடத் தெரியாது."

"ஓய்வு நாட்களிலே உனக்கு சமையலில் உதவி ஒத்தாசை பண்ணுவாரா?"

"ஊஹும்... குசினிப் பக்கமே வரமாட்டார். பெருஞ்சீரகத்தை நற்சீரக மென்பார், நற்சீரகத்தை கடுகென்பார். குசினிப் பக்கமே மனுஷன் எட்டிப் பார்த்தால் தானே?"

'டேய்... பத்து வாளி தண்ணி கொண்டு வா... இன்றைக்கு விரதத்திற்குச் சமைக்க குசினி கழுவவேணும். இந்த விறகை இன்னும் சின்னதாய் உடைத்துக் கொண்டா... புழுங்கல் குத்த ஒரு கைபிடி... பின்னால மனிஷிமாருக்கு எல்லாம் செய்து கொடுப்பியள்... அம்மாவுக்கு, அக்காவுக்கு உதவி செய்யக் கசக்குதாக்கும்?... அச்சாப்பிள்ளையல்லே இந்த இரண்டு தேங்காயையும் உடைத்து தோண்டாமல் பூ போலத் துருவித்தா...' என்று டிரில் வாங்கிய அக்காவா பேசியது?

ரொறன்ரோவில் அக்கா வீட்டில் நின்ற நாளில் அது சனிக்கிழமை. காலை அக்கா போட்டுத் தந்த மதுரமான 'உ' யைக் குடித்து விட்டு மீண்டும் ஒரு மணி நேரம் தூங்கிவிட்டு பத்து மணி வாக்கில் எழுந்திருக்கிறேன். அத்தான் பல்கனியில் உலாத்தியபடி வெறும் மேலுடன் வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டு சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

"அத்தான்... அக்கா எங்கே காணவில்லையே?"

"அவ கடைக்குப் போயிட்டா!"

"எங்க தூரமோ?"

"ஓமொரு முக்கல் கிலோ மீட்டர் வரும்..."

"சம்.. சொல்லியிருந்தால் நானும் கூடப் போயிருப்பேனே...?"

"அவவுக்கு எல்லாம் பழக்கம். ஏன் உங்களைத் தொந்தரவு செய்வா னென்று விட்டிருப்பா..."

அத்தானுக்கு Buildings Constructions கம்பனி ஒன்றில் சுப்பவைசர் வேலை. தான் ஒபிஸில் இல்லாவிட்டால் கம்பனியில் ஒரு செக்ஸனே இயங் காது என்ற மாதிரிப் பிரலாபித்தார்.

"எங்கட சீவ் என்ஜினியர் ஒரு முட்டாள். பேருக்குத்தான் வெள்ளையன். மண்டையுக்க ஒன்றுமேயில்லை. நான் பக்கத்திலே இல்லையெண்டால் அவ னுக்குப் பிளானே போட வராது. வெர்க் சைடில் என்ஜினியருக்கு தண்ணி காட்டிற ஐஸ் அடிக்கிற வெர்க்கர்ஸ் எல்லாம் என்னைக் கண்டாலே உதறுவி னம்!" இந்த வகையில் அவர் பேசிக் கொண்டிருக்க அக்கா இரண்டு கன்வேஸ் பைகளினுள் மா, சீனி, பால், மினரல் வாட்டர், ஒரேஞ் ஜூஸ், உருளைக் கிழங்கு, பட்டர் என எல்லாம் பாரமான பொருட்களாக வாங்கிக் காவிக்கொண்டு வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்து நடுவேறாலில் பைகள் வைத்து விட்டு தொப்பென சோபாவில் அமர்ந்து மூச்சு வாங்கினாள்.

"என்னக்கா இவ்வளவு சாமான்களையும் காவிக்கொண்டு நடந்தா வர்றே?"

"என்னடா செய்யிறது... இந்த நோட்டிலை பஸ்ஸொன்றும் ஓடாது."

"என்னை எழுப்பிக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கலாமில்லை?"

"நீ உன் விடுமுறையைச் சந்தோஷமாகக் கழிக்க வேண்டாமா... அது தான் தொந்தரவு செய்யவில்லை..."

“விடுமுறையும் மண்ணாங்கட்டியும். அத்தானைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஈலியாக சாமான்களைக் காரில் போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே?”

குசினி வந்து “என்னுடைய டிப்பார்ட்மண்ட்... அதன் அலுவல்கள் முழுவதையும் நான் தான் கவனிக்க வேண்டும்... அத்தானை அவர் ஓய்வு நாட்களில் இப்படியான விஷயங்களைச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்கிறது அவருக்குப் பிடிக்காது. ஓய்வு நாளை தொந்தரவுகள் இன்றி அனுபவிப்பதுதான் அவருக்குப் பிடிக்கும்!” என்றாள்.

அக்கா இவ்வளவு பாரம் சுமந்து வாறாளே அவளுடன் கூடப் போய் அவள் பாரத்தில் பாதியைச் சுமப்போம் என்று எண்ணாமல் அது அவள் வேலை அவளே அதைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது என்று இருக்கும் இவன் என்ன மனிதன்? இவனை எப்படி அக்காவால் மன்னிக்க முடிகிறது? இவரென்ன அத்தனை மனநிறை மோகன சுந்தர காந்தர்வ புருஷனா? அது உன் டிவிசன் வேலை, இது என் டிவிசனுக்குட்பட்ட வேலையென்று ஏதோ கடுமையான ஒப்பந்தம் எழுதி அதில் கைச்சாத்திட்டவர்கள் போலப் பேசும் இது என்ன வாழ்க்கை முறை?

மனிதம், பெண்ணியம், நட்பு, பெருந்தன்மை, புரிந்துணர்வு என்றெல்லாம் எவ்வளவோ பேசுவாயே...?

ஒரு சிறு விஷயமாக வேணும் வீட்டில் சண்டை போட நேர்ந்தால் உனது நியாயங்களுக்காக எவ்வளவு பொங்குவாய்? எந்தப் பிரச்சனைக்குமே இரண்டு தீர்வுகள் சாத்தியம். ஒன்று எதிர்ப்பது; மற்றது ஒத்துப் போவது. எதிர்த்துப் போராடுவது என்பதை விடுத்து ஒத்துப் போவது என்ற கட்சியில் இவள் எப்போது சேர்ந்தாள்?

‘புலியே தான் ஆனாலும் ஒரு கூண்டுக்குள் இருப்பதுதான் அதற்குப் பாதுகாப்பானது’ என்று அவளை எண்ண வைப்பது என்ன?

‘அந்த மனுஷன் தன்னை விட்டுவிட்டு ஒடிவிடுவான்’ என்று பயமா? அவ்வது தன் முன் வேலிகளுக்குத் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டாளா?’

நான் பெர்லின் திரும்பு முன் கேட்டு விட நினைத்தேன்.

“நீயோ ஒரு பட்டதாரி. நினைத்தால் பெரிய உத்தியோகம் பார்த்திருக்கலாம். அட்லீஸ்ட் ஒரு டாக்டரின் மனைவியாகவாவது வாழ்வைச் சமைத்திருக்க வேண்டியவள். ஆனால் காலங் கொடுத்த வாழ்வை எதுவித எதிர்ப்புகளும் இன்றியே ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாய்! அந்தக் கனவுகளையும் இந்த நிஜங்களையும் எப்படிச் சமன் செய்தாய் அக்கா?”

அவளின் புருஷன் மகாத்மியத்தில் என் கேள்வியே ஆவியாகிவிட்டது!
மதியம் சாப்பிட அமர்ந்தோம். எங்களுடன் சேர்ந்து அக்காவும் இறைச்
சிக்கறி சாப்பிட்டாள்.

நான் ஆச்சரியத்தில் விழிக்க "எல்லாம் இப்போ பழகியாயிற்று" என்
றாள்...!

ஞாயிறு அன்று முடிந்த அளவு ஊர் சுற்றிக் காண்பித்தார்கள்.

திங்கள் காலை அத்தான் 9 மணிக்கு வேலைக்கு நிற்க வேண்டும்.

நீர்க்காவி ஏறிப் பழுப்பாகி விட்ட சேர்ட்டும், இந்த ஜென்மத்திலேயே
'பொலிஷ்' கண்டறியாத சப்பாத்தும் அணிந்து கொண்டு நேரம் ஒன்பதே
காலாகியும் புறப்பட மனமின்றி வீட்டில் காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டு நின்றார்.
அவர் நின்ற கோலத்தில் காலை பல்லுத் தீட்டியிருப்பாரோ என்ற சந்தேகமும்
ஒரு பக்கம் இருந்தது.

"அத்தான் உங்களுக்கு நேரமாகலையா? 9 மணிக்கு வேலையென்று
அக்கா சொன்னாளே?"

"Field வேலை தானே அதனால் பங்கவாலிட்டியை யார் கவனிக்
கிறது...?"

இரு குரலில் சொன்னார்கள்.

அக்கா.. என் அக்கா!!

என் கண்ணுள் விரலை விட்டு ஆட்டிப் படைத்த அக்காவை, என்னைச்
சதா விரட்டிக் கொண்டிருந்த அக்காவை, என்னை அதிகாரம் செய்த அக்
காவை, என் குருத்தினி அக்காவை, நான் பணிந்த அக்காவை, போற்றிய
அக்காவை, இனி எங்கே காண்பேன்?

தூக்கமும் விழிப்பும் கலந்த - என்னுடன்நான் பேசும் மோன அவத்தை
யில் சத்தமாக வாய் குளறிவிட்டேன் போலுள்ளது.

"Yes Please, May I Help You?" என்றபடி விமானப் பணிப் பெண் என்னை
நோக்கி வந்தாள்.

"No Thanks... You Cant Help Me..."

என் மூடிய கண்களுள் அவள் என்னை விநோதமாகப் நோக்கியபடி
நிற்பது தெரிகிறது.

பாரிஸ் ஈழநாடு,
பிப்ரவரி 18, '94

வாழ்வு

வசப்படும்

சேரம் போதலும், பிறரை சேரம் போகத்
துண்டுதலும் பாவமான காரியங்கள்.

— பைபிள் ஏழாவது கட்டளை

1

பெரலின் மாநகரை கிழக்கு மேற்காக வகிட்டு
டுத்து ஒடுகிறது Kufurstendamm சாலை.
இதை அண்மித்தும் சமாந்தரமாகவும் ஜன
நெரிசலும், வாகனங்களின் போக்குவரத்து சற்றே
குறைவான மொம்சன் சாலையில் இருக்கிறது 'டிபூ
லிப்ஸ்' ஹோட்டல். பிஷ்மார்க் சக்கரவர்த்தியின் பிர
சிய சாம்ராஜ்யம் இருந்தபோதே 1882-இல் வெண்சல
வைக் கல்லில் அழகிய முகப்பு வேலைப்பாடுகளைக்
கொண்டு அமைக்கப்பட்டு உலகப் போர்களில் சிதில
மாகாது உயிர் தப்பி இன்னும் நகரின் இதயப் பகுதியில்
நிமிர்ந்து ஒரு அரண்மனையைப் போல கம்பீரமாக
நிற்கிறது.

இப்புராதன ஹோட்டலின் முதலாவது தளத்தில்
உலகின் ஆதித் தொழில்களை நடத்துவதே பொருத்தம்
என்று போலும் பல விபச்சார விடுதிகளும், நைட்
கிளப்புகளும், மதுபானச் சாலைகளும் நிரம்பியிருக்
கின்றன.

1980-களின் தொடக்கப் பகுதியில் பெர்லினில் அகதிகளின் வரவு மிக அதிகமாக இருந்தபோது, சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் பொறுப்பில் இருந்த ஹோட்டல்களில் எல்லாம் அகதிகள் நிறைந்த பின்னால்தான் எந்த ட்ரீஸ்ட்களினாலும் தேடப்படாதிருந்த 'பென்ஷியோன்கள்' எனப்படும் நாலாந்தர ஹோட்டல்களிலும், கைவிடப்பட்டிருந்த ஹோட்டல்களிலும், காலியாயிருந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடங்களிலும் அகதிகளை நிறைத்தார்கள்.

இரண்டு பேர் மாத்திரம் செளகரியமாகத் தங்கக் கூடிய அறைகளில் பணம் சம்பாதிக்கும் பேராசையில் மூன்று இரட்டை அடுக்குக் கட்டிடங்கள் போட்டு ஆறு அகதிகளைத் தங்க வைத்து சில நல்ல ட்ரீஸ்ட் ஹோட்டல்களும் அகதிகளை அனுமதித்தன. 'டியூலிப்ஸ்' ஹோட்டலும் தன் மூன்றாவது தளத்தில் 307-ம் நம்பர் அறையில் ஆறு இலங்கையருக்கும் 308-ல் ஆறு கானா நாட் (நீக்ரோ)டவருக்கும் 309-இல் ஆறு பாக்கிஸ்தானியருக்கும் இடம் கொடுத்தது. நாலாவது தளத்தில் இருந்த அப்பாட்மென்ட்களில் நிரந்தரக் குடியிருப்பாளர்களாகச் சில ஜெர்மன் குடும்பங்கள் இருந்தன. இம்மேன்மக்கள் அகதிகள் எவரையும் பார்ப்பதோ, புன்னகைப்பதோ, வணக்கம் கூறுவதோ இல்லை!

மூன்றாவது தளத்தில் இம்மூன்று அறைகளையும் இணைக்கும் கொறிடோரின் ஒரு கோடியில் ஆறு காஸ் அடுப்புகள் கொண்ட பெரிய சமையலறை. அதனையடுத்து சேர்ந்தால் போல் ஒரு சிறிய காலியான அறையும் உண்டு. மறு கோடியில் டாய்லெட்களும், பாத்திரங்களும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒரே மாதிரியாக 'ப' வடிவில் இரட்டை அடுக்குக் கட்டிடங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. இலங்கையர் அறையில் முத்துராசா அண்ணைதான் வயதில் சீனியர். சென்ற ஆண்டு நாற்பதைக் கடந்தாயிற்று. தலை மெல்ல மெல்ல நரை விழ ஆரம்பித்தும் நாலு சகோதரிகளுக்கு முன் பிறந்தமையால் அறையின் ஏனைய பெரும்பான்மை இளைஞர்களைப் போலவே இவரும் இன்னும் பிரமச்சாரி. இன்னும் அத்வைதன், திவகன், நகுலன், நிமலன் என்ற நாலு பிரமச்சாரி இளைஞர்களும், சுருவில் என்ற திருமணமானவரும் இருந்தனர்.

இவர்களுள் அத்வைதன் விடுதலை இயக்கமொன்றில் சேர்ந்து இந்தியாவில் ஆயுதப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்ட முன்னைநாள் போராளி. தன் இயக்கத்தினுள்ளே தனிமனித வழிபாடும், சர்வாதிகாரப் போக்கும், கருத்துச் சுதந்திரமில்லாமையும் கண்டு வெளியேறி பெர்லினில் அகதிகளோடு அகதியாய் கலந்து விட்ட புத்தி ஜீவி. கராத்தேயில் கறுப்புப்பட்டி சாம்பியன். வாடிய பயிர் கண்டு வாடவும், ஒரு ஈனமென்று கண்டபோது 'சுப்பர் பெற்றோலில்' தீப்பி

டித்த மாதிரி வெகுண்டெழவும் செய்யும் உணர்ச்சிக் கவலை. ஜேகதாஸ் தாடி வைத்திருப்பான். அழகாக 'டிரிம்' செய்து எடுப்பாயிருக்கும்.

மற்றவன் திலகன். ஒரு பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்குரிய வாட்டசாட்ட மாள தேகம். அதன் பராமரிப்பிலும் அதீத கவனம். யாராவது ஒருவன் "டேய்" என்றால் போதும் - அந்தப் பிராந்தியத்திலேயே இல்லாது - காணாமல் போய் விடுவான். அவனுக்கு எப்போதும் ஒரு பிரச்சனை. எல்லா வாழ்வு ளிகளுக்கும் உள்ளதுதான். ஆனால் இவனுக்குச் சற்றே அதீதமாக - அது செக்ஸ்! ஆரம்பத்தில் தனிமை 'கஷ்டம், கஷ்டம்' என்று முன்குவான். 'நாமெல் லாந்தான் கூட இருக்கிறோமே இவனுக்கு என்ன தனிமை?' என்று சக அறையி னர் சிந்தித்தனர். பின்புதான் திலகன் சொல்வது 'கட்டில் தனிமை' என்பது புரிந்தது!

ஆற்றாமையில் எல்லாத் தேசிய இனத்திலிருந்தும் அழகிகளை (நிர் வாண) தன் கட்டிற் பக்கச் சுவரில் தலையிலிருந்து பாதம் வரை பல வரிசைக ளில் ஒட்டியிருந்தான்.

திலகனின் இச்செய்கைக்குப் பாவ நிவர்த்தி செய்தது போல முத்துராசா அண்ணை தனது சுவர் பக்கமாக ராமர் - சீதா, மயிலேறும் பெருமாள், ஸ்ரீ சோமஸ்க்கந்தர், ஸ்ரீ தூர்க்கா தேவி, விநாயகர், ஐயனார், மகாமேருவைச் சுமந்தபடி ஹனுமான், பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் ஸ்ரீரங்கநாதன் என அனைத்துத் தெய்வப் படங்களையும் ஒட்டியிருந்தார்.

நகுலனும், நிமலனும் ஒரேயொரு வயது வித்தியாசமுடைய சகோதரர் கள். இவ்விருவரும் யாராவது ஒருவர் வாய் திறந்து ஏதாவது பேசுவதாயின் மற்றவர் அங்கு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படியொரு பழக்கம். இத்தனை பிரமச்சாரிகளுடனும் குடும்பத்தை ஊரில் விட்டு தனியே புலம் பெயர்ந்து வந்து வாழும் ஆறாவது நபர்தான் 'சுருவில்' (இடவாகுபெயர்), எந்தவொரு தலைப்பையும் சினிமா, அரசியல், காலநிலையென்றோ இல்லை பம்பாயில் ஏஜெண்ட் கிளிநொச்சிப் பெட்டையைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் வேறு ஹொட்டலில் தனி ரும் போட்டு வைத்திருந்தது போன்ற விஷயங்க ளையோ அவரே தெரிவு செய்து சொற்கள் சிக்குப் பெறாதபடி நிமிடத்திற்கு ஐநூறு வார்த்தைகள் லோஞ்சர் குண்டுகள் மாதிரிப் புறப்படப் பேசுவார்! உடனிருப்பவர் இவரை ஆமோதிக்கிறாரோ, மறுதலிக்கிறாரோ, அண்ணாச் சிக்கு கவலையில்லை! ஸ்ரீமான் தூங்கினாலும் கொரட்டை முப்பது டெசிபல் ஸூக்குக் குறையாது. சுருவில் அறையில் இருந்தால் ஏனையோர் தூங்க முடி யாது என்று கூற வேண்டியதில்லை!

சுருவில்லின் பிரசன்னம் அறையில் இல்லாதபோது அறையினர் அவரைப் 'பன்றிவாள்' என்றே அழைப்பர் (குணவாகுபெயர்).

அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை மாத்திரம். மனைவி அழகியென்று அறியப்படுகிறாள். 'ஐரோப்பிய கலாச்சாரமும் வாழ்க்கை முறையும் நம் பெண்களுக்கு அறவே ஆகாது' என்ற கருத்துடையவர். யாரும் அது பற்றி விஷயம் தெரியாமல் ஆரம்பித்துவிட்டால் தொலைந்தார்கள். அன்று முழுக்கத் தூக்கம் பிடிக்கும் வரையில் அது பற்றிப் பேசிவிடுவார்.

இவருக்கு ஒரு வருஷம் முன்பே வந்துவிட்ட இவர் சகலன் ஒருவர் பிராங் பேட்டில் இருக்கிறார். அவர் தயவால் அங்கே ரெஸ்ரோறண்ட் ஒன்றில் 'பப்பியர்' இல்லாமல் வேலை. மாதம் ஒருமுறை பெர்லினுக்கு சோஷல் பணம் எடுக்க மாத்திரம் வந்து போவார். பெர்லின் அறைத் தோழர்கள் சம்பாதிக்கிறார்தானேயென்று கைமாற்றோ கடனோ கேட்கலாமென்ற பயத்தில் ஒவ்வொரு முறை வரும் போதும் முந்திக்கொண்டு "தனது செஃப்சரியான கஞ்சப் பயல், சம்பளமே கண்ணில் காட்டமாட்டான்" என்று ஒரு பாட்டம் கதறி விட்டுத்தான் போவார்.

சுருவிவார் விஜயம் முடிந்த பின்னர் அவர் கட்டில் காலியாகவே கிடப்பதால் மற்றவர்கள் பிழைத்தார்கள்!

இம்மறவர்களின் பக்கத்து 308-ஆம் அறைக் காளாக்காரர்களுள் சற்றே குள்ளமாக முன்பற்களிடையேயுள்ள கால் அங்குல இடைவெளி தெரிய அடிக் கடி புள்ளகைக்கும் சார்ளிக்கு ஹொட்டலின் அறைகள், பாத்திரங்கள், மாடிப்படிகள் என்பன துப்புரவு பண்ணும் பணி கொடுத்திருந்தார்கள். காளாக்காரர் ஆங்கிலம் பேசுபவர்களாதலால் இவர்களுடன் புழங்குவது, ஈழவருக்கும் கஷ்டம் இல்லாதிருந்தது. சார்ளி நல்ல இளைஞன். எந்த வம்பு தும்புகளுக்கும் போக மாட்டான்.

டிப்யூலிப்ஸ் ஹொட்டலுக்கு வேறு ஹொட்டலில் இருந்து விருந்தாட வரும் தோழர்கள் வரும் போதே கிழக்கு பெர்லின் எல்லை உ-பாண் ஸ்டேசனில் உள்ள டிப்யூட்டி ஃபற்றி ஷொப்பில் ஜானி வாக்கரோ, ரெமி மார்ட்டெல், கஜு ரோஸ்ட் சகிதம் தயாராய் வந்து நாலு கோழியை வெட்டிப் பொரித்து ரீபோயில் வைத்து விட்டு வட்டமாக இருந்து பருகுவர். வானத்திற்கும் பூமிக்குமிடையேயுள்ள அனைத்து விஷயங்களும் அலசப்படும். பின்பு ஒருவர் தான் ஓமானில் இரண்டு வருஷம் வேலை செய்து வட்டு ஊர் திரும்பிய போது தன் மனைவி எப்படிப் புது மணப்பெண் போல்தன்னைக் கண்டு வெட்கப்பட்டாள் என்பதை நடத்துக் காட்ட, இன்னொருவர் விஸ்கி பருக்கிய பூனை எப்படி நடந்தது

என்பதை நடந்து காட்டுவார். ஈற்றில் இரைச்சலுடன் ஈழப் பிரச்சனை ஆயப் பட்ட பின்னால் மங்களமாக பாத்தும், கொறிடோர், மாடிப்படி எங்காவது வாந்தி எடுப்பர்.

இதனால் பின்னாளில் வெளி விருந்தாளிகள் இரவு பத்து மணிக்கு மேல் தங்குவது ஹோட்டலில் தடை செய்யப்பட்டது.

தற்செயலாக வேறு ஸ்ரட் (நகரம்)களிலிருந்தோ, அல்லது புதிதாக யாராவது இலங்கையிலிருந்தோ, வந்து தங்க வேண்டி நேரிட்டால் சார்ளிக்கு இரகசியமாக ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்டோ இல்லை ஒரு குலை பியரோ வாங்கிக் கொடுத்தால் கண்டு கொள்ளமாட்டான். இரகசியமாக மேலதிக தலையணை உறை, பெட்சீட் கொண்டு வந்து தருவான்.

மறவர்கள் அறைக்கு எதிர்ப்புறமாகச் சற்றுத் தள்ளியே 309-ம் நம்பர் அறையிருக்கிறது. அதில் பாகிஸ்தானியர் இவர்களைச் செல்லமாக 'பாக்கியர்' என்று அழைப்பர். ஒருவராயின் 'பாக்கியம்'.

இவர்களுக்குதாம் ஏதோ கராச்சியிலே, இஸ்லாமாபாத்திலோ இருப்பதாகவே நினைப்பு!

'தொள் தொள்' பிஜாமா அணிந்து கொண்டு 'தடா புடா'வென்று உருது வில் இரைந்து பேசிக் கொண்டும், கண்ட இடத்திலெல்லாம் கூசாமல் எச்சில் துப்பிக் கொண்டும் இருப்பதால் மற்றவர்களுக்கு இவர்களை அவ்வளவாகப் பிடிக்காது.

குசினியை பாத்தூமைக் கூடத் துப்புரவாக வைத்திருக்க மாட்டார்கள். நாட்டுப்புற டாய்லெட்டில் ஏறிக் குந்துவது போல கொமொட்டில் ஏறிக் குந்தி அதை வாரம் ஒரு தடவை உடைப்பார்கள். சார்ளி அடிக்கொருதரம் இவர்கள் அறையில் பேய்க் கூச்சல் போடுவான். சார்ளி ஏன் கூவுகிறானென்று சொளத்திரி அங்கு நின்றாலையொழிய அவர்களுக்குப் புரியாது!

சொளத்திரிக்கு வயது ஐம்பதிற்கு மறுபக்கமிருக்கும். கராச்சித் துறைமுகத்தின் இறங்கு துறையில் கிளார்க் ஆக வேலை பார்த்தவராம். சரளமாக ஆங்கிலம் வரும். ஒல்லியான உயர்ந்த தேகம். தலையைப் பின்னோக்கி வகிடு எடுக்காமல் சீவியிருப்பார். செப்பனிடப்பட்ட ஐம்பதுக்கு ஐம்பது நரை கொண்ட அழகான தாடி.

அவரது உண்மைப் பெயர் சொளத்திரிதானா என்பது சந்தேகம். கடவுச் சீட்டில் ஏதாவது 'தலை மாற்றம்' செய்து இங்கு வந்திருக்கலாம். அல்லது பெர்லினில் அரசியல் தஞ்சம் புக வேண்டிக் கொடுத்த 'புனைபெயராக'வுமிருக்கலாம்! தினம் தவறாமல் மனுஷன் ஐந்து வேளை தொழுகிறார்.

சௌத்திரி பூங்கன்றுகளைச் சாடிகளில் வளர்த்து விற்பனை செய்யும் தனியார் தோட்டமொன்றில் 'ப்பியர்' இல்லாமல் வேலை செய்கிறார் என்பது அவர் சக அறைவாசி ரஷாக்கின் கண்டுபிடிப்பு! மனுஷன் அது பற்றி மூச்சும் விடமாட்டார்!

ரஷாக் தன்னைப் பட்டதாரி என்று அடிக்கடி அறிவிப்பான். ஐந்தாவது படித்தவனுடைய ஆங்கில அறிவே கிடையாது!

அவன் ஹொட்டலுக்கு வந்த புதிதில் அத்வைதுடன் ஒருநாள் குசினியில் சப்பாத்தி சுட்டபடி உரையாடினான்.

"You Chirstopher?" அத்வைதன் "No"

"You Mohamed?" அத்வைதன் "No"

"You Chirstopher?" or Mohamed?" அப்போது தான் மாப்பிள்ளை என்ன கேட்கிறானென்று புரிந்தது!

"I am Hindu." தோப்புக்கரணம் போட்டுக் கும்பிட்டுக் காட்டினான்.

உரையாடல் தொடர்ந்தது.

"You Indian?"

"No.... Sri Lankan"

"Ja... Je Siri Lanka...."

"Where is S... i... r... Lanka?"

"Hey man.... you said me earlier you are holding a B.A. degree, so you ought to know where Srilanka Situated is...."

"Situatd....? I don't know....!" பக்கவாட்டில் பலமாகத் தலையை ஆட்டினான்.

"Are you listening very first time this name? You know colombo?" மீண்டும் பக்கவாட்டில் ஆட்டினான்.

"Srilanka is an Island in the Indian ocean... just 30 km Southwards cape kumerin..."

அத்வைதன் வேறு யாருக்கோ செல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதாக... சப்பாத்தியை அழுக்குத் துணியில் (பழைய டவல்) சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு மறு கையால் 'பளு' வில் செல்லமாக பனியனே விலக்கிச் சொறிந்தபடி ரஷாக் சென்று கொண்டிருந்தான்!

பாக்கியர் அறையின் மீதிப் பேர்களுக்கும் சங்கேதப் பேர்களே வைத்து அழைத்தனர்.

எப்போதும் முகம் கழுவாதவன் போல் முகத்தில் அம்மைத் தழும்புகளுடன் இருந்த தடிக்கறுவலுக்கு இடி அமின்.

கீழ் உதட்டையொட்டிய மோவாயில் பத்து மயிர்வரையில் வட்டமான சிறு தாடி வைத்துக்கொண்டு, கம்பளித் தொப்பி அணிந்து கொள்ளும் நெடுவல்: கடாபி. இவனோடு வால் மாதிரி சதா கூடவே திரியும் மஞ்சள் பல்லு நோஞ்சானுக்கு ஹொர்குலிஸ்.

மற்றும் விசும்பன், நிசும்பன் என இருவர். இவர்களில் நிசும்பன் அங்கு 'விசிட்டிங் கெ(செ)ஸ்ட்' மாதிரித்தான். அவனுக்கோ ஹொட்டல் வவுச்சர் அங்கு இருந்தாலும் மாதத்தில் முக்கால்வாசி நாள் அங்கு நிற்க மாட்டான். வேறு எங்கோ தங்குகிறான். இரவில் ரெஸ்ரோறண்ட் எல்லாம் ஏறி இறங்கி 'பூ' வியாபாரம் பண்ணுகிறான். பெர்லின் நகர எல்லைகளில் உள்ள ரெஸ்ரோறண்ட்களில் கூட இவன் கால் நடையாக 'பூ'-க் கொண்டு திரிந்து வியாபாரம் பண்ணியதைப் பார்த்தாகக் சிலர் கூறினர்.

பூலிப்ஸ் ஹொட்டலின் எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு மயர் (மினி குப்பர்) மார்க்கெட். அதன் விதானத்தின் உள்ள சீமெந்து அரைச்சுவரில் செளத்திரி.

தவிர்ந்த ஏனைய பாக்கியருக்கு லுங்கியிலோ பிஜாமாவில் குந்தியிருந்து வீதியாய் போய் வரும் இளககளைப் பார்த்து 'ஜொள்ளு' வடிப்பது முக்கிய பொழுது போக்கு.

போதாததிற்கு மொம்சன் ஸ்றாசவிலிருந்து கிளைக்கும் வீலண்ட் ஸ்றாசவில் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு மாணவியர் போகும் வரும் நேரத்தில் இவர்கள் எப்படியும் ஆஜராகிவிடுவர். அவர்களைப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள, நேரம் விசாரித்தல், வலியப் போய் சிகரெட் உவந்தளித்தல் போன்ற முயற்சிகளும் இடம் பெறுவதுண்டு. ஒரு விநாடி இவர்களுடன் வினைக் கெட்டால் போதும். மறுநாள் Hallo! Guten Morgen! Wie Geht's dir? (வணக்கம் செளக்கியமா?) என்று தெரிந்த ஜெர்மன் வார்த்தைகளுடன் 'உரையாட' ஆரம்பித்தும் விடுவர்.

2

ஜெர்மனிக்கு அதிகம் பணம் கடன் பட்டு வந்தவர்களைத் தவிர சொந்தப் பணத்தில் வந்தவர்களுக்கும் ஓரளவு குடும்பச் சமைகள் இல்லாத அல்லது குறைவான இளைஞர்களுக்கும் அகதிவாழ்வு ஜாலியாகத்தான் இருந்தது!

எல்லோருக்கும் 300 DM பணமும் ஹோட்டல் வவுச்சரும் சமூக உதவிகளாகக் கிடைத்தன. முத்து ராசா அண்ணையின் அதி சிக்கனமான 'சமறி' நிர்வாகத்தில் ஒருவருக்கு சாப்பாட்டிற்கு மாதம் 100 DM போதுமானதாகவிருந்தது. கடிதங்கள், பொக்கெட் செலவுகள் போக அனைவரும் 150 DM ஆவது சேமித்து ஊருக்கு அனுப்பவே செய்தனர். அதாவது அப்போது 1200 ரூபா. குடும்பச் செலவைச் சமாளிக்க ஓரளவு உதவக்கூடிய தொகை. பருதி நேர வேலை. கடையொன்றில் சாமான்கள் அடுக்க உதவி செய்வதாக இவர்கள் ஊருக்கு அனுப்பும் கடிதங்கள் பொய் சொல்லும். 307-வது அறை மறவரூள் திலகன் தான் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். அதிலும் கடைசிப் பிள்ளை. முத்தவர்கள் எல்லோருக்கும் திருமணமாகி விட்டது. தந்தையின் பென்ஷன் வேறு இருக்கிறது. இவன் மாதம் தவறாது ஊரிலுள்ள காதலிக்கு பெர்பியூம் போத்தல்களும், லிப்ஸ்டிக்கும் போட்டோ அல்பங்களும் வாங்கி அனுப்பு வான்.

தவிரவும் இங்குத்தைய வீதிகள் பொது இடங்களில் இடம்பெறும் காதல் லீலைகள், மென்தழுவல்கள், கொஞ்சல்கள், ஆலிங்கனங்களை வாத்தலாய னரை விடவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்தல் திலகனின் முக்கிய பராக்ருகளில் ஒன்று.

பள்ளி செல்லும் இளசுகள் ஊ-பாணிலோ வீதியிலோ முத்தமிடுவதைப் பார்த்தால் போதும் குளறுவான்!

"நாங்கள் படிக்கிற போது சக மாணவியிடம் ஒரு நோட்ஸ் புக் கேட்ப தென்றாலே உடம்பெல்லாம் கார்-ரப்பெட் மாதிரி அடிக்கும்... இங்கே என் னடா என்றால் ஒன்றை ஒன்று 'கடிச்சு' இழுத்துக் கொண்டு ஸ்கூல் போகுது கள்....!" முனகுவான்.

இரண்டொரு பிள்ளைகளுடன் அதிர்ஸ்டவசமாக வந்து சேர்ந்து விட்ட சிறு குடும்பங்கள் பாடு பண விஷயத்தில் குரு சந்திர யோகமாக விருந்தது. இருப்பிட வசதியும் கிடைத்து 1000 DM வரையில் பணமும் கிடைத்தது. குடும்பக்காரர் எல்லோருமே மாதம் அறுநூறு அல்லது எழுநூறு மார்க் வரையிலும் இரகசியமாகச் சேமித்தனர்.

சோஷல் பணம் கிடைக்கும் நாட்களில் கானா அறையில் ஒரே கூத்தும் கும்மாளமுமாக இருக்கும். 'Commerades! to-day we have a small Party, Please forgive us! பியர் கேஸ் கேஸாக வரும். கோழிகள் நிறைய பொரிபடும். மாலை யானதும் பல தினுசில் பெண்களும் வருவர், பணம் உருவ!

பாக்கியரும், அப்படியே, சப்பாத்தி சாப்பிட்டுச் சேமித்து நிழலான வழிக ளில் விட்டுவிடுவார்கள்!

கானாக்காரர் பணம் முழுவதும் செலவான பின் கதவைத் தட்டி "Comrade can you please lend me 10 Dm till the 20th, I have no money for cigarettes?" என்று மறவர் அறையில் யாரையும் கேட்பார்கள். எங்கு போனாலும் தமிழர்கள் சிக்கனத்தில் உயர்ந்தவர்கள் தான்! பாக்கியர் பணம் கேட்டுவர மாட்டார்கள். சமையல் நேரத்திலோ அல்லது கொறிடோரிலும் சந்துகளிலும் சந்திக்கும் போதோ உருதுவும் ஒரு சர்வ தேசப்பாஷை என்ற நினைப்பில் தமிழர்களுடன் உருதுவிலேயே உரையாட ஆரம்பித்து ஏதாவது கேட்பது, மிகவும் எரிச்சலூட்டும். புரியவில்லையென்றாலும் மறுநாளாவது பேசாமலிருக்க மாட்டார்கள். திலகன் பதிலுக்குக் கெட்ட வார்த்தைகள் பேசுவான். அத்வைதன் ஒருநாள் இடியமின் ஏதோ சொல்ல, புரியவில்லையென நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொட்டியிருக்கிறான். கிண்டல் நோக்கத்துடன் திரும்பத் திரும்ப அவன் ஏதோ சொல்ல, இவன் முஷ்டியை உயர்த்திக் காட்டியிருக்கிறான். "இனி வாய் திறந்தாயெனின் வீணே மசாஜ் எடுக்க வேண்டி வரும்!" முஷ்டியைக் கண்டதும் 'விஷயம்' இடியமினுக்கு விளங்கி 'கட்சிப்' பாகிவிட்டான்!

1980-களின் ஆரம்பத்தில் ஜெர்மன் அரசு புதிய அகதிகளுக்கு 'வேர்க் பர்மிட்' தர மறுத்தது. அகதிகளாக அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கான விசாரணைகள் தள்ளிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தன. இதனால் உடனே நாட்டிற்கே திருப்பி அனுப்பி விடுவார்களோ என்ற பயம் குறைவாக விருந்தாலும் அடுத்து என்ன நடக்கும் என்பது பற்றிய பிரக்ஞை இல்லாமல் காலம் சோம்பேறித்தனமாகக் கலைந்து செல்வது யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்? சோஷலில் கிடைக்கும் தொகையில் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்து கூடுதலான தொகையை வீட்டிற்கு அனுப்பிய பின் எத்தனை நாள் தான் 'Window Shopping' செய்வது? செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் இலவச ஜெர்மன் வகுப்புகள் ஏற்பாடு செய்து தந்தனர். தவிரவும் பெர்லின் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் சிங்கள மாணவர் சிலரும் வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் ஜெர்மன் வகுப்புகள் எடுக்கச் சம்மதித்தனர். பிற அகதி ஹோட்டல்களில் இருந்தும் வகுப்புகளில் ஆட்கள் கலந்து கொள்ள பாடங்கள் குடு பிடித்தன. ரஷாக் ஒருநாள் தன் ஆங்கிலத்தில் வேறரிடம் (ரீச்சர்) கேட்டான்: "What German for a Lady dog?" சிரிப்பால் அதிர்ந்தது வகுப்பு! அத்வைதன் விளக்கினான்: "He means the German term for a female dog." மீண்டும் சிரிப்பு!

கடாபி, இடியமின், விசும்பன், நிகும்பனுக்கு உருது எப்படியோ தெரியாது. ஆங்கில எழுத்துக்கள் பரிச்சயமில்லை. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவர்கள் ஹோட்டல் வவுச்சர்களில் 'புளொக்' எழுத்துக்களில் போடும் கையெழுத்துக்

கள் பல திசைகளிலும் வளைந்தும் நெளிந்தும் மற்றையவரின் கையெழுத்துடன் கை கோர்த்து நிற்கும்! ஏனைய பாக்கியரை அத்வைதனும், திலகனும் எத்தனையோ தடவை வலிந்து வகுப்புகளுக்குக் கூப்பிட்டும் பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டார்கள். எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் குதிரைகளைத் தண்ணீர் குடிக்க வைக்க முடியவேயில்லை!

3

ஒரு சனிக்கிழமை. வெளியில் உலாத்தப் போன திலகன் வந்து “மச்சான் புதினமொன்று தெரியுமே.... இன்றைக்கு உ-பாணில ஒரு கோவைத் தமிழரைச் சந்தித்தேன்... Telofunken இலே வேலை பார்க்கிறாராம். வந்து பதினைந்து வருஷமாம்... யாழ்ப்பாணம் என்றவுடனே இலக்கணத் தமிழில கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார். மனுஷன் அட்ரஸ் கூடத் தந்து நாளை ஞாயிறு ஓய்வுநாள் தானே உமது மற்ற நண்பர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வாரும் என்று அழைப்புக் கூட விட்டிருக்கிறார். நாளைக்கு எல்லாரும் அவரிட விசிட் பண்ணுவமே?” என்று ஒரே மூச்சில் சொன்னான். எல்லாருமே உடன் ஆமோதித்தனர்.

“இவர் போல மனுஷரைத் தெரிந்து வைத்திருந்தால்தான் நாங்களும் எங்காவது ஃபாக்டரிகளில் நுழையலாம்” என்றார். முத்துராசா அண்ணை.

மறுநாள் மாலை எப்போது வருமென்று காத்திருந்து ரெலிபோனில் அவர் வீட்டில் இருப்பதை உறுதி பண்ணிக் கொண்டு அப்பிள், சொக்கலேட், பில்கட் என்று ஆளுக்கொரு கையுறையுடன் புறப்பட்டனர். ஒவ்வொரு ஃபெனிக்ரும் எண்ணியே செலவு பண்ணும் முத்துராசா அண்ணை கூட ஒரு கிலோ முந்திரிப் பழம் வாங்கினார். இரண்டு உ-பாண் ரயில்கள் மாறி ஹைனிகென்டோஃப் போய் பத்து நிமிடங்களில் வீட்டைக் கண்டு பிடித்தனர். ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பஸ்ஸர் பொத்தான்கள் எதிரில் பெயர் நிரைச்சிகளிடையே மணிவாசகம் என்ற தமிழ் பெயரைக் கண்டதும் எல்லோருக்கும் ஏக காலத்தில் புல்லரித்தது!

செழிக்கத் தலைக்கு எண்ணெய் வைத்துக் கொண்டு கறுப்பாய் அகலமாயிருந்தார். வயது நாற்பத்திற்கு மேலிருந்தது. மூன்று வயதுப் பாப்பா ஒன்றுக்கு விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தவர், எம்மை வணங்கி வரவேற்று உட்கார்ச் சொன்னார். குசினியிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஒரு அழகான இளம் பெண் எல்லோருக்கும் ‘வணக்கம்’ சொல்லி மறைந்தது. அவர் மகள் என்றே எண்ணியவர்களுக்கு டிவி மேல் நின்ற கல்யாணப் போட்டோ அதிர்ச்சி கொடுத்தது!

குசினியினுள் எட்டி 'காப்பி' என்று குரல் கொடுத்தார். சற்று நேரத்தில் காப்பி கொண்டு வந்தவன் மீண்டும் வந்த வேகத்தில் குசினியினுள் மறைந்தார். அறையின் சுவர்களில் பெரியார், அண்ணா, கலைஞர், அம்பேத்கார், ஈ. வி. சம் பத் இவர்கள் இருக்க, ஈசானம் பார்க்க அமைக்கப்பட்டிருந்த தட்டில் சீதாரா மன், பிள்ளையார், இலக்குமி படங்களும் சாம்பிராணி, விபூதிக்கும்பாக்களும் இருந்தன.

"நீங்கள் எத்தனை தமிழர்கள் பெர்லினில் இருக்கின்றீர்கள்?"

"ஒரு முன்னூறு பேர்"

"ஆ அத்தனை பேரா... மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி.. எந்த நாட்டில் நாமிருந்தாலும் தமிழன் என்ற உணர்வுடன் இருத்தல் வேண்டும். இலங்கையில் தமிழ் னென்றால் சிங்களவர்களுக்கு இளக்காரமாகப் படுகின்றதல்லவா? இது போன்றே நம்நாட்டில் தமிழ்ப் பகைவர் உள்ளனர். மத்தியில் அரசை மாறி மாறி அமைக்கும் இந்தி மொழி பேசுபவர்களுக்கு தமிழர் தம் பிரச்சனைகளில் அக்கறையில்லை. முன்னர் இலங்கையின் மலையகத்து மக்களின் வாக்குரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட போது நேருவும் அவர் மந்திரி சபையும் மூச்சுக் கூட விடவில்லை. இப்போதும் அவர் வாரிசுகள் தமிழன் இரத்தம் ஆறாக ஓடும் போதும் வாளாதிருக்கின்றனர். இதுதான் சரித்திரம்." மிகவும் உணர்ச்சி வசப் பட்டார். வீடியோவில் கப்பலோட்டிய தமிழன் படம் காண்பித்தார். திரும்பி வரும்போது ஊ-பாணுள் எல்லோரும் மணிவாசகத்தைப் புகழ்ந்தனர். 'உண்மையான தமிழன், தங்கமான மனுஷன். திலகன் மட்டும் இரவு வெகு நேரம் புலம்பினான். உது நிச்சயம் இரண்டாம் தாரம் தான். வெளிநாடென்று பெற்ற பரதேசியாரோ தள்ளி விட்டிட்டுது.' சில நாட்கள் செல்ல மணிவாசகத்திற்கு திலகன் போன் பண்ணிய போது அவரே இவர்களை வேண்டி அழைத்தார். "நமக்கு இரண்டு புதிய படங்கள் புதிய வார்ப்புகள், கிழக்கே போகும் ரயில் என்பன வந்துள்ளன. நீங்களும் வந்தீர்களாயின் எல்லோரும் சேர்ந்தே பார்க்கலாம்." ஏதோ வெள்ளை மாளிகையில் விருந்துக்கு அழைப்பு வந்தது போல அறையினர் ஆனந்தப் பரவசமடைந்தனர்.

பாப்பாவுக்கு ஏகப்பட்ட பரிசுகளுடன் ஐவர் கோஷ்டி மீண்டும் புறப்பட்டது.

அங்கு போய் சம்பிரதாயப் பேச்சுக்கள் முடிந்து காப்பி குடிக்கும் போது மேடைப் பேச்சுப் போல குரலைக் களைத்துக் கொண்டு மணிவாசகம் சொன்னார். "எனது அருமை நண்பர்களே... நான் இப்படங்களின் வீடியோ நாடாக்களை லண்டனில் இருந்து வரவழைக்கிறேன். இதனால் எனக்கு மிக அதிக

மான பணச் செலவுண்டாகின்றது. நீங்களும் இச் செலவினத்தில் சற்றே பங்கேற்பீர்களாயின் நாம் பிரதி வாரமும் நல்ல தமிழ்ப்படங்கள் பார்க்கலாம்.” பேச்சு முடிந்ததும் ஏதோ அலுவல் பாவனையுடன் இன்னொரு அறையினுள் நுழைந்தார். இவர்கள் கூடிப் பேசினர். திலகன் சொன்னான் படமெடுப்பிக்கும் செலவில் பாதியை என்றாலும் நாம் சேர்ந்து குடுத்தோமென்றால் கூசாமல் நெடுகப் பார்க்கலாம்.”

“அது சரி எவ்வளவு குடுப்பம்?” அத்வைதன்.

முத்துராசாண்ணை சொன்னார். “ஆளுக்கு ஒரு மார்க்” எல்லாரும் சிரித்தனர்.

“மூன்று மார்க்கென்றாலும் கொடுக்க வேணும்” திலகன்.

“உது கொஞ்சம் ரூ மச்” அத்வைதன்.

“இரண்டரை கொடுப்பம்” நரூலன்.

“அதுதான் சரியான ரேட்” திலகனும், நிமலனும் சேர்ந்து ஆமோதித்தனர்.

“அப்படியென்றால் நான் மாசம் ஒரு படத்துக்குத் தான் வருவேன்” முத்துராசாண்ணை குறுக்கே இழுத்தார்.

“காச விஷயமெல்லாம் நான் கவனிப்பன், நீங்கள் எங்கனோடை கொம்பாவிடைய வந்தால் சரிதான்” திலகன்.

“என்னுடைய எண்டர்டெயின்மெண்டுக்கு நான் செலவு செய்வதுதான் முறை.”

முத்துராசாண்ணை அதற்கு உடன்பட மறுத்தார்.

அன்று இரண்டு படமும் காட்டப்பட்டது. ஒவ்வொருத்தரும் 5 மார்க்கை மணிவாசகத்திடம் நீட்ட அவர் கையில் வாங்க மறுத்து பக்கமாக இருந்த ரீபோயில் வைக்கும்படி கண் ஜாடை காட்டினார்.

அன்று தேர்தல் கால அரசியல்வாதியைப் போல அகலமாகச் சிரித்து வழியனுப்பினார்.

மெல்ல மெல்ல மணிவாசகம் வீட்டு தமிழ்ப்படக் காட்சி விபரம் ஏனைய ஹொட்டல்களுக்கும் பரவ, சனியும் ஞாயிறும் தினமும் மூன்று காட்சிகளாக்கப் பட்டு காட்சிக் கட்டணமும் உயர்ந்ததுடன் (3 DM) எந்தக் காட்சிக்கு எத்தனை பேர் என போனில் முதலில் பதிவு செய்தே போக வேண்டியதாயிற்று. நல்ல படங்கள் வந்த போது கிழமை நாட்களிலும் மாலை ஆறு மணிக் காட்சி ஒன்றை அறிமுகம் செய்யலானார்.

பெர்லின் தமிழர்களிடையே மணிவாசகம் பிரபலமானார்.

ஒரு படக்காட்சிக்குப் போயிருந்த அத்வைதன் அவரது புத்தக அலுமாரியை மேலாக நோட்டம் விட்ட போது அதனுள் தி. ஜானகிராமனின் மோக முள்ளைக் கண்டுவிட்டு மிகவும் தயக்கத்துடன் அவரிடம் கேட்டான். "உங்களுக்கு ஆட்சேபனையில்லையென்றால் இந்நூலை எனக்குப் பத்து நாட்களுக்கு இரவல் தரமுடியுமா? மிகக் கவனமாகப் பேணி வாசித்து விட்டு உங்களிடம் கையளிப்பேன்." மணிவாசகம் மூளையின் வார்த்தை அடுக்குகளில் நாகரிக மறுப்புக்கான வார்த்தைகள் தேடப்பட அது வரை புன்னகை ஒன்றை அணிந்திருந்தவர் மிக வினயத்துடன் சொன்னார். "இப்படிச் கூறுவதற்காக மனம் மிக வருந்துகிறேன். எனது புத்தகங்களுக்கு குறிப்பாக இரவல் கொடுக்கப்பட்ட புத்தகங்களுக்கு ஒரு பொது விதியுள்ளது. அவை என்றுமே என்னிடம் திரும்பி வந்ததில்லை. இதனால் நான் பல நண்பர்களைக் கூட இழந்தது உண்டு. எனவே எனது நூல்கள் எதனையும் இரவல் கொடுப்பதில்லை என்ற கொள்கையை நான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று... நான் உங்கள் நாணயத்தைக் குறைத்து எடை போடுவதாக மட்டும் எண்ணி விடாதீர்கள். இது எனது கொள்கை. இப்படிச் சொல்ல நேர்ந்ததிற்காக வருந்துகிறேன்." சிரித்தார் மீண்டும்.

4

மீடலை ஏழரை மணியாகியிருந்தும் அந்தி சாய மறுத்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் பெயரிடப்படாத ஆயிரம் நிறங்களின் கலவையாக வானமிருக்க, நிறைய வெளிச்சமும், காற்றில் வெம்மையுமிருந்தது.

திலகனும், யாரையோ பார்க்கவென்று வெளியே போயிருந்தான். அத்வைதனுக்குச் சற்று அஜீரணம் போலும், சோம்பலாகவும் இருந்தது. பாத்திரம் போய் முகம் கழுவிவிட்டு வரவும் நிமலன் "அண்ணை உ போடுவோமா?" என்று கேட்டான்.

"தாங்ஸ்... நீங்கள் வைத்துக் குடியுங்கோ.. நான் வெளியே போய் ஒரு 'பெக்' பியர் அடிச்சிட்டு வாறேன்.." என்று சொல்லிவிட்டு ஹோட்டலுக்கு எதிர்த்தாற் போலச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த 'கினைப்ப' ஒன்றினுள் நுழைந்தான்.

கூட்டம் அதிகம் இல்லை. பரிசாரகரிடம் பெரிய 'பெக்' பியருக்கு ஓடர் பண்ணிவிட்டு ஒரு மூலையிலிருந்த மேசையில் போய் அமர்ந்தான்.

திலகனோடு வந்திருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்கும். பரிச்சயமில்லாதவர்கள் மத்தியில் 'சண்டெலி' மாதிரி முழிசிக் கொண்டு பியர் குடிக்க வேண்டியிருக்கே.. என்று நினைக்கவும் அவன் எதிரிலிருந்த இருக்கையைக் காட்டி "Ist das platz besetzt?" V என்று கேட்டபடி ஒரு ஜெர்மனிகாரி வந்தாள். (இந்த இருக்கைகள் காலியாகவுள்ளதா?)

அவள் அணிந்திருந்த ரி-சேட்டின் மார்பில் 'Edible Fruits' என்று எழுதியிருந்தது. அவன் 'ரைன்' என்றதும் தனது ஹாண்ட்பாக்கையும் சிகரெட் பெட்டியையும் மேசையில் வைத்துவிட்டு 'தொப்'பென்று அமர்ந்தாள். அமர்ந்ததும் இவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து 'ஹலோ' என்றாள். தான் ஒரு பியருக்கும், ஃபுட்சி (ஃபன்ரா கலந்த விஸ்கி)க்கும் ஓடர் பண்ணினாள். 'கொஞ்சம் சிநேகமான சுபாவமுள்ளவள் போலிருக்கு' என்று அவன் நினைக்கவும், "ஐ ஆம் ச்பீனா" என்று தன்னை ஆங்கிலத்தில் அறிமுகப்படுத்தினாள். சில முசடுகள் ஆங்கிலம் தெரிந்தாலும் பேசாதுகள். இவனும் மரியாதைக்காகத் தன் பெயரைச் சொன்னான்.

நூரை வழிய 'பியர்கள்' வந்ததும் இருவரும் கிளாஸ்களை இடித்து Prosit சொல்லி விட்டுக் குடித்தார்கள். பொதுவாக உலக நடப்புக்கள் பற்றிப் பேசினார்கள். இந்திய தத்துவங்கள் பற்றி நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருந்தாள். மாயைத் தத்துவம் பற்றி நிறையக் கேள்விகள் கேட்டாள். முடிந்தவரையில் சொல்லி கொஞ்சம் 'அத்வைதம்' பற்றியும் சொல்லி வைத்தான். 'வொண்டர் புல்... அதுதான் உனது பெயரும் அத்வைதனா?'

"ஏதோ அப்பாவுக்கு பிடித்துப் போய் விட்டது, வைத்து விட்டார் அவ்வளவுதான்!"

தான் 3 வருடங்களுக்கு முன் இந்தியா போயிருந்ததாகவும் கோவாகடற்கரையின் அழகையும் அங்குதான் அனுபவித்த உல்லாசங்களையும் விவரித்தாள். ஏகப்பட்ட அபிநயங்களுடன். கோவாவில் தான் ஏராளம் சங்குகள் வாங்கி வந்து அவற்றை கோர்த்துத் தன் அறையை அலங்கரித்திருப்பதாகச் சொன்னாள்.

"வேறென்ன கோவாவில் வாங்கினீர்கள்?"

"நிறைய கஞ்சா..."

"வேறு?"

"ஒரு பிள்ளை!"

“வில்லை கொடுத்தா? கூட்டி வருவதில் ஏராள சட்டப் பிரச்சனைகள் இருந்திருக்குமே?”

“நான் தான் கடத்தி வந்தேனே?” கடத்தலா எப்படி?”

“இதோ...வயித்தில ... கொண்டு வந்தேன்!” வயிற்றைத் தடவிக் காட்டினான்.

அத்தைவதன் விளங்காமல் குழப்பத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“நத்திங் ஆக்ஸிடென்ரால்.. கற்பம் தங்க வைத்துக் கொண்டு வந்தேன்..”

“இந்தியக் குழந்தையில் அப்படி என்ன விசேஷம்?”

“சொக்கோ பிறவுண் குழந்தைகளுக்கு ஏக டிமாண்ட் தெரியுமோ?” கண்ணடித்தாள்!

“இப்போ எங்கே குழந்தை?”

“போன கோடையில் Sylf க்குப் (ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமான ஒரு தீவு) போயிருந்த போது ஒரு பணக்காரன் ஸ்வீகாரம் பண்ணிறேன் என்றான்... கொடுத்திட்டேன்... ஒன்றும் சும்மாவல்ல... அறுபதினாயிரம் டொய்ச் மார்க். இதை சம்பாதிக்க நான் பத்து வருஷம் மாடாய் உழைக்க வேணும் பார்... இது ஒரு சிம்பிளான பிலினஸ்!”

அவள் சொல்வதைக் கேட்டு அத்தைவதன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அவள் ஃபுட்ஸியைத் துளிவழி சுவைத்தாள்.

“இதுக்கு முன்னமுமொன்று... வால்யூ தெரியாமல் முட்டாள்தனமாய் ரொம்ப மலிவாகக் கையை விட்டிட்டேன்..”

ஏதோ கார் பிலினஸ் போலப் பேசிக் கொண்டே போனாள். “அதுவும் பிறவுனா?”

“இல்லை.. இப்போ ஸ்கூல் போறாளாம்.. பியானோ வாசிக்கிறாளாம். போட்டோவும் கடிதமும் வந்திருக்கு..”

பர்ஸைத் திறந்து ‘போட்டோ’ ஒன்றை எடுத்துக் காட்டினாள்.

தன் பியானோ டீச்சருடன் அழகான பெண்குழந்தை ஒன்று பெரிய கண்களுடன் இவளின் சாயல் சிறிதுமற்று இருந்தது. “பிள்ளையை இழந்த ஏக்கம் - தவிப்பு இல்லையா?”

“யாரை நம்பி யார் தான் பிறந்தது...?” “நேரமிருந்தால் என் ரூமுக்கு வாயேன்!”

“நன்றி. இன்னொரு தடவை பார்க்கலாம்!”

“ரொம்பத்தான் பயப்படுகிறாய் மேன்”

“சரி. சற்று நேரப் பழக்கத்திலேயே எப்படி உங்கள் ‘அந்தரங்கங்களை’ யெல்லாம் என்னிடம் கூற முடிந்தது...?”

“எனக்கு ‘உங்களை’த் தெரியும்... மேலும் என் வாழ்க்கையில் ‘அந்தரங்கம்’ என்று ஒரு பகுதியும் கிடையாது!”

ஒரு ‘காட்’டில் தன் ரெலிபோன் நம்பரை எழுதிக் கொடுத்து விட்டு “தோன்றிய போது போன் பண்ணு” என்று கூறி விட்டுச் சென்றாள். அவள் சிரிப்பில் சீதளம் இருக்கவே செய்தது.

‘இவளுடன் எடுபட்டுக் கொண்டு போனால் என்னை நான் இழுந்து போவேன். நீரில் குதித்த பின் நீந்தாமல் எப்படி?... என் வித்தொன்று நாளை டி.மார்க்கில் விலை பேசப்படலாம்.’ சலனப்பட்ட மனதின் நாணயக் கயிற்றை தொய்ச்சல் ஏற்படவிடாமல் இறுக இழுத்து வந்தான் அத்வைதன்.

ஒரு மாசம் கழித்து ஹொட்டலின் அண்மையாகவுள்ள கடையொன்றில் பிஸ்லா சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவளைக் கண்டான். இன்னொரு நாள் யோகாசனம் / தியான வகுப்பு ஒன்றுக்கு இந்திக்காரன் ஒருவனோடு வந்தவள் அத்வைதனைக் ஞாபகம் வைத்திருந்து ‘ஹலோ’ சொன்னாள். இன்றும் பிறவுண் பிள்ளை பெற்றே தீருவது என்று சபீனா மிக முனைப்பாக நிற்பது தெரிந்தது!

5

ஒரு மாலையில் டிபூலிப்ஸ் ஹொட்டல் பக்கம் ஏதோ அலுவலக வந்த மணிவாசகம் இவர்களின் அறைக்கும் வந்தார். ராகுல்ஜியின் வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை, புதுமைப்பித்தனின் கதைத் தொகுதிகள், ஆ.கே. நாராயணின் கதைத் தொகுப்புகள் சிலவற்றையும் அத்வைதனின் சிறிய புத்தக ஷெல்ஃபில் கண்டவருக்கு மலைப்பு.

“தம்பி நீங்களும் நிறையவே வாசிப்பீர்கள் போலிருக்கிறதே... ஆச்சரியமாகவுள்ளது!” அத்வைதன் மெல்லத் தலையசைத்து ஆமோதித்தான். “திலகனும் ‘நிறையவே’ வைத்திருக்கறான் சார், ‘நிமலன்’ வத்தி வைக்க திலகன் பாய்ந்து மறுதலித்தான். ‘சும்மா ஜோக்கடிக்கிறான். அப்படியொன்று மேயில்லை!” திரும்பி நிமலனை எரித்தான். “இங்குள்ளவைகளில் மூன்று

நூல்கள் நான் நெடுங்காலமாக வாசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவை. மறு முறை தமிழ்நாடு செல்லும்போது தான் அவற்றை வாங்க வேண்டுமென்றிருக்கிறேன். நீங்கள் விரும்பினால் ஏதாவது தமிழ்ப்புத்தகங்கள் உங்களுக்கும் வாங்கி வந்து தரலாம்'' சொல்லி விட்டு அத்வைதனப் பார்த்தார். "நன்றி. நீங்கள் இப்போது உங்களுக்கு எது விருப்பமோ அவற்றை எடுத்துச் செல்லலாம். நூல்களின் அருமை தெரிந்த ஒருவருக்கு அவற்றை இரவல் தருவதில் எவ்வித தயக்கமும் எனக்கில்லை." அத்வைதனை மணிவாசகம் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்.

'எப்படி பருப்பையும் கிழங்கையும் மாறி மாறிச் சமைத்துச் சிக்கனமாக இருக்கலாம்' போன்ற அறிவுரைகளை மணிவாசகம் தாராளமாக அள்ளி வழங்கினார்.

பின் ஏதேச்சையாகத் திலகனின் கட்டிலோரம் சுவரில் ஒட்டியிருந்த 'கலர்ப்படங்களை'க் கண்டார். "இக்கட்டிலின் சொந்தக்காரர் யாரோ?" திலகன் முந்திக் கொண்டு சொன்னான். "அவர் வெளியே போய்விட்டார்." "அதிகம் பொண்ணுவலி இருக்கும் போலிருக்கு" "அப்படியெல்லாமில்ல இளம் வயசல்ல அதுதான் அப்படி!" "மற்றவர்களுக்கும் பொண்ணு வலியைத் தூண்டி விடறாப் போல (காமம் என்பதென்ன வடமொழியோ?) அவர் படமெல்லாம் வைக்கப்படாதென்று சொல்லப்படாதோ?" "சொல்லிடறோம் சார்!" எல்லோரும் ஏக குரலில் சொன்னார்கள்.

சமையல் 'மெஸ்ஸு'க்கு முத்துராசா அண்ணைதான் முழுப்பொறுப்பு. எங்கே மீன் மலிவு, எங்கே கிழங்கு மலிவு, எங்கே வெங்காயம் கிடைக்கும் போன்ற விபரங்கள் அவருக்கே அத்துபடி. 'ஷொப்பிங்' செய்யத் தீர்மானித்த நாட்களில் எல்லோருமே புறப்பட்டுப் போய் அவருக்கு உதவி செய்வார்.

முத்துராசா அண்ணை தனியாகவும் எங்கேயோ கோழி இறைச்சி பக்கிங் செய்கிற இடத்தில் ஈரலும், தொடைகளும் அகற்றிய இறைச்சி மிக மலிவாகக் கிடைக்கிறதென்று போய் வாங்கிவந்து குழம்பு, பொரியல், சொதி என்று வைத்து அமாக்களப்படுத்துவார்.

யாராவது வெளியே போய்விட்டு ரொம்பத்தாமதமாக வந்தால் கூட ஒரு சகோதரனுக்குரிய வாஞ்சையுடன் நூடில்லோ, ரொட்டியோ உப்புமாவோ பண்ணித் தருவார்.

அவரது உயர்வான குணங்களால் அவருக்கு அந்த அறையிலேயே தனி மதிப்பு உண்டானது. அவர் பேச்சையாரும் லேசில் தட்டிவிட மாட்டார்கள்.

ஒரு வருஷம் சென்ற பின்னால் அகதிகளுக்கு வேலை செய்ய அனுமதி தருவதாக வாக்குறுதியளித்த அரசாங்கம் ஒரு வருடம் கழிந்த பின்னரும் இன்னொரு வருடம் பொறுக்க வேண்டுமென்றது. இதனால் வெளி நாட்டினர் ஜெர்மனியுள் வேலை வாய்ப்புத் தேடி நுழைவது மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

இவங்கை, இந்தியரை யாராவது இத்தாலி, சீனா ரெஸ்ரோறண்ட்காரர்கள் குறைவான சம்பளத்தில் பெர்மிஷன் இல்லாது வேலைக்கு வைத்திருந்தால் சரி மற்றும் படி வேலை என்பது கனவுகளில் தான்! ஜெர்மன்காரன் கொஞ்சம் சட்டத்திற்குப் பயந்தவன். பெர்மிஷன் இல்லாது வேலை தரவே மாட்டான்! 'ரெஸ்ரோறண்ட் வேலையாவது எங்காவது கிடைக்கிறதா' வென்று இப்பொழு தெல்லாம் நகுலனும் நிமலனும் பெர்மிஷனை சல்லடை போடுகிறார்கள். மதியம் உருளைக்கிழங்கு சிப்பலையோ, கறிவெள்ளையோ சாப்பிட்டுவிட்டு களைத்துப் போய் காஸ்தலையாகவே அறைக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

ஒரு மாலையில் களைத்துப் போய் அறையினுள் வந்த நகுலன் கட்டிலில் அமர்ந்து கால் மேசுகளைக் கழற்றிக் கொண்டே சொன்னான்.

"இன்றைக்கு எதில முழிச்சப் புறப்பட்டமோ தெரியாது... Lichtenrade பக்கம் (பெர்லினின் தென் எல்லை) வேலை தேடிக் கொண்டு போறோம். எங்கிருந்தோ 5 வட்டி மகேந்திரம் காலை விசுக்கிக் கொண்டு. ஜாக்கெட் பொக்கட்டினுள் (சம்மரிலும்) கையை வைத்துக் கொண்டு 'கபரக் கொயா' மாதிரி ஓடி வந்து (வடமத்தியமாகாண - தென் வன்னிப்பிராந்தியக் காடுகளில் மிகையாகக் காணப்படும் ஒருவகை உடம்பு இனம்) எங்கனோட ஓட்டிக் கொண்டுது!"

நாங்கள் எந்த ஃபேக்டரியிலோ, ரெஸ்ரோறண்டிலோ நுழைந்தாலும் தான் தான் முதல்வ மூக்கை நுழைக்கும்.. அவற்றை மூஞ்சையைக் கண்டவு டனே வாசல்ல வைச்சே அனுப்பி விடுவான்... தான் வேற திசையில் போய் வேலை தேடலாம் தானே.. இவனை அஞ்சறிவு மகேந்திரம் என்றதே தவறு... சரியான சாதாரியப் பூனை.. உடம்பு பூரா மூளை...!"

"அந்த மகேந்திரனுக்கு அடைமொழிகளும் பட்டப் பெயர்களும் இன்னும் நிறைய்ய!" திலகன் சொன்னான்.

"சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்...!"

"Abschiebung மகேந்திரம்... (திருப்பி அனுப்பும் உத்தரவு) யாரைப் பார்த்தாலும் எல்லாரையும் திருப்பி அனுப்பப் போறாங்களாம்... Bundesamt இலே அலுவல் நடக்கிறதாம்... லோயரின் டை செகரட்டரி சொன்னவள் என்று மூக்கால் அழ ஆரம்பிப்பான்.. ஒரு வகை Pessimist!"

அத்வைதன் சொன்னான். “அவன்ரை ஹொட்டலை பூட்டு மகேந்திரம் என்றும் சொல்றவை!”

“அது ஏனாமணை...?” முத்து ராசா அண்ணை

“இரவில் எங்கேயாகிலும் வெளியில் போறதென்றால் மனைவியை அறையுள் வைத்துப் பூட்டிப் போட்டுத் தான் போவானாம்.. ஒருமுறை இரவு எங்கேயோ யாருடையதோ நீலீஃப் வேலை செய்யப் பூட்டிப் போட்டுப் போகவும்... விடியப்புறம் பாஸ்போட் கொன்றோல் பொலிஸ் வந்து விசா இல்லாத யாரையோ ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கதவை உடைத்து... ஹொட்டல் எல்லாம் நாறிப் போச்சாம்...!”

எல்லோரும் சிரித்து ஓய்ந்த பின் நகுலன் சொன்னான்.

“எங்க போனாலும் கைன ஆர்பைட், கைன ஆர்பைட் (வேலையில்லை) தான். இன்றைக்கு ஒரு இத்தாலியன் ரெஸ்ரோறண்ட் காரன் மாத்திரம் கொஞ்சம் வித்தியாசமாய்ச் சொன்னவன். கொஞ்ச நாள் பொறுத்துப் போய்ப் பார்த்தால் மூன்று நாலு மணி நேர வேலையாவது தருவான் போலயிருக்கு, நல்ல செந்தளிப்பான சீதேவிக் களையுள்ள முகம் மாத்திரம்!”

திலகன் கேட்டான்: “அது அவன்ரை பட்டரிலை விளைஞ்ச முகம். அப்பிடித்தான் இருக்கும். அது கிடக்கட்டும்.. நீ வேலை கேட்டதிற்கு எப்படியடா சொன்னவன்?”

“Es tut mir sehr leid... என்று சொன்னவன்.”

“நாசமாய்ப் போக.. ஆன் உருகிப் பாதியாகப் போறான்... நீ வேணுமென்றால் இரண்டு கிழமை கழிச்சுப் போய்ப் பார்!”

“ஏன்?” அப்பாவிடாகக் கேட்டான் நகுலன். “அவன் உளக்காக மிகவும் வருந்துகிறானாம், வருந்திறதில் உருகப் போறான்.”

எல்லோரும் சிரிக்க நிமலனும் நகுலனும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்.

பாலைக் குளறுபடியால் வந்த ‘ஜோக்’ என்றதும் முத்துராசா அண்ணை தன் இளம் வயதில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைச் சொன்னார். நான் எட்டாவது வகுப்பு படிச்சுக் கொண்டிருக்கிற போது நான்தான் கிளாஸ் மொனிட்டர். ஒருநாள் மதியம் ‘இன்டர்வல்’ முடிந்து ‘பெல்’ அடித்து ஆறாவது பாடம் தொடங்கிய போதும் முன் ‘பெஞ்சில்’ இருந்து நாலெந்து பெடியன் வகுப்புக்கு வராமல் குப்பைகள் போட்டுக் கொழுத்திறதிற்காக வெட்டின மக்கிக் கிடங் கொன்றுக்குள்ள இறங்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாங்க....

ஆறாவது பாடம் இங்கிலிஷ்... ரொம்பக் கண்டிப்பான மாஸ்டர். தமிழே பேசப்படாது... பேசினா பிரம்படி தான்... முன் பெஞ்ச் காலியாய் இருப்பதைப் பார்த்திட்டு என்னையே கேட்டார்.

"Where are these boys?" மக்கிக் கிடங்கை இங்கிலிஷில எப்படிச் சொல்லுறதென்று தெரியலே... உடனே யோசிக்காமல் 'They are still playing in the மக்கிக் கிடங்'கென்னேன். மாஸ்டரே உடனே சிரிச்சிட்டாரே பாருங்களேன்!"

எல்லோரும் சிரிக்க 'குஷி' மூட்டுக்கு வந்த முத்துராசா அண்ணை தன் 'மலரும் நினைவுகளில்' இருந்து இன்னுமொரு 'ஜோக்கும்' சொன்னார்.

"நான் சிறுவனாக இருந்த போது பெருந்தெருக்கள பொது வேலைப் பகுதியினர் பாதுகாப்புக்காக தார்ப்பீப்பாக்களைக் கொண்டு வந்து எங்கள் வீட்டில் அடுக்கி வைப்பது வழக்கம்..."

எனக்கு ஒருநாள் 'குஷி' வந்து மூன்று வெற்றுத் தார்ப்பீப்பாக்களைக் கவிழ்த்து வைத்து 'டிரம்' வாசித்தேனா... பயத்தில அறுத்துக் கொண்டு ஓடின எங்க நாய் ஆறு மாதம் கழித்துத் தான் வீடு வந்தது!"

6

நிமலனுக்கு அன்று சோஷல் ஜெர்மின் (தினம்). தனித்து வேலை தேடப் போன நகுலன், கையில் இரண்டு பியர் குலைகளும் (Packings) கொண்டு விசிடெத்துக் கொண்டு ஆர்ப்பாட்டமாய் வந்தான். எல்லாரும் ஆச்சரியமாய் அவனையே பார்க்க, கட்டிலில் அமர்ந்து சப்பாத்துக் கழற்றிய படியே சொன்னான்.

"அடியேனுக்கு வேலையொன்று மாட்டியிருக்கு!"

"உண்மையாய்த் தானோ...?" அத்வைதனும் திலகனும் இரு குரலில் கேட்டனர்.

"சத்தியமாய்த்தான் சொல்லுறேன்... ஹெனி கென் டோஃப்பில ஒதுக்குப் பக்கமாயிருந்த ஒரு துருக்கி கராஜில போய் வேலை கேட்டேன். மெக்கானிக் தேவையில்லை, 'ரிங்கர் தான் தேவை' என்றான். ரிங்கர் வேலைதான் தேடுறன் என்றேன். மெல்லிசாய் தட்டுப்பட்டுப் போயிருந்த Ascona ஒன்றைக் காட்டிச் செய்யச் சொன்னான். கால் லாம்பால மெல்லச் சூடு பண்ண வளைவை நிமிர்த்திப் போட்டு... மணியாய் வெடிப்பை 'வெல்' பண்ணி கிரைண்ட்

பண்ணி கட்டரைப் போட்டு இழுத்து விட்டன். Wunder bar (என்னே ஆச்சரியம்) என்று என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சான், வேலை நல்லாய்ப் பிடிச்சுப் போச்சு, 50 மார்க் காசை என் பொக்கற்றில வச்சு, நாளைக்கு 9 மணிக்கு வேலைக்கு வா என்றிருக்கிறான்.”

“ஓண பப்பியர் (பெர்மிட் இல்லாமல்) சோஷலும் எடுக்கலாம். உமக்கு ஒரு உண்மையில் ‘லக்’ தான்!” முத்துராசா அண்ணை மனசார வாழ்த்தினார். அறையில் ஒருவனுக்காவது வேலை கிடைத்ததேயென்று அன்று அனைவருக்கும் உண்மையான ருதுகலம். அதைக் கொண்டாட சின்னதாக பார்ப்பி ஒன்று நடந்தது. முத்துராசா அண்ணை வழமை போல பியர் கூடக் குடிக்கவில்லை. அவர் தேர்ந்து எடுத்த விளை மீனை உள்ளி அதிகம் சேர்த்து அரைத்த கூட்டுடன் கொதிக்க வைத்த போது ஹோட்டல் முழுவதும் மணத்தது!

மறுநாள் நகுலனை வேலைக்கு அமர்க்களமாக அனுப்பி வைத்த பின்னால் திலகன் BZ பேப்பர் வாங்கி வந்து வேலை வாய்ப்புப் பகுதியை வரி வரியாக ஆராய்ந்தான். இப்பத்திரிகை நம்ம ஊர் ‘மித்திரன்’ போல. சாதாரண செய்தியை அதி முக்கியமான செய்தி போலப் பரபரப்புடன் வெளியிடும்.

‘ஆண் குறியின் நீளத்தை அதிகரிக்கப் பண்ண அதி நவீன சத்திர சிகிச்சை - கலிபோர்னிய டாக்டர் கண்டுபிடிப்பு!’

‘டயானா மீண்டும் 2 மாதம் கர்ப்பம்!’ - தலைப்புச் செய்தி. மறுநாள் சின்னதாக செய்தி வெளியிடுவார்கள். அவளுக்கு மாதாந்த விலக்கே 3 வாரங்கள் தள்ளிப் போனது. கர்ப்பம் இல்லை என்பதை அரண்மனை டாக்டர்கள் ஊர்ஜிதம் செய்தார்கள்.

மற்றபடி ஆசியர்க் கண்டமே கடலுள் மூழ்கி விட்டாலும் சின்னப் பெட்டிச் செய்தியாகத்தான் ஒரு முடுக்கில் போடுவார்கள்.

பெர்லினில் விற்பனையில் முன்னணியில் நிற்கும் இப்பத்திரிகையை எளிமையான மொழி, விளம்பரங்கள், வேலை வாய்ப்புப் பகுதிகள் போன்ற வற்றுக்காக வெளி நாட்டவரும் வாங்குவர்.

பெட்டி விளம்பரம் ஒன்றைத் திலகன் உரக்க வாசித்தான்.

‘மாதாந்தம் 3000 DM இலிருந்து 4000 DM வரை சம்பாதிக்க அரிய சந்தர்ப்பம்! நீங்கள் எந்த தேசத்தவர் என்பது பொருட்டல்ல... நீங்கள் 24 வயதிற்கு உட்பட்டவராயின் எமது Freundliche Team (நட்புக் குழு)முடன் சேர்ந்து கொண்டு சம்பாதிக்கலாம். விருப்பமுடையவர்கள் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய தொலைபேசி எண்...’

“மச்சான் எனக்கு 24 இப்பதானே தொடங்குது. நான் ஒருக்கா இந்த ஜோப்பை ‘டிரை’ பண்ணட்டே?”

“எனக்கென்னவோ இது ஏதோ ‘கோல்மால்’ வேலை போலதான் தெரியுது.. எதுக்கும் போன் பண்ணிப் பாரேன்...” அத்வைதன்.

திலகன் காற்சட்டையைக் கொழுவிக்க கொண்டு கீழே இறங்கிப் போய் ஹோட்டல் வாசலில் ‘பப்ளிக் பூத்’ தில் போன் பண்ணி விட்டுப் பேப்பரைச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு 5 நிமிடத்தில் மேலே ஏறி வந்தான்.

“அடர்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாளைக்கு நேரில் வரட்டாம்..”

“எதுக்கும் அதையுந்தான் போய்ப் பார்த்திடேன்..”

மறுநாள் வெகு உற்சாகமாகப் புறப்பட்டுப் போனான் திலகன். அத்வைதனுக்கு பார்சல் போஸ்டில் சுந்தரராமசாமியின் ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளும், கு. சின்னப்ப பாரதியின் ‘தாகம்’ நாவலும் வந்திருந்தன. அத்வைதன் வெகு உற்சாகமாக அவற்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்க திலகன் திரும்பி வந்தான்.

“எப்படிப் போன விஷயம் வெற்றியா?”

“வெற்றி... மண்ணாங்கட்டி... எல்லாம் செக்ஸ் பாஸ்ராட்ஸ்!”

“நடந்ததைச் சொல்லு”

“அது ஒரு ஹோமோஸெக்ஸுவல்ஸ் கிளப் .. நான்.. ஸ்ரான்ட் பையில நிற்க வேணுமாம்.. பாஸ்ராட்ஸ்...!”

“ஏதும் கோல்மாலாய்த் தானிருக்குமென்று முதல்லயே எனக்கு சந்தேகம்... உன் உற்சாகத்தை ஏன் கெடுப்பானென்று தான் நான் தடுக்கயில்ல..”

சாப்பாட்டு மேசையின் நாற்காலிகளில் ஒன்றை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்து கையில் கொண்டுவந்த அன்றைய BZ பத்திரிகையை மேய்ந்தான்.

ஏவாள் வயது 46

ஒரு பார்ட்னரைத் தேடுகிறாள். வயது ஐம்பதிலுள் இருப்பது நலம். ஸ்போர்ட்ஸ் ஆர்வம், டிரிம்மான உடல்வாகு, கம்பீர தோற்றத்துடன், செக்ஸில் தீராத ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு முன்னுரிமை. மேலும் கண்ணாடி அணியாமலே கார் ஓடப் பதெரிந்திருத்தல், ஹொராக், ஜாஸ் இசை ரசனை, டான்ஸ் ஆடத் தெரிந்திருத்தல், சுருட்டோ, சுங்கானோ புகையா திருத்தல், பயணங்கள் செய்வதிலும், புதுப்புது இடங்களைப் பார்ப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருத்தல் சிறப்புத் தகுதிகளாகக் கருதப்படும்.

பத்திரிகையை ஒரு பக்கமாக வைத்து விட்டுத் திலகன் அத்வைதனைக் கேட்டான்.

“மச்சான் நாளைக்குச் சனிக்கிழமையல்லே... லுண்டாவுக்கு (பழம் பொருள் அங்காடி)ப் போவமே?”

“லுண்டாவில வாங்க எனக்கொன்றுமில்லை”

“எனக்கும் குறிப்பாக வாங்க வேண்டிய தேவையொன்றுமில்லைத் தான், சும்மா ரூமில கிடந்து போரடிக்காம ஒரு அவுட்டிங் தான்!”

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார்: “நீங்கள் லுண்டாவுக்குப் போனால் 5 மார்க்குக்குள்ள ஒரு கிரைண்டர் வாங்கியாங்கோ...”

மறுநாள் காலை அத்வைதனும் திலகனும் நடந்தே லுண்டாவுக்குப் போனார்கள். போனதும் முதற்காரியமாக கறி ஓஸ்ட்டும், பொம்மஸும் (சோஸேஜும், உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸும்) சாப்பிட்டு கொக்கா கோலாவும் குடித்தார்கள்.

டெக்னிகல் யூனியே சிற்றியின் பெரிய முன்றலில் சனி ஞாயிறுகளில் மாத்திரம் கூடும் அந்த திரை அங்காடி தெளிவான வானத்தில் சூரியன் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் பளி மூட்டமாக இருந்தது.

கிரைண்டர் வாங்கினார்கள். அத்வைதன் நல்ல Rudges வில்லுக்கத்தி ஒன்று மலிவாக வேண்டினான்.

ஷொப்பிங் முடிந்து வீட்டிற்குப் போகையில் அத்வைதன் கேட்டான்: “என்னத்திற்கு அந்த இத்துப்போன ஹொட்பிளேட்டுக்கு அவளோடை நின்று சண்டை பிடிச்சனி? தனியாக ‘முட்டியை’ வைக்கும் யோசனை ஏதும் இருக்கோ?”

“சாய்.. எனக்கு ஏன் ஹொட்பிளேட்...? தலைமாட்டுக்கு வைச்சப் படுக்கவோ...? சும்மா பிகரொண்டு ரூ பீலில நிக்குது... வளைவு நெளிவுகளைப் பார்ப்பமென்று நேரம் போக்காட்டத்தான் பேரம் பண்ணினான்.”

அவள் 25 மார்க் சொன்னதை நீ 5 மார்க் கேட்கும் போதே நினைச்சன்... இது உண்மையில் வாங்குவதற்கெல்ல.. இது வேறு... நோக்கத்தில விளைக் கெடுது என்று...”

“எப்பிடிச் சரக்கு.. நல்லாய் விளைஞ்சு போய் நிண்டுதென்ன....?”

“விளைஞ்ச இடமெல்லாம் மேய இயலாது கண்டியோ... முதுகு தடிக்கும் நாளும் வரும்...!”

“சும்மா பார்க்கக் கூட எதுக்கடா பயப்படுறாய்... இந்தத் தரிசனங்களுக்காக எல்லாம் இனியென்ன இன்னுமொரு அவதாரமெடுத்தா வரப் போறோம்...? கண்ணுள்ள போது பார்த்துக்க, காற்றுள்ள போது தூற்றிக்க... உன்னுடைய கேஸ் வேறை... உனக்கு ஏதோ நரம்பு எங்கேயோ சுளுக்கிப் போட்டுது... இதுக்குத் தெலுங்குப்பாளையம் ஸ்பெஷல் எண்ணெய் எடுப்பித்து உருவவேணும்!”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டே ரோட்டைக் கடக்கவும் சிவப்புக் கம்பளி மழைப் பூச்சி நிறத்தில் பென்ஸ் காரொன்று இவர்களைத் தாண்டிப் போய் அப்பாலே வீதியின் ஓரமாக நின்றது. அதை ஓட்டி வந்தவர் காரின் கண்ணாடியைப் பதித்துக் கொண்டு இவர்களைப் பார்த்துக் கையை அசைத்தார். சிக்னல் இல்லாத இடத்தில் வீதியைக் குறுக்குறுத்துக் கடந்ததிற்கு மப்.டியில் வந்த பச்சை (பொலிஸ்) தான் விசாரிக்குதோ என்று சிறிது தயங்கிவிட்டு கிட்டப் போனார்கள். காருள் மீசை தாடியுடன் ‘பிடல் காஸ்ட்ரோ’வைப் போலிருந்தவர் ஜெர்மனும் ஆங்கிலமும் கலந்து பேசினார்.

“Guten tag (வந்தனம்) I am Wolfgang from Berliner Morgenpost (ஒரு தினசரி)... are you Srilanka? I can give you both jobs, are you interested?” (நான் மேற்படி பத்திரிகை நிறுவனத்தில் பணிபுரிகின்றேன்.. நீங்கள் இலங்கையார்களா? உங்கள் இருவருக்கும் சிறு வேலை தர என்னால் முடியும். உங்களுக்கு அதில் விருப்பமுண்டா?)

அத்தைதன் உஷாரானான். ‘வலிய வேலை தாரென்றானே?’ ‘ஹோமோ செக்ஸுவல்ஸ் கேலோ?’

“May we know what sort of job is that?” (என்ன விதமான வேலையென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமா?)

“Newspaper delivery!” (பத்திரிகை விநியோகித்தல்)

“Yes Sir, We are very much pleased!” (ஆம் ஐயா. எங்களுக்கு அவ் வேலை சம்மதமே.. சந்தோஷம்.)

“Then come and meet me at the bureau on monday!” (அப்படியானால் திங்களன்று என்னை ஆபீஸில் வந்து பாருங்கள்) அவர் தன் பிஸினஸ் காட்டை நீட்டவும் பென்ஸ் சீறியது.

சந்தோஷம் தாங்காமல் அத்வைதனும் திலகனும் தவித்தார்கள். திலகன் பெருங்குரவெடுத்துப் பாடினான்.

“என்றுந் துன்பமில்லை இனிச் சோகமில்லை...”

இன்பநிலை வெகு தூரமில்லை.. மச்சான் பியர் ஒரு பெக் அடித்தால்தான் எனக்குத் தொண்டை திறக்கும்.”

இம்பிஸ் (பெட்டிக்கடை) நாலு கான் பியர் வாங்கி வழியில் உள்ள Savigny Platz பார்க்கில் சலவைக் கல்லில் வடித்த இரு பாலகர்கள் நீர் விசிறிக் கொண்டிருக்க அவர்கள் அருகில் இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்து குடித்தார்கள். பார்க்கின் மத்தியில் இருந்த புல்தரையில் உயிர்ப்புடன் மேயும், பெரிய கொம்புடன் அலையலையாக உரோமங் கொண்ட கிடாய் ஆடு ஒன்றை வெண்கலத்தில் வடிவமைத்திருக்கிறார்கள். அதன் உடம்பு முழுவதும் கருமையாயிருக்க ஜனங்கள் தொட்டுத் தொட்டு கிடாயின் விதை மட்டும் மிகத் துலக்கமாயிருந்தது! பியர் குடித்து முடித்ததும் திலகன் குரவெடுத்து மிகுந்த பாவத்துடன் அந்தச் சினிமா பாடலை முழுவதுமாகப் பாடினான்.

திங்கள் இருவருக்கும் பெர்லினர் மோர்கன் போஸ்டில் வேலை கிடைத்தது. (இப்படியான கஷ்டமான வேலைகள் செய்ய அரசு நாலுமணித் தியால அனுமதி கொடுத்தது.)

முதல்வாரம் பயிலுனர்களாக வேறு ‘ரூர்’கள் செய்பவர்களுடன் சேர்த்துப் பழக்கினார்கள். பின் அவர்களுக்கு நிரந்தர ‘ரூர்கள்’ கிடைத்தன.

அவ்வேலைகள் கிடைக்கவேதாம் ஏதும் ‘மாதவம்’ செய்திருக்க வேண்டுமென நினைத்தார்கள்.

7

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. திலகன் பேப்பர் போட்டுவிட்டு வரும்போது, ஏதும் புதிய படங்கள் வந்துள்ளனவா என்று தெரிய வேண்டி மணிவாசம் வீட்டுக்குப் போன் பண்ணினான். பாலு மகேந்திராவின் ‘மூன்றாம் பிறை’ வருவதாகவும் வந்தால் பார்க்கலாமெனவும் சொன்னார். நல்ல படம் பார்க்கப் போகும் சந்தோஷத்தில் சோஷல் காசு எடுக்க வந்திருந்த (பிராங் பேட்டிலிருந்து) சுருவிலையும் சேர்த்துக் கொண்டு ஆறு பேரும் பத்து மணிக்கே போய்விட்டார்கள். வணங்கி வரவேற்ற மணிவாசகம் சொன்னார். “என் இனிய நண்பர்களே படத்தின் தலைப்பில் ஒரு திருத்தம் செய்தாக வேண்டியுள்

எது. 'மூன்றாம் பிறை' படம் இன்று வருவதாக இருந்தது. இரவு கூட வண்டனில் இருந்து போன் பண்ணிச் சொன்னார்கள். நான்கு நாட்களுக்கு முன் அனுப்பிவிட்டதாக. இன்று வந்துவிடும் என்று திடமாக நம்பியதால்தான் உங்களைக் கூட வரும்படி சொல்லியிருந்தேன். இன்னும் வந்து சேரவில்லையே.. என்ன செய்யலாம்?" நடித்தார். எல்லோரும் 'சய்!' என்றபடி ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்தார்கள்.

"வேற என்ன படம் இருக்கு?"

"எம்.ஜி.ஆரின் எங்க வீட்டுப் பிள்ளையிருக்கு, அருமையான படம் பார்க்கிறீர்கள்? அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் இது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது கூட 'மூன்றாம் பிறை' வந்துவிடலாம்!' ஆசை காட்டினார்.

"நாங்கள் ஏற்கனவே அதைப் பல தடவைகள் பார்த்து விட்டோம் ஐயா!" கோரலாகச் சொன்னார்கள்.

அத்வைதன் சொன்னான்: "நீங்கள் 'மூன்றாம் பிறை' வந்துள்ளது என்று கூறியபடியால்தான் எல்லோருமே புறப்பட்டு வந்தோம்."

"என்ன செய்வது? தபால் சேவையை முழுவதாக நம்பியதால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம்! இது சின்ன விஷயம். நீங்கள் தமிழ் இளைஞர்கள், இப்படியான அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம் தளர்ந்து போய் விடலாமா?"

உள்ளே எட்டிப் பார்த்து 'மனோ காப்பி தயார் பண்ணும்மா' எனத் தெலுங்கில் சொல்லிவிட்டுப் பேச்சைத் 'திம்பு'வின் திசையில் மாற்றினார்.

"எப்படி... திம்புப் பேச்சு வார்த்தைகள் நல்ல படி அமையுமா? ஈழத்தமிழர் அபிலாஷைகள் நிறைவேறுமா...?"

"ஏதோ பேசுகிறார்கள்... நல்ல தீர்வு ஏற்படுமென்பதில் எமக்கு நம்பிக்கையில்லை!"

"என்ன உத்தேசம்?" இதில் இரட்டை அர்த்தம்.

"திரும்பிப் போய்விட உத்தேசம்" அத்வைதன் எழுந்தான். திலகன் அவன் தோளைப் பிடித்து அமர்த்தினான்.

"வினைக் கெட்டு வந்தனாங்கள்... ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்திட்டுப் போவோம்."

சுருவிலும் தான் பல காலம் படம் பார்த்திராத குறையைச் சொன்னான். எடுத்ததற்கெல்லாம் எண் சாஸ்த்திரம் பார்க்கும் முத்துராசா அண்ணை சொள்

ளார்: "இன்றைக்கு 8-ம் தேதி. புறப்படும் போதே நினைத்தன் ஏதாவது ஒரு கோலமால் இருக்குமென்று."

கடைசியில் பல விதமான 'முனகல்'களுடன் எங்க வீட்டுப் பிள்ளை ஓடியது!

திரும்பி வரும் போது உ-பாணுக்குள் (சுரங்க ரயில்) அத்வைதன் சொன்னான்: "மணிவாசகம் இன்றைக்கு எங்களுக்கு விட்டது முழுவதும் சுத்தமான ரீல்!... ஞாயிற்றுக் கிழமை போஸ்ட் டிலிவெரி கிடையாது என்ற விஷயம் ஆளுக்கு முதல்வ தெரியாமல் இல்லை. பெட்டியுள் கிடந்த பழைய படம் ஒன்றை இன்றைக்குச் சுத்தி 18 மார்ச் உழைக்க முதலிலேயே பிளான் பண்ணி விட்டுத் தான் எங்களோட விளையாடியிருக்கிறார்."

எல்லோரும் ஆத்திரம் அடைந்தனர்.

திடீரென்று 'பிளாஷ்' அடித்தது போல 'ஐடியா' ஒன்று உதிக்க திலகன் சொன்னான்: "இவருடைய பம்மாத்து பிவினசுக்கு முடிவு கட்ட அசல் ஐடியா ஒன்று வைச்சிருக்கிறேன்.

"என்ன நீயும் வீடியோ எடுக்கப் போறியோ?" நிமலன்

"அதுதான்!" எல்லோரும் திலகனைப் பார்த்தனர்.

"என்னட்டை கொண்ணந்த டிரவலர்ஸ் செக் இன்னும் அறுநூறு டொலர் இருக்கு... கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டு வீடியோ டெக் ஒன்று எடுக்கிறேன். மச்சான் அத்வைதன் நீ என்ன செய்யிறே... செகண்ட் ஹான்டிலே என்றாலும் டி.வி ஒன்று எடுக்கிறாய்... வண்டனில் எனக்கு ஆள் இருக்கு... டிரெக்டாய் படம் எடுத்துப் பார்ப்போம்..."

நல்ல திட்டம்தான் என்றுபடவே அத்வைதனும் சம்மதித்தான்.

8

பிறு வாரமே டிவியும் வீடியோவும் வாங்கப் பட்டது. வண்டனில் இருந்து வாடகைக்கும் சொந்தமாகவும் படம் வருவித்துப் பார்த்தார்கள். ஆளுக்கு 2 மார்க்குக்குள்ளாகவே முடிந்தது. படம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது பாக்கியர் வந்து எட்டி எட்டிப் பார்த்தனர். வட இந்தியர் ஒருவர் வைத்திருந்த இந்திய மளிகைச் சாமான்கள் விற்கும் கடையில் இந்தி, உருது படங்களின் வீடியோ காசெட்களும் வாடகைக்குக் கிடைத்தன. அவற்றை எடுத்து வந்து போட்டுக்

காட்டும்படி கேட்டனர். பாவமென்று சில படங்கள் காட்டி அதுவே வாடிக்கையாகிய அவர்கள் தினமும் கதவைத் தட்டத் தொடங்கி உபத்திரவம் கூடியபோது அறையில் அனைவரினதும் சம்மதத்துடன் அவர்களிடம் காட்சிக்கு 10 மார்க் வசூலித்துக் கொண்டு இரவில் ஒரு காட்சி வீடியோ காட்டினார்கள். செளத்திரி மட்டும் வீடியோ பார்க்க வரவே மாட்டார்.

சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மற்றைய ஹொட்டல்களிலிருந்து வருபவர்களுக்காகவும் ஒவ்வொரு காட்சி போடப்பட்டு தலைக்கு 2 மார்க் வசூலித்தார்கள். புதிய நல்ல படங்கள் வந்த போது கிழமை நாட்களிலும் விசேட காட்சிகள் இடம் பெற்று 307-ம் நம்பர் அறையில் சனப்புழக்கம் அதிகமாயிற்று. பலர் படம் பார்த்த பணத்திற்கு கடன் சொல்லிப் போயினர்.

நாட்கள் செல்ல இவர்களின் பட வசூலைப் பார்த்து வேறு ஹொட்டல்களிலும் படக் காட்சிகள் ஆரம்பித்தன. டிபூலிப்பில் வாடிக்கையாகப் படம் பார்த்து வந்த சிலரும் தத்தமக்குக் கிட்டவுள்ள ஹொட்டல்களில் போய்ப் படம் பார்த்தனர்.

படம் முடிந்து போகும்போது கடனுக்காகத் தினமும் தோளில் தட்டப் பட்டு திலகனுக்கும் அத்வைதனுக்கும் தோளில் வலி ஏற்பட்டதோடு சரி. கடன் சொன்ன எவருமே கடனைத் தீர்க்கவில்லை. எனினும் பாக்கியர் நிரந்தரமான ரசிகர்களாக இருந்ததால் வசூல் போதுமானதாகவிருந்தது.

அத்வைதனும் திலகனும் வேலையில் சேர்ந்து நாலுமாசத்திற்குள்ளாகவே பேப்பர் செஃப்பிற்கு இலங்கையிலிருந்து நம்பர் 1 தேயிலை, சித்திர வேலைப்பாடமைந்த சுவர்த் தூக்கங்கள், பட்டிக் சேர்ட், வறுத்த கஜா என வருவித்துப் பரிசு மேல் பரிசுகளாகக் கொடுத்துக் குளிர்வித்து முத்துராசா அண்ணைக்கும், நிமலனுக்கும் தலா முன்னுறு பேப்பர் வரையில் கொண்ட இரண்டு நல்ல 'டீர்களை' எடுத்துக் கொடுத்தனர்.

அத்வைதனுக்குத் தேடல்கள் மிக அதிகம். ஜெர்மன் வகுப்புகள் இல்லாத நாட்களில் பிரிட்டிஷ் கவுன்ஸிலுக்கும், அமெரிக்க ஹவுஸ் லைப்ரரிக்கும் போவான். அமெரிக்கா ஹவுஸில் விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப கொம்பியூட்டர் நூல்கள், சஞ்சிகைகள் தவிர நாவல்கள், மற்றும் இலக்கியங்களில் கூட அமெரிக்க வெளியீடுகளை மாத்திரமே வைத்திருந்து தமது அமெரிக்க மேம்பாட்டை நிரூபித்திருந்தார்கள்!

நூல்கள் விஷயத்தில் பிரிட்டிஷ்காரன் ரசனை சிறப்பானது. எந்த மொழி எந்த நாடு என்ற பேதமில்லை. சிறந்த படைப்புகள், ஆக்கங்கள் எந்த எந்த

நாட்டிலிருந்தெல்லாம் உருவாகிறதோ அவை ஆங்கிலத்தில் இருந்தாலோ அவ்வது மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தாலோ அதை அங்கு வைத்திருப்பார்கள். கீழைத் தேய நாடுகளிலிருந்து குறிப்பாக இந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் இலக்கியப் படைப்புக்களை அதிக கவனத்துடன் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். R.K. நாராயண், நய் போல், கமலா மார்க்கண்டேயா போன்றோரின் படைப்புக்கள் வெளியான மறு மாதமே பிரிட்டிஷ் கவுன்ஸிலில் கிடைக்கும்.

ஜெர்மன் மொழி வசப்பட யோகா வகுப்புக்கள், கொம்பியூட்ட ரஜினிஷ் மன்றம், தியான வகுப்புக்கள் என்று அவள் கிரியாமசைகளும், அதிகமாகி ஒரு நாளில் 24 மணி நேரங்கள் போதாமலிருந்தது. மேலும் இயற்கையை நேசிக்கும் கிறீன் கட்சியில் அங்கத்துவம். ரேடியோ அமெற்றோர்ஸ் (பொழுது போக்குக்காக வீட்டில் தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் லைசென்ஸ் பெற்று வைத்திருப்போர்) கிளப்பில் அங்கத்துவம். புதிய அங்கத்தினருக்கும் ரேடியோ அமெற்றர் (Ham) ஆவதற்கான லைசென்ஸ் பெறும் சோதனைக்குப் படித்துக் கொண்டு இருப்பவர்களுக்கும் Morse Signals 'டிடா' 'டிடிடா' 'டிடர்' 'டிட்' எனக் கற்றுத் தந்தான். அமெற்றோர்ஸ் கிளப்பில் இவனிடம் Morse படித்துத் தேறிய ஒருவர்தனது கெல்லரில் (களஞ்சிய அறை) தேவையில்லையெனப் போட்டு வைத்திருந்த மோஃஃபா ஒன்றை (ஆட்டோ 6 விவர்) இவனுக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார். சம்மரில் மோஃஃபாவில் பெர்லின் முழுவதும் ஓடித் திரிந்தான். பேப்பர் போட மட்டும் அறைத் தோஸ்த்துக்களுடன் உபாணிலேயே போவான்.

ஒருநாள் அவர்கள் டிவியின் சனல்களை மாற்றும் 'றிலே' யொன்று கெட்டுப் போனதால் அத்வைதன் புதிய 'றிலே'க்கு ஓடர் பண்ணியிருந்தான். அப்பொருளைத் தருவிக்க 3 நாட்கள் ஆகுமென்று சொல்லியிருந்தார்கள் கொம்பனியில். பாக்கியரும் அன்று இரவு பார்த்து மீனாகுமாரி நடித்த 'பகீஷா' படக்கொப்பியுடன் வந்து நின்று படம் பார்த்தே தீருவது என்று பிடிவாதமாக நின்றனர். முதலாவது சனலின் அன்டேனி ருயின் நடித்த 'Guns of Navaron' (அப்போது பார்த்து) ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அறையினர் எல்லோரும் டிவியுடன் ஒன்றிப் போயிருக்க அத்வைதன் அவர்களுக்குப் பல தடவைகள் இதமாக 'றிலே' கெட்டுப் போயுள்ளதையும், வீடியோ சனலுக்கு அதை மாற்ற முடியாது என்பதையும் எடுத்துச் சொன்னான். அத்வைதன் ரிப்பேர் பார்ப்பதற்காகக் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த ரேடியோ அமெற்றர் ஒருவரின் கொம்பியூட்டர் மொனிட்டரைக் காட்டி 'அதிலே காட்ட முடியாதா?' என்றான்.

அறையில் தொங்கும் பெரிய பெர்லின் நகர வரை படத்தில் 'லாகூரை'த் தேடும் இவர்களிடம் கொம்பியூட்டர் மொனிட்டரின் அலைவரிசையும், டி.வி, வீடியோ சனல்களின் அலைவரிசையும் வெவ்வேறென்பதை விளங்க வைக்கவா முடியும்?

அத்வைதன் சமையலறையில் சமைத்துக் கொண்டிருந்த சௌத்திரியைக் கூட்டி வந்து அவர்களைச் சமாதானம் பண்ணிக் கூட்டிக் கொண்டு போகச் செய்தான்.

'டிவி உண்மையில் கெடவில்லை. அந்தனி ருயினிள் படம் பார்ப்பதற்காகவே தம்மைத் தட்டிக் கழிக்கிறார்கள். தமிழர்களுக்கு வேலை செய்வதால் பணப்புளிப்பு வந்து விட்டது! என்று கத்திவிட்டுப் போன இடி அமின் அன்றிரவு அத்வைதனின் மோஃபா டயர்களை வில்லுக்கத்தியால் குத்திவிட்டான்.

இரவு பிஸ்ஸா வாங்க வெளியே போன சார்ளி, இடி அமின் டயர்களைக் கத்தியால் குத்தியதைத் தான் கண்டதாக உறுதிப்படுத்த அத்வைதன் சமையல் அறையில் வைத்து அவரை மெல்ல விசாரித்தான்.

அத்வைதன் கேட்பது புரியாதது போல் பாவனை பிடித்தவன் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கவும் உருதினால் - கெட்ட வார்த்தையாயிருக்க வேண்டும் சொல்லி உரக்கக் கத்தினான். 'சரி போகிறான் அயோக்கியப் பயல்' என்று விட்டுவிட்டு அறையில் வந்து கட்டிலில் சிறிது சாய்ந்தால்... ஒரு பத்து நிமிடம் ஆகியிருக்கும், இடிஅமின் அறைக்கதவைச் சரேலென்று திறந்து கொண்டு உள்ளே ஒரு வில்லுக் கத்தியுடன் வந்து அத்வைதனுக்கு நெஞ்சில் சொருகி விடுவேனெனப் பயங் காட்டினான்.

விட்டால் ரொம்பவுந்தான் எகிறுவான் போலிருந்தது. அத்வைதன் சடக் கெளத் தன் தலையணையின் கீழ் கையை நுழைத்து அங்கு ஒளித்து வைத்திருந்த தன் ரி.மி.மீ ரவைபோடும் ஆயுதத்தை எடுத்து இடிஅமினின் தொண்டைக் குழியுள் வைத்து அழுத்தினான். பொங்கிய பாலில் தண்ணீர் விசிறியது போல் இடிஅமின் அடங்க, நகுலன் எழுந்து அவன் வில்லுக் கத்தியைப் பிடுங்க, நிமலன் அவன் பிடரியில் கைகொடுத்து வெளியே தள்ளி விட்டான்.

மறுநாள் இடிஅமின் இவர்களைக் ருசினியில் கண்டபோது எதுவுமே நடவாதது போல் புள்ளகைத்தான். பின் மாலையில் அவன் வில்லுக் கத்தியைச் சௌத்திரியிடம் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

பெர்லினில் தினசரி வெளிவரும் பத்திரிகைகள் பத்திற்கும் அதிகம். ஆனால் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகை கூடக் கிடையாது. சார்ளிக்கு அமெரிக்கன்

இராணுவத்தில் வேலை செய்யும் (பெர்லின் எல்லைக் காவல்) நண்பன் ஒருவன் தான் வாசித்த நீடேர்ஸ் டைஜஸ்ட், நியூஸ் வீக் என்பனவற்றைக் கொடுப்பான். சார்ளியும் தான் கிழித்து முடிய அத்வைதனுக்குக் கொடுப்பான்.

அத்வைதனுக்கு சந்திப்பு நிர்ணயிப்புக்கள் எதுமேயில்லாது சலிப்பாயிருந்த ஒரு செக்கல் மாலையில் சார்ளியிடம் கடைசி டைஜஸ்ட்டாவது வாங்கலாமென்று அவர்கள் அறைக் கதவைத் தட்டினார்கள்.

அறையின் மையமாக விருந்த பதிவாள மேசையில் மூன்று பேர் காலடியில் பியர்க் குலையும், கையில் சிகரெட்டுமாக 'ரம்மி' ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். கதவுக்கு எதிராக இருந்த கட்டிலில் ஒருவன் ஜெர்மன்காரி ஒருத்தியை போர்த்தி வைத்து முயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அத்வைதன் 120,000 வோல்ட்ஸ் மின்சாரத்தால் தாக்கப்பட்டுச் சதாசரிப்பதற்குள் அவளையும் ரம்மியிடம் அழைத்தனர். அதிர்ச்சியில் உறைந்த போதும் அத்வைதன் கண்கள் சார்ளியைத் தேடின. சார்ளி மற்றொரு கட்டிலில் மடியில் ஒரு பிறீப்ஃகேலை வைத்து ஒட்டகத்தைப் போல் முன் வாயை மட்டும் கொஞ்சமாகத் திறந்து வைத்துக் கொண்டுச் சூழலின் புற நிகழ்வுகள் பற்றிய பிரக்ஞை தாக்கமின்றி ஒரு ஞானியைப் போல யாருக்கோ கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அத்வைதனைக் கண்டதும் எழுந்து வரவேற்றான்.

"Please come my friend, you see here my comrades are busy with their deeds."

அத்வைதன் வேறொரு சமயம் வருவதாகக் கூறிக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தான். அவனின் மனோ உணர்வுகளைத் துளியும் புரியாத சார்ளியின் அறையோ ஒரு அரை மணி நேரமாவது ரம்மியிடம் வரும்படி கெஞ்சினார்.

அத்வைதனுக்குத் தான் சார்ளி அறைக்குச் சென்றதும், பார்த்ததும் திரும்பியதும் ஒரு 'கணநேரக் களவு' போலிருந்தது. ஆதிமனிதன் இப்படித்தான் இருந்திருப்பானோ? வெட்கப்படவும் நாணங் கொள்ளவும் தெரிந்த மனித இனம் மீண்டும் அவற்றை மெல்ல மெல்லக் கழற்றிப் போடுகிறதோ? கற்காலத்தை நோக்கிய பயணம் ஐரோப்பாவில் உலகின் வேறெந்தப் பகுதியை விட வேகமானதாகப் பட்டது. பூமிப்பந்தின் சக்திச் சேமிப்பை விரயம் பண்ணுவதில், ஈயப்புன்னகைக் கலந்து வளிமண்டலத்தை மாசு படுத்துவதில், கதிர் வீசும் கழிவுப் பொருட்களையும், எண்ணெயையும் கடலில் கொட்டி அங்கே நுண்ணுயிர்களையும், மீனினங்களையும், பறவைகளையும் சாகடிப்பதில் - இயற்கையை அசுத்தம் பண்ணுவதில் மாத்திரம் மனிதன் கற்கால மனிதனாகவே இருந்து விட்டால் எவ்வளவு நன்றாகவிருக்குமென அத்வைதன் யோசித்தான்.

இனா வயது 19. பிகர் 100 - 60 - 93 தொழிலில் அமெற்றர் (கற்றுக் குட்டி) பெண்மை வழியும் தோற்றம். ஒல்லியுடல் வாகு, மிக நீண்ட கேசம். உணர்ச்சிகளின் குண்டாக உங்கள் அனைத்துத் தாகங்களும் தீர்த்து வைக்க, தனியார் குழலில் காத்திருக்கிறாள். அதிமூடுள்ள உங்களில் யார் முதலில் என் மணியை அழுத்தப் போகிறீர்கள்? Linda Str. 14, 1st Floor, Classified Advertisement 'Berliner Zeitung' 19.10.88

காலை எட்டு மணி. எல்லோரும் பேப்பரால் வந்து தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருக்க திலகன் கேட்டான். "இன்றைக்கு ஃபைன் வெதர், பகல் முப்பது டிகிரிக்கு மேல போகும்.. சுவிம்மிங்கிற்கு யார் வாரியன்?"

கராஜ் வேலைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நிமலன் பாத்தருமுக்குள் நகுலன் போயிருப்பதை ஊர்ஜிதம் பண்ணிவிட்டுச் சொன்னான். "நான் வேலைக்குப் போகிற நாளாய்ப் பார்த்து என்னை விட்டு விட்டு யாராவது சுவிம்மிங் ஃபூலுக்குப் போய் அரையும் குறையுமாயிருக்கிற பிஞ்சுகள், காயளை மேய்ஞ்சிட்டு வந்து படுத்தியனோ என்றால் நித்திரையில் பார்த்து எல்லோருக்கும் 'கப்பாத்துப்' பண்ணிப் போடுவன்... ஜாக்கிரதை!"

அத்வைதன் சொன்னான். "இன்றைக்கு நான் வரமாட்டன். எனக்கு இன்றைக்கு ரஜனீஸ் மன்றத்தில் அவருடைய முக்கிய பிரசங்கமொன்று வீடியோ வில போடவுள்ளார்கள். சுவிம் பண்ணினனென்றால் உடம்பு அசதியாயிருக்கும், பின்னோரம் வெளியில புறப்படச் சாத்தியப்படாது!"

"நிமலன் பொருமினான். சனி ஞாயிறில நானும் ஃப்ரீயாக நிற்கிற நேரம் பார்த்து ஆளுக்கொரு கட்டில்லை உடம்பு பிடிச்சுக் கொண்டு படுத்திருப்பியள். நான் வேலைக்குப் போக நீங்கள் இளசுகளைக் கண்ணில ஒத்த வெளிக்கி டுறியள் என்ன... உதுக்குத்தானே சிங்களவன் கண்ட இடத்தில உதைக்கிற வள்!"

"இனிமேல் சனி ஞாயிறிலும் நான் சுவிம்மிங் வரமாட்டான்." அத்வைதன்.

"ஏன்?" திலகன் ஆச்சரியத்தோட கேட்டான்.

அத்வைதன் உண்மை பேசினான். "உள்ள ஜெர்மன் சனம் போதாதென்று உள்ள துருக்கிக் குஞ்சுகள், குமருகள் எல்லாம் ஃபூல் நிறைந்து நீந்தும் போது மாராலும் உடலாலும் உரசுறாளவை. ரொம்பவும் excitation ஆகவிருக்கு!"

“ஓ... ஹலுலூயா.. அவனவன் சரக்குகள் நீச்சல் முடிந்து பிராவையும் உருவிப் போட்டிட்டு வெய்யில் காயும் திவ்விய தரிசனத்திற்காக ஆலாய்ப் பறக்கிறான்.. சாமியார் என்னென்றால் excitation ஆக இருக்காம். excitation இயற்கைக் காட்சியெல்லாம் மானுடன் கண்டு களிப்பதற்கே என்ற வேத வாக்கை மறுதலிக்கிறான் பார்.. எல்லாம் முத்தித் தறுக்களிச்சாப் போல ஏதாவ தடவினாலும் excitation வராது காண்... காற்றுள்ள போது தூற்றிக்க பயலே... போன இளமை திரும்பி வராது... ‘First be here’ என்று ஒருமகானே சொல்லியிருக்கிறார்” என்றபடி திலகன் அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தான்.

“வேலியேட போற ஓணானைப் பிடித்து மடியில் கட்டிவைத்துக் கொண்டு குத்துது என்பானேன், குடையது என்பானேன். தலாய் லாமா என்றொரு பௌத்த துறவி என்ன சொன்னார் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கோ தெரிஞ்சுக்கறோம்” எல்லோரும் கோரலாகச் சொன்னார்கள். அத்வைதன் விவரித்தான்.

“தலாய் லாமாவை இளம் பெண்கள் எவரும் போய்த் தனியே தரிசிக்க அவர் அனுமதிப்பதில்லை. வயசான மற்றப் பெண்களுடனோ அல்லது வேறு பெரியவர்களுடன் சேர்ந்தோ முக்காடு இட்டுப் போனாலே அனுமதியுண்டு. இதுபற்றி அமெரிக்க ஜெர்னலிஸ்ட் ஒருவர் ஒருமுறை அவரிடம் கேள்வி கேட்டார். “நீங்களோ துறவி.. இருந்தும் இளம் பெண்கள் உங்களைத் தனியாகச் சந்திப்பதைத் தவிர்க்கிறீர்கள்.. இது உங்கள் தன்னம்பிக்கைக் குறைவா.. நீங்கள் காமவயப்பட்டுப் போய்விடலாம் என்று பயப்படுகிறீர்களா?”

தலாய் லாமா சிரித்தார். பின் சொன்னார்.

“எனக்கு காம உணர்வுகள் இருக்காது என்று துணிந்தால் அது உங்கள் அறியாமை.. காமம் இரத்தத்தினதும் தசையினதும் இயல்பு. அவற்றை நான் வெகுவாகப் போராடிக் கட்டுப்படுத்தியே வைத்துள்ளேன். இளம் பெண்களைத் தனிமையில் பார்ப்பதால் என் உணர்வுகள் அனாவசியமாக அருட்டப் படுமாயின் நான் அவற்றைக் கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வர அநீதமாக இன்னும் போராட வேண்டி வரலாம். அந்த அவஸ்தையைத் தவிர்க்கவே இந்த விதி முறையைக் கைக்கொள்கிறேன் என்றாராம்.

அந்த மகானையே பெண் விஷயம் அலைக்கக் கூடியதென்றால் லௌகீக உலகில் உழலும் இச்சாமானியன் எம்மாத்திரம்?”

“அட்டா அத்வைதன் என்னா விஷயமெல்லாம் படித்து வைத்திருக்கிறான்!” திலகன் உச்சுக் கொட்டினான்.

நிமலன் வேலைக்கு நேரமாகுதென்று உ-பாண் பிடிக்க ஓடினான். நகுலன் பாத்ருமிலிருந்த டவலால் முகத்தைத் துடைத்தபடியே அறைக்குள் நுழையப்

போக சார்னி 'ஹலோ' வென்று கூப்பிட்டபடி ஓடிவந்து பந்துப் பள்ளிரண்டு கடிதங்களை அவன் கையில் கொடுத்தான். அதில் ஆறு இலங்கைக் கடிதங்கள் இருந்தன. எல்லாருக்குமே வீட்டுக் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. திலகனுக்குக் காதலியிடமிருந்து ஆறு பக்கங்களில் கடிதம் வந்திருந்தது. நருலன் நிமலனுக்கு மூத்த சகோதரியிடமிருந்து கடிதம் உருக்கமாக எழுதியிருந்தது.

அன்பான தம்பிகள் நருலன் நிமலனுக்கு,

6.6.86

உங்கள் கடிதங்கள் கிடைத்தன. நன்றி. நீங்கள் நித்திரை விழித்துக் குடும்பத்திற்காக உழைப்பது மனதுக்குக் கஷ்டமாகவுள்ளது. நீங்கள் அக்காவுக்கு வீடு கட்டுவதற்காகவும் சேர்த்துக் கஷ்டங்களையும், குளிரையும் அனுபவிக்கிறீர்கள் என்று அறியும் போது மனது இரட்டிப்பு வேதனையுறுகிறது. நாம் வாழும் சமுதாயம் கொண்டிருக்கும் அர்த்தமற்ற பழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் மீதும் கோபம் கோபமாக வருகிறது. சீதன வழக்கத்தைப் பார். இதனால் சீதனம் கொடுக்க வழியில்லாமலிருக்கும் பெண்கள் மாத்திரமல்ல, சகோதரியருக்கும், சுற்றத்திற்குமாகச் சீதனம் சேர்க்க உழைக்கும் ஆண்களும் தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். உங்கள் அறையில் நீங்கள் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்த முத்துராசா அண்ணை சிறந்த உதாரணம்.

அன்புத் தம்பியரே... இந்த குருட்டுச் சமூகத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிப் புதிதாய்க் கட்ட நீங்களும் இரண்டு கற்களையாவது கொடுத்து உதவ விரும்பினால் எனது ஒரு விண்ணப்பம். நீங்கள் எந்தப் பெண்ணிடமும் ஒரு சதமேனும் சீதனமாகக் கையேந்தலாகாது! என்ன செய்கிறீர்கள் என்று தான் பார்ப்போமே!

ஐயா முதலில் நீங்கள் அனுப்பிய ஐயாயிரம் மார்க்கிலும் நீங்கள் அனுப்பியிருந்த பிளானின் படியே தளம் வெட்டி அத்திவாரம் போட்டிருக்கிறார். உங்கள் பிளானில் எமது நாட்டின் சீதோஷ்ண நிலைக்கேற்ப சில மாற்றங்கள் செய்ய வேணும் என்று இஞ்சினியர் பாலேந்திரன் சொன்னவராம். பின்பு அனுப்பிய பணத்தில் சீமெந்தோ கல்லோ ஒன்றும் வாங்கவில்லை. தனக்கொரு ஹொண்டா சி.90யும், ஐந்து பவுணில் ஒரு மைனர் சங்கிலியும் செய்து போட்டிருக்கிறார். எப்ப பார்த்தாலும் நாதஸ்வரம் சுவாமி நாதனைப் பின்னால் ஏற்றிக் கொண்டு இந்த உலகமெல்லாம் சுற்றி வரறது. சுவாமிநாதன் திருவெம்பாவைக் கச்சேரிக்கு சிங்கப்பூர் புறப்படுகிறார் போலுள்ளது. ஐயாவுக்கும் அவர்களுடன் தொத்திக் கொண்டு போகிற பிளான். இப்போது பால்போட் எடுக்கிற அலுவலாய் ஓடித் திரிகிறார்.

நீங்கள் இனிமேல் இப்படித்தான் மாதமாதம் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர்கள் என்று எண்ணி விட்டார் போலுள்

எது இப்போதைக்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஒன்றும் அனுப்பாதையுங்கோ.. சீமெந்து என்ன விலை? சுவர் எவ்வளவுக்கு வைத்தாயிற்று? என்று கேட்டு எழுதுங்கோ.. கொஞ்சம் யோசிக்கட்டும். சுவாமிநாதனோடு கூடி ஐயாவுக்கும் வாரத்திற்கு இரண்டு மென்டிஸ் ஸ்பெலலாவது தேவைப்படுகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்தவேணும். பணத்தைக் கொஞ்சம் விட்டுப்பிடித்து விமிட்டாக அனுப்புங்கள். அம்மாவின் கூச்சல்கள் சிறிதும் எடுபடுவதில்லை. அம்மாவின் ஆஸ்துமா இப்போது பரவாயில்லை. தங்கச்சிக்கு டிசெம்பரில் க.பொ.த முதல் தடவையாக. கணிதத்தில் தான் கொஞ்சம் வீக். நீங்கள் நின்றால் அதிலும் பாஸ் பண்ணிவிடுவாள். சத்தியமூர்த்தி மாஸ்டரிடம் சனி ஞாயிறில் டியூசன் போகிறாள். நிமலன் நீ பசுக்கன்று போல சைக்கிளில் இங்கே உலா வருவாய். ஐந்து மணிக்குப்படிக்க எழுப்பி விட்டாலே மேசையில் கொரட்டை விடுவாய். இரவு இரண்டு மணிக்கு குளிரில் எழுப்பிப் பேப்பர் போடப் போகிறாய் என்பதை அறிய நான் மிகவும் நெகிழ்ந்து போகிறேன். சமயங்களில் நானும் ஆணாகப் பிறந்திருக்கலாமெயென எண்ணுகிறேன். மாதராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா.. ' என்றது பொய்! பாரதி அவசர முடிவுதான் எடுத்தது விட்டாள்.

'கஷ்டமோ இவ்வையோ இது ஒரு வித கடமை. இது எனக்கென்று பணிக்கப்பட்டது. இதைச் செய்வதில் மகிழ்வும் நிறைவும் உண்டாகிறது.' என்று எழுதியிருந்தியே... இவ்வளவு சின்ன வயதில் எவ்வளவு உயர்ந்த விஷயத்தைப் பேசுகிறாய்... பகவத் கீதை கூட இதையே தான் சொல்கிறது. கடமைகளைச் செய்வதும் ஒரு வகைத் தவமாம்!

உவ்விடம் வெளிவரும் பத்திரிகையில் வந்ததென்று வெட்டி அனுப்பியிருந்த கவிதை அற்புதம்! உங்குள்ள தமிழர்களுக்குப் பத்திரிகைகள் வெளிவிடவும், இலக்கியங்கள் பண்ணவும் நேரம் இருப்பது கண்டு ஆச்சரியப் படுகின்றேன். அண்மையில் கணையாழி என்றொரு இலக்கிய இதழைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்தது. மிகவும் தரமாகவும் அதில் உள்ள படைப்புகள் மிக வித்தியாசமாகவுிருந்தன. நீ வாசித்தால் உனக்கும் மிகவும் பிடித்துப் போகும். மறு கடிதத்தில் அதன் விலாசம் எழுதுகிறேன். முடிந்தால் உனக்கும் எனக்கும் சந்தா கட்டிவிடு! எதிர் வீட்டுக் கல்யாணியும், சின்னத்துரை அண்ணாரின் மகள் ரவியும் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டார்கள். சின்ன வயதுப் பிள்ளைகளெல்லாம் இப்போ இங்கே இயக்கத்திற்கே ஓடி விடுகிறார்கள். அம்மா ஆஸ்துமாவுக்குச் சில ஸ்ரோங்கான குளிகைகள் எடுப்பதால் கை நடுங்குகிறதாம். கடிதம் எழுத மாட்டா. தன் அன்பைத் தெரிவிக்கச் சொல்லுகின்றா. நன்றாகச் சமைத்துச் சாப்பிடுங்கள். சாப்பாட்டில் முடிந்த அளவு பச்சை

இலை வகைகளைச் சேருங்கள். நான் அருகில் இருக்க முடிந்தால் உங்களை எப்படியெல்லாம் கவனித்துக் கொள்வேன்? தவறாது கடிதம் போடுங்கள். வேறு என்ன?

அன்புடன் அக்கா
அபிராமி

10

தெளிவாகப் பேப்பர் பார்க்கக் கூடிய வெளிச்சத்திற்கு காலை நாலரை மணிக்கே விடிந்திருந்தது. திலகன் தன் 'ரூர்' ஆரம்பிக்கும் போது ஒருவளவின் தோட்டத்திலிருந்து தெருவுக்கு நீட்டிச் கொண்டிருந்த பல முகைகளுடன் கூடிய ரோஜாஹிப் கிளையொன்றை முறித்துத் தனது பேப்பர் வண்டியின் ஒரு மூலையில் சொருகிவிட்டிருந்தான். அவன் வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டினதும் கதவைத் திறந்து கடிதப் பெட்டிகளினுள்ளும், சில வீடுகளின் அப்பாடமென்களின் வாசலிலும் பேப்பரை விநியோகித்து விட்டு வரவும் அம் முகைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மலர்ந்து விட்டிருந்தன. இப்பது அனுபவம் அவனுள் ஏதோ செய்து - ஒரு கவிதை பிரவாகிப்பது போல இருந்தது.

உடனே அக்கவிதைக்கு உருக்கொடுக்காவிட்டால் அப்புது உணர்வுகளைச் சிறைப்பிடிக்கும் தன் வார்த்தைகளை மறந்து விடுவான் போலிருந்தது. பேப்பருடன் சேர்த்துப் போடுவதற்காக இருந்த Reklame (விளம்பரம்)களினுள் தேடி எழுதக் கூடியவாறு அரைத்தாள் ஒன்று மஞ்சள் நிறத்தில் எடுத்தாள்.

ஒரு வீட்டின் பிரதான வாசல் படியில் அமர்ந்து எழுதினான். எழுதிய பின் மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துப் பார்த்தான்.

தலைப்பும், கவிதையும் கச்சிதமாக அமைந்து விட்டதாகவே பட்டது.

'ரூர்' முடிந்து வந்து பியூரோவினுள் தன் வண்டியை நிறுத்தவும், ஆச்சரியமாக நிமலனும், அத்வைதனும், முத்துராசா அண்ணையும் தத்தம் 'ரூர்'களை முடித்து விட்டு 'ரதங்களு'டன் பியூரோ வந்து சேர்ந்தார்கள்.

உ-பாணுள் திலகன் இரகசியமாக அத்வைதனிடம் தான் கவிதை எழுதிய விஷயத்தைச் சொன்னான். அத்வைதனுக்கு நம்புவது கஷ்டமாக இருந்தது. எங்கே பார்க்கலாமென்று கேட்டான். திலகன் தலையெல்லாம் சொறிந்து ரொம்

பவும் வெட்கப்பட்டு விட்டுக் கடைசியாக ஜெர்கின் பொக்கட்டினுள் நாலாக மடித்து வைத்திருந்த அந்தத் தாளாகக் கொடுத்தான்.

ஆனந்த சயன வரம்

தூக்கம் கண் அழுத்தும் தூங்க முடியாதம்மா...

பார் தூங்கி ஆனந்திக்கும் நான் நடப்பேன் சுமைகளோடு
சாமம்பனி உறை குளிரோ மழை சூழர் காற்றானாவெண்ண
நியதி இது வென்றேற்று ஆண்டுகளா னாதம்மா....

போர்வைக்குள் வெதுமை சுகம் மெத்தையில் கனவு வரும்
வெள்ளித்தேர்த் தேவதைகள் வெண்ணிலவு வானவீரிகள்
கூடையாக மல்லிகைப்பூ பசுஞ்சோலைப் பரிமாணங்கள்
இளமை ரதத்திலேறத் தென்றலில் ஊர்வலங்கள்....

தாவணிகள் முன் பறக்கும் மனச்சிறகு படபடக்கும்
தாரகைகள் கண்ணாடிக்கும் இளமைச் சோரிதங்கள்
கனவுகளில் போதை வரும் சொர்க்கம் அருகில் வரும்
கண்ணி அணைப்பில் வரும் ஆனந்தசயன வரம்!

வாழ்வப்பயல் விரட்டப் பாதேசம் சேர்ந்த பயல்
கனவுகளில் வரவுமில்லை கற்பனைச் சுகமுமில்லை
கனவுகளின் காட்சிநேரம் படிகளில் மூச்சிணைப்பேன்
நாலாம் மாடி வாழும் கனவானுக்குப் பேப்பர் தர!

கவிதை அத்வைதனையும் பாதித்தது. இது நம்ம கவிதை என்று சொல்லி முத்தூராசா அண்ணையையும், நகுலனையும் அருகில் அழைத்து மீண்டும் ஒரு தடவை சற்று உரக்க வாசித்துக் காட்டினான். அவர்களும் அவனைப் பாராட்டி இன்னும் இன்னும் இது போன்று முயற்சிக்கச் சொல்லி உற்சாகமூட்டினர்.

மனதின் ஒரு கோடியில் தோன்றும் ஒரு வகையான மெல்லுணர்வுகள் இதர நுட்பமான உணர்வுகளையும் அருட்டக் கூடியனவையா? கண்முள்ளே மொக்கு ஒன்று மெல்ல மெல்ல மலர்ந்து மலர்வதைக் கண்டு களித்த மனது கழிவிரக்கத்தை உண்டு பண்ணும் கவிதையை ஜனினத்தது திலகனுக்கு விந்தையாகவிருந்தது!

எல்லோரும் அறைக்கு வந்ததும் முட்டையில் Bull's eye போட்டு ஹொட்டலுக்கு கிட்டவுள்ள பேக்கரியில் வாங்கிய குடான பாணை சாப்பிட்டபடி தத்தமது 'ரூரில்' உள்ள கஸ்ட நஸ்டங்களை அலசினார்கள்.

நிமலன் வேலைக்குப் புறப்பட்டிருந்தான். சுதந்திரமாய்ப் பேசும் தைரியம் வந்த நிமலன் சொன்னான். "இன்றைக்கு என்ரு ரூில நல்ல முல்ப்பாத்தி... ஒரு வீட்டில் மூன்றாவது ஃப்ளோரிவ Litz (பத்திரிகையை நுழைப்பதற்கான பிளவு) இதுள் பேப்பரைத் தள்ளுறன்... சுதவைத் திறந்து கொண்டு ஒருத்தி நைற்றியோட வெளியே வந்தாள்...."

"உஷ்ணமேத்தாத விஷயத்தைச் சொல்லு" திலகன் அவசரப்பட்டான். "என்னை ஏறு இறங்கப் பார்த்தாள். நான் சத்தம் உண்டு பண்ணி அவளின் துக்கத்தைக் கலைத்து விட்டேன்... ஏசப் போகிறாள் என்று பயப்படக் கேட்டாள் 'Welche land's mann bist du (நீ எந்த நாட்டுக் காரன்)?' நான் 'சிறீலங்கன்' என்றேன்.

'Hey junge! hast du vielleicht halbe stunde zeit?' (ஹேய் இளைஞனே.... உனக்கு அரை மணி நேரம் செலவிட முடியுமா?)' என்றாள்.

"ஏய்... உன்னைக் கட்டிலுக்குக் கூப்பிடிருக்கிளாள்டா மண்டுகம்!"

"நான் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் பேப்பர் டீர் முடிக்க வேணு மென்று கழற்றிக் கொண்டு வந்திட்டன்"

"ஐயோ ஐயோ.... கெடுத்தியேடா சான்லை முண்டம், தாளாய் அணைஞ்சமாளை அள்ளாமல் வந்தியே பரதேசி... நீங்களெல்லாம் இந்தப் பூமிக்கே லாயக்கில்லாத ஐடங்கள்.... உன்னுடைய 'டீர்' நாளைக்கு நாள் செய்யிறன். வெள்ளைத் தோலைக் கட்டிக் கொண்டு கற்புக்குச் சேதாரம் இல்லாமல் படுத்திட்டென்றாலும் வராதேயன் எருமை... இது நம் எல்லாத் தமிழர்க ளுக்குமே அவமானம்.... சே... நம் ஆண்மையைப் பற்றி எவ்வளவு மட்டமாய் நினைத்திருப்பாள்.... அவள் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்...?" திலகன் மிகையாக உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

"வயசென்ன இருக்கும்?" முத்துராசா அண்ணை.

"இருபத்தைந்து இருபத்தாறுதானிருக்கும்!"

"ஐயோ... ஐயோ.... அவள் நம்பிக்கையில் மண்ணைப் போட்டிட்டி யேடா பாவி....! இந்த முத்துராசா அண்ணையிடம் அகப்பட்டிருந்தாலே பிய்த் துக் கொண்டு போயிருப்பாரே?" திலகன் ஆற்றாமல் தவித்தான். முத்து ராசா அண்ணை வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தார்.

இலங்கையிலிருந்து வந்திறங்கிய ஒரு புத்திசாலி ஏனையவர்களைப் போல முட்டைமாவும், லட்டும், காலி வராமல் பத்துக் கிலோ இறால் கருவாடும், பத்துக் கிலோ பாரைக்கருவாடும் கொண்டு வந்தார்.

முன்பு கப்பலில் வேலை செய்த அனுபவம் உள்ளவராம். அதனால் வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்களுக்கு என்ன தேவை என்பது தெரிந்திருக்கு.

Kreuzberg Tivoli ஹொட்டலுக்குப் போயிருந்த திலகன் கிலோ இருபது மார்க் என்று 2 கிலோ கருவாடு வாங்கி வந்தான்.

மதியச் சமையலில் உள்ளியும் உறைப்புமாகப் பாரைக் கருவாட்டில் முத்துராசா அண்ணை தளது கைவண்ணத்தைக் காட்டியிருந்தார்.

நிமலன் வேலைக்குப் போயிருந்தான்.

வாசமான கருவாட்டுக் குழம்புடன் அனைவரும் செமை பிடிபிடித்து விட்டுப் படுத்தனர். சாப்பாட்டிற்கு முதல் இடது பக்கம் ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த திலகன் இப்போது வலது பக்கமாகப் படுத்திருந்தான்.

மழை மெலிதாகத் தூவி விட்டிருந்தது. ஜன்னல் கண்ணாடியினூடாக சாய்வாக அடிந்த மஞ்சள் வெய்யில் அத்வைதனின் முகத்தில் பட தூக்கம் கலைந்தான். கட்டிலை விட்டு எழுந்தவன் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு ஜன்னலினூடு வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். இரண்டு புலுணிகள் 'குறுக்' 'குறுக்' என்று கொண்டு ஹொட்டலின் கோடிவளவில் ஒரு 'ஹாலஸ்' பழத்தை தரையில் உருட்டி உருட்டிக் கொத்தின. இன்னும் பல பழங்கள் மரத்தின் கீழே இறைந்து கிடந்தாலும் அந்த ஒரு பழத்திற்கே இரண்டு புலுணிகள் (ளும் போட்டி போடுவது ஏன் என்பது புரியவில்லை.

இரவு வேலையென்றாலும் தூக்கத்தை ஈடு செய்யப் பகலில் தூங்குவது நேரத்தைக் கொலை செய்வது போலிருந்தது அவனுக்கு! திலகனை எழுப்பினான். திலகன்.. திலகன்... எழும்பு! இன்றைக்குப் பைன் வெதர், புறப்படு ஒரு ரவுண்ட் வாக் போயிட்டு வருவம்! விழித்துக் கொண்ட முத்துராசா அண்ணை தானும் வருவதாகக் கூற நகுலனும் புறப்பட்டான். தேநீர் குடித்து விட்டுக் கீழே இறங்கினார். திலகன் புதிய பிலிம் பொருத்திவிட்டுக் காமராவையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

பெர்லினின் பிரசித்தி பெற்ற ஷொப்பிங் வீதி Kurfurstendam இனூடாக நடந்தார்கள். Axel Juwelier Palace -ல் கண்ணாடி அலுமாரிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த வைரக்கற்கள் பதித்த றோலெக்ஸ், நாடோ கைக்கடிகாரங்களுக்கும், ரூபி, எமரால்ட் பச்சைக் கற்கள் பதித்த தங்க, பிளாட்டின நகைகளுக்கும் எண்பதினாயிரம், ஒரு இலட்சத்து இருபதினாயிரம் மார்க்குகள் என விலைத் தூக்கங்கள் கட்டியிருப்பதைச் 'சும்மா' பார்த்தார்கள்.

மெர்சடஸ் பென்ஸ், பி.எம். டபிள்யூ கார் ஷோ ரூம்களில் புருந்து புதிய மொடல் கார்களை வாங்கப் போவது போன்ற பாவனையுடன் பார்த்து விட்டு வெளியேறினார்கள்.

அடுத்ததாய் மூன்று பக்கமும் கண்ணாடிச் சுவரால் அமைக்கப்பட்டிருந்த டிராவல் ஏஜென்ஸி ஒன்றில் ரூறிஸ்ட்களைக் கவர செறிவான தென்னை மரங்கள் மேக நீல நிறக் கடலின் நடுவே சிறு சிறு தீவுகளில் நிற்கும் மாலை தீவுக்கூட்டங்களின் விமானத் தோற்றம் ஒன்றை மிகப் பெரிது பண்ணிவைத்திருந்தார்கள். முத்துராசா அண்ணை அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

தெளிவான வானமும் படம் பிடிப்பதற்கேற்ற மிதமான வெய்யிலும் ஜோராக இருக்கத் திலகன் முத்துராசா அண்ணையைக் 'கிளிக்' பண்ணினான். வேலை முடிந்து வந்த நிமலனும் வழியில் இவர்களைக் கண்டு சேர்ந்து கொண்டான். அத்வைதனுக்கும் திலகனுக்கும் பியரும் மற்றவர்களுக்கு ஃபண்டாவும் வேண்டிக் கொடுத்தான். அத்வைதன் எல்லாருக்கும் Mc Donalds ல் ஹம்புகர் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

பெர்லின் ஞாபகார்த்தத் தேவாலயப் பக்கமாக நடந்தார்கள். ஊலாஸ்ட் வீதி குறுக்கலுக்கும் மூலையில் இருந்த கியோஸ்கின் வாசலில் விபூ காட்கள் வைத்திருந்த ஸ்டான்ட் அருகில் படம் பிடிப்பதற்காக முத்துராசா அண்ணையை நிற்கச் சொன்னான் திலகன். முத்துராசா அண்ணை போஸ் கொடுக்கத் தயாராகவும் - இவர்கள் பின்னால் தமக்குள் சம்பாஷித்த படி வந்த இரண்டு மீன்-ஏஜ் பெண்களில் ஒரு குறும்புக்காரி ஓடிவந்து முத்துராசா அண்ணையின் தோளில் கையை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு "ஷினல்" (சீக்கிரம்) என்றாள். திலகன் 'கிளிக்' பண்ணினான். முத்துராசா அண்ணை சுதாகரிப்பதற்குள் அவர் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை வைத்துக் கொண்டு 'நொக்.' அயன' (இன்னொன்று) என்றாள். இரண்டாவது கிளிக் கேட்டதும் 'சஸ்' (பைபை) என்று கூறி விட்டு மான் குட்டி போல் துள்ளி ஓடி மறைந்தாள்.

சற்றும் எதிர்பாராத பெண்ணின் வெவ்வேட்கள்னத்து ஸ்பரிஷத்தால் முத்துராசா அண்ணை உள்ளுள் திணறிப் போயிருந்தார். காற்றும் மெல்லிய ருளிர் கொண்டிருக்க உண்மையான கற்பு மனிதனான அவருக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது! மெய் விதிர்த்துப் போயிருந்தவருக்கு திலகன் சொன்னான்: "இவளவை இப்படித்தான் ஜாலியான ஆட்கள். ரொம்பத் துணிச்சல்காரியள். ஒருநாள் பேப்பர் டீரில அவசரம் ஒண்ணுக்குப் போக வேண்டி வந்தது. ஜன நடமாட்டம் இல்லை என்பதை ஊர்ஜிதம் பண்ணிக் கொண்டு ஒரு டென்ஸிஸ் விளையாட்டு மைதான வேலியோட நிக்கிறாள். எங்கிருந்து தான் வந்தாளோ தெரியவில்லை.. பள்ளிக்கூடம் போற ஒருத்தி என்னை நாரியில பிடித்து தள்ளி விட்டு ஓடினாள் என்றால் பாருங்களேன்!"

யிகவும் தத்ருபமாகச் செய்யப்பட்ட கரடி ஒன்றினுள் சற்றே குள்ளமான ஒரு மனிதன் புகுந்து நின்று கொண்டு சாலையில் போவோர் வருவோரிடம் தமாஷாகப் பேசி வேடிக்கை காட்டிச் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பின் அவர்களிடம் Lotto டிக்கெட்டுக்கள் விற்றான். ஒரு நாட்டுப் புறத்தில் இப்படி வேடங்கட்டுவானாயின் எங்கேயோ 'ஜு'விலிருந்தோ, காட்டிலிருந்தோ தப்பி வந்துவிட்ட கரடியென்று எண்ணி வெடி விழக்கூடிய அபாயம் இருந்தது! திலகனின் அடர்ந்த சுருள் தலையையும் நிறத்தையும் பார்த்தவுடன் தான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் தொலைத்து விட்ட தன் முத்த சகோதரன் என்று ஓடிப் போய்க் கட்டிக் கொண்டது! மனைவியை கெட்டியாக அணைத்துக் கூட்டிச் சென்றவரிடம் "நேற்றுக் கூட்டிப் போன பெண்ணுக்கு என்னாயிற்று?" என்று கேட்டுத் திகைக்க வைத்தது.

இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளிப் போக கிறேன்ஸ்லர் ஸ்வீட் ஹவுஸின் வெளி terrace இலும் மேசைகள் போட்டு ஐஸ்கிரீம் வியாபாரம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. முத்துராசா அண்ணை அனைவருக்கும் பிஸ்தா, வனில்லா ஐஸ்கிரீம்கள் வாங்கித் தந்தார். கதிரைகளில் வசதியாக உட்கார்ந்து சுவைத்தனர்.

Terrace க்கு அப்பால் ஒரு கறுப்பு ஆபிரிக்க இளைஞன் சற்றே சுவாதினக் குழப்பமானவன் போலும்.. போவோர் வருவோர் எல்லோரையும் "ஹேய் ஹேய்!... ஹலோ ஹலோ!" என்று கூப்பிட்டு அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கவும் "Guten tag!" (வந்தனம்) என்று சொல்லிக் கொண்டு நின்றான்.

திலகன் நிமலனையும் கூட்டிக் கொண்டு பாத்ரூம் போவதாகப் போக்குக் காட்டி விட்டு செக்ஸ் பார் ஒன்றின் பீப் ஷோ கேபினினுள் நுழைந்து இரண்டு

நிமிடம் நிர்வாண நடனம் பார்த்தான். Sex Dreams என்றொரு போர்னோ பத்திரிகை வாங்கி ஜெர்கினின் உள் பொக்கெட்டிலுள் சொருகி வைத்துக் கொண்டான்.

பெர்லின் ஞாபகார்த்த (இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்தின்)த் தேவாலய வளவின் நீர்த்தாரைகளுடனும், ஐரோப்பா சென்ட்ரினுவள்ளே நீர்க்கலன் மணிக் கூட்டோடும், மற்றும் அங்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த 'லக்ஷறிகார்' களைத் தொட்டுக் கொண்டும் பல படங்கள் எடுத்துக் கொண்டு இரவு எட்டு மணிக்கு மேலேயே அறைக்குத் திரும்பினார்.

முத்துராசா அண்ணைக்கு வெல்வெட் கன்னங்களின் ஸ்பரிசம் இன்னும் அவர் கன்னங்களில் ஒட்டி இருந்தது. அவர் நினைத்துக் கொண்டார். 'உண்மையிலேயே மனிதனை மயக்கவென்று அவதாரம் எடுத்த பிறப்புகள் தான் இவளவை.. கன்னமே இப்படியென்றால்....' அவர் கற்பனை வியாபித்தது. அவர் நினைத்துப் பார்ப்பதே பாவம் என்று கருதிய விஷயங்கள் எல்லாம் முரண்டு பண்ணிக் கொண்டு முன்னுக்கு வந்து நின்றன!

இரவு சாப்பாடு முடித்துக் கொண்டு எல்லோரும் கட்டிலுக்கு ஏறியதும் திலகன் முத்துராசா அண்ணையைக் கிண்டல் பண்ணி வம்புக்கு இழுத்தான்.

"கட்டைப்பிரம்மச்சாரி இந்தக் 'கிஸ்' விஷயத்தில இத்தனை எக்ஸ்பேர்ட் டாயிருப்பாரென்று அட இன்றைக்குத் தானே தெரிஞ்சது. மாரிலின் பிரான்டோவும் கைகட்டி நின்றுதான் பழக வேணும். அதுவும் நடந்தாடு ரோட்டில... ஊருக்குப் போய் இதுக்கெல்லாம் என்ன செய்யப் போறியனோ?"

"நானெங்கே கொடுத்தன்...? அவ சின்னப் பொண்ணு கல்மிஷியில்லாம தமாஷா ஒன்று கொடுத்தா... நானும் ஐரோப்பியர் ஸ்டைலிலே 'பிரூ' பண்ணாமல்...!"

"அவள் போகும் போதும் 'பிளையிங் கிஸ்' வேற கொடுத்த மாதிரி இருந்ததே?"

அனைவரும் சிரிக்க, அவருடைய இன்றைய புது அனுபவமும் என்னமோ பண்ண.. என்றுமில்லாத மாதிரி முதன் முதல் விஸ்கி குடித்தவன் போன்று ஒரு ஜாலி உலகத்துக்கு வந்தார்.

வலது கையை மடித்துச் சாய்வாகத் தலையைத் தாங்கி முண்டு கொடுத்துத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டு சொன்னார். இவளவைக்குத் துணிச்சல்

அதிகந்தான். ஆனால் அதிகமான பேர்வழிகளுக்குக் குஞ்சுக் குமரியர் என்றாலும் உடம்பெல்லாம் கண். ஆம்பிளைங்க பக்கம் பாராதது போல பாவனை காட்டினாலும் யாரும் கொஞ்சம் கவனிக்கிறாப் போல பட்டால் போதும்... தலையை எல்லாத் திசையிலும் கோதி விடறதும், கேசத்தைப் பின்னால் வீசி அழகு காட்டிறதும் அட்டா! ஒருத்தி ரீசேர்ட் மாரில எழுதியிருக்கா (அத்தனையும் சட்டரீதியான சொந்த முதல்) 'absolut legal kapital' லாம்! அறையினர் அனைவரும் சிரித்தனர்.

"முத்தராசா அண்ணையும்... இத்தனை நாளாய்... இவ்வளவு ஆசைகளையும்... அநியாயத்திற்கு... மனசில அடக்கி அடக்கித்தானே ... வைத்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்...!"

திலகன் ஒருமாதிரி இழுத்து இழுத்துச் சொல்லிவிட்டுப் போலியாக நீளப் பெருமூச்சொன்று விட்டான்.

அறையில் மீண்டும் சிரிப்பு!

ஓய்ந்ததும் திலகன் சீரியலான குரலில் சொன்னான்.

"இங்க பாருங்கோ முத்தராசா அண்ணை... நீங்களோ வயதில எங்களை விட நிறைய மூத்தவர்.. அதனால் நானொன்றும் உங்களுக்கு அட்வைஸ் பண்ணேல்வ... என்னுடைய மனதில படறதைச் சொல்லுறேன்... உங்களுடைய சகோதரிகளுக்குக் காலத்தில கல்யாணம் ஆகேல்வ.. அவங்களுக்குக் கல்யாண வயசு தாண்டி விட்டது என்பதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்... இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையோட இன்னும் நீங்கள் அவங்களுக்கு மாப் பிள்ளை தேடுவதும் சரியான காரியங்கள்... கூடப்பிறந்த ஒரு சகோதரன் அதைத்தான் செய்யலாம்.. அதைவிட்டு.. சகோதரிகளுக்குக் கல்யாணம் ஆக வேங்கிறதுக்காக உங்களுக்கு நீங்களே சுய தண்டனை கொடுத்துக் கொண்டு... பிரம்மச்சரியம் காப்பது தேவையற்ற தியாகம்!... இதுக்காக உங்களை அனுமார் கூடப் பாராட்டவோ இரட்சிக்கவோ மாட்டார். அவங்களே கூட இந்த ஜெர்மனியிலே பிறந்திருந்தா இப்படி ஒரு பிரச்சனை ஏற்பட்டிருக்குமா...? அவங்க வாழ்க்கையே வேறு விதமாக அமைந்திருக்கும்... ஆனால் நீங்கள் ஏனோ இன்னும் பிரம்மச்சாரியாக இருந்தாலே சகோதரிகளின் திருமணம் நிறைவேறும்! என நினைப்பது தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டது!"

முத்தராசா அண்ணை திலகன் கருத்தை மறுதலிக்கவோ ஆமோதிக் கவோ இல்லை. சிந்தித்தார்.

நினைவு தெரிந்த காலம் முதல் அவர் மனதைப் பாதித்த அழகிகள் அனைவரும் ஒவ்வொருவராக அணிவகுத்துப் பட்டாம் பூச்சிகள் போல வந்தனர்.

அவருடன் பள்ளியில் ஒன்றாகப் படித்த தையல் கடை சாயபு மகள் அமீனா பேகம் வந்தாள். அவளுடைய நிறமென்றால் அதற்கு இன்னொருத்தியை உதாரணம் சொல்வது கஷ்டம். வெண்மை கலந்த ஊதாவுக்கும் நோலுக்குமிடைப்பட்ட செந்தூர மிக்ஸர் அது! அவள் பெரிய செவிமடல்களினூடு ஒளி கசியும்! ஏழை சாயபு வீட்டில் பிறந்திருந்தாலும் அவள் நீண்ட கூரிய நாசியின் எடுப்பிலும் நீளக் கண்களின் காந்தியிலும், நடையின் மிடுக்கிலும் ஒரு அரபு இளவரசிக்குரிய களையும் கம்பீரமும் இருக்கும்!

குளித்து உலரவிட்டதால் அலை அலையாக மிதந்த கேசத்தை தோளில் பரத்திக் கொண்டு ஒரு தேவதையின் மாயப் புன்னகையை வீசிக் கொண்டு ஏதோ கட்டிய மனைவியைப் போல கழுத்திலிருந்து மார்பில் இறங்கும் இரத்த நாளங்கள் பச்சையாகத் தெரிய கட்டிலின் கால்மாட்டில் வந்து அமர்ந்தாள்.

அவர் கால்களைத் தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு இறகால் தடவுவது போலத் தடவிக் கொடுத்தாள். இந்த சுகம் அன்றைய 'வெல்வெட்' அனுபவமாக மாற காட்சி மாறியது.

இப்போ Kufursten damm ல் கன்னம் புதைத்தவர் நீண்ட ஒற்றைப் பின்னல் துவள, பச்சை போடர் வைத்த ஊதா நிறப் பட்டுப் புடவையும் பெரிசீரிய குங்குமப் பொட்டு வைத்து பாதங்கள் முழுவதும் மருதாணியால் சித்திரங்கள் வரைந்து கொண்ட ஒரு நாட்டியக் காரியைப் போல நளினத்துடன் 'சிலுங்' 'சிலுங்' என நடந்து வரவும் முத்துராசா அண்ணை திடுக்கிட்டு எழுந்தார்.

எத்தனை இன்பங்களைத் தொலைத்தாயிற்று! இளமையை வீணே விரயம் செய்தாயிற்று!

பிரமை பிடித்தவர் போல பாத்ருமினூள் நுழைந்து கண்ணாடியில் முகம் பார்த்தார். மீசையுள்ளும், தாடை, கிருதாப் பக்கமாகவும் நேற்றை விட மிக அதிகம் நரை மயிர்கள் இருப்பதாகப் பட்டது!

அமீனா பேகத்துடன் பள்ளியில் படித்தது நேற்றுப் போலவும் இன்று ஒரே இரவில் தனக்கு வயசாகிவிட்டது போலவும் எண்ணிப் பயந்தார். சய பச்சாதா பம் ஏற்பட்டது.

மீண்டும் அறைக்கு வந்து மணிக்கூட்டைப்பார்த்தார். ஒரு மணியாகிவிட்டிருந்தது. வேலைக்குப் போவதற்காக வைத்த அலாரம் இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் அடிக்கும்!

12

LDறநாளள் இவர்கள் சேர்ந்தாற்போல 'ரூர்' முடித்துக் கொண்டு ஹொட்டல் படி ஏறிவரவும் மூன்றாவது தளத்தில் படிகளைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த சார்னி சொன்னாள்.

"Good Morning friends... You know two more Srilankans are coming to-day here?" (உங்களுக்குத் தெரியுமா இக் ஹொட்டலுக்கு இரண்டு இலங்கையர் வருகிறார்கள்)

"Really to which room?" (உண்மையாகவா... எந்த அறைக்கு?)

"to that small room number seventeen!" (பதினேழாம் நம்பர் அறைக்கு!)

சார்னி மூன்றாவது தளத்தின் கொறிடோரில் தொங்கலில் இருந்த ஒடுக்கமான, இரண்டு கட்டில் மாத்திரம் போடக் கூடிய சிறிய அறையைத் திறந்து சுத்தம் செய்துவிட்டு நில அறையில் இருந்து இரண்டு கட்டில்களும் கொண்டு வந்து போட்டாள்.

பத்து மணியளவில் ஒரு டாக்சியில் பெட்டி படுக்கைகளுடன் தமிழ் தெலுங்குப் படங்களில் வரும் அடியாட்கள் மாதிரி இரு இளைஞர்கள் வந்தார்கள். ஒருவன் தலையில் ரப்பர் பாண்ட் கொழுவிபிருந்தான். யாருடனோ கோபித்துக் கொண்டு வருபவர்கள் மாதிரியிருந்தது. சும்மா ஒரு புன்னகை செய்யத் தானும் அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக விருந்தது. ஏதோ வேற்றுக் கிரக மனிதர்கள் போலிருந்தார்கள்.

இரண்டும் பெரிய வெவல் பிடிச்ச 'காயள்' போல இருந்ததால யாரும் அவர்களுடைய அறைக்குப் போய் பழகவில்லை.

டாலெம் என்ற இடத்திலிருந்து படம் பார்க்க வந்த ஒருவர் ஹொட்டல் வாசலில் அவர்களைப் பார்த்து விட்டு மேலேறி வந்தவர் ஏறி வந்த களைப்புத் தீர முதலே அவர்களைப் பற்றிய எல்லா விபரத்தையும் போட்டுடைத்தார்!

"இவை இப்ப இஞ்சயோ இருக்கினம்?"

“யாரைச் சொல்லுறியள்?”

“ஹோட்டலுக்கு முன்னுக்கு ரெண்டு ‘காயளை’ ரெலிபோன் செல்லுக்கு பார்த்தன்”

“ஓம் இரண்டு பெடியள் புதிதாய் வந்திருக்கினம்.”

“அவை ஒன்றும் புது ஆட்களில்ல... வந்த உடனேயே தூள் (Heroin) கேலில மாட்டிச் சோடியாய் 2 வருஷம் ‘உள்ள’ இருந்தவை. பிறகு லோறன்ஸ் ஸ்ராச ஹோட்டல் இருந்து கலக்கினவை”

“கலக்கின என்று...?”

இரண்டும் யாழ்ப்பாணத்து (ஒரு குறிச்சிப் பெயர் சொன்னார்) யில் சாமான்கள்... ஊரிலேயே காலியள், ஒருவன் பெயர் குஜன், மற்றவனும் அலெக்ஸோ என்னவோ.... லோறன்ஸ் ஸ்ரஸ்ச ஹோட்டலில் ஒரே குடியும் கூத்தும் தான்! ஜன்னல்களை அடிச்ச உடைக்கிறது... வீண் சண்டை வலிக்கிறது. சாமம் சாமமாய்த் திரிந்து ‘சரக்குகள்’ பிடித்துக் கொண்டாறுது.... இப்பிடி!

இவை தூள் பிலினஸ்ல உச்சக்கட்டாமயிருந்த காலத்தில ‘ராணி’ என் ரொரு மலேசியா மொடல் இவங்களோட வந்து படுத்திட்டு இருப்பினாயிரம் டொய்ச் மார்க்கையும் சுருட்டிக் கொண்டு போய்ட்டாள். அதை ஈடுகட்ட பிறகும் தூள் சில்லறையாய் வித்திருக்கவேணும்! அவினாசியருடைய மகளுக்கும் ஏதோ சொக்கலேட் எறிந்து பிரச்சனை!

அங்கயுள்ள தமிழ்க்குடும்பங்களெல்லாம் தினமும் ஹோட்டல் மெடத் திற்கு முறைப்பாடு கொடுத்ததில் அலுப்புத் தாங்க மாட்டாமல் கழற்றி விட்டவ, இப்ப இங்கு வந்து அடைஞ்சு இருக்கினம்.... கவனம் கூட்டு ஏதும் வச்சக் கொள்ளாதயுங்கோ.... ஆபத்துக்கள் உண்டு...!”

“பாக்கியர்” படக்கேசெற்றுடன் வந்து கதவைத் தட்டினார்கள். வந்திருந்த நண்பர் அரைமணி நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு விடை பெற்றார். ‘பாக்கியர்’ எல்லோரும் தரையில் குந்து காலிட்டு உட்கார்ந்து தலையாட்டாமல் வீடியோ பார்த்தார்கள் எப்படித்தான் மணிக்கணக்கில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்களோ?

கதாநாயகனின் தாயையும் தங்கையையும் வில்லன் கடத்திக் கொண்டு வந்து பாழ்ப்பங்களாவில் கட்டி வைத்திருக்க அறையினர் எல்லோருமே புரண்டு படுத்தார்கள்.

படம் முடிந்த போது ‘ரஷாக்’ அத்வைதனை எழுப்பினான்.

“இன்னுமொரு முக்கால் மணி நேரப்படம் போட வேண்டும்” அத்வைதனுக்கு ஓரளவு விளங்கியது.

“அதென்ன முக்கால் மணி நேரப் படம்?”

“போர்னோ பிலிம் ஒன்று... அதற்காக நீங்கள் கேட்கும் தொகை தரலாம்”

“தயவு செய்து நீங்கள் என்னை இதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். அறையில் பெரிய மனிதர் ஒருவர் இருக்கிறார் (முத்துராசா அண்ணையைக் காட்டினான்). மேலும் இரண்டு கூடப் பிறந்த சகோதரர்கள் வேறு இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் இருக்கும் போது போர்னோ படம் சாத்தியமில்லை. மன்னிக்க வேண்டும்!”

“அவர்கள் தான் தூங்குகிறார்களே?”

“கொள்கையளவில் அது சாத்தியமில்லை”

ஆங்கிலத்திலும், டொய்ச்சிலும் சொன்னான். அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. மீண்டும் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்வைதன் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டான்!

மறுநாள் திலகனுக்கு நடந்தவைகளைச் சொன்னான்.

திலகன் ‘தானும்’ போர்னோ பார்க்கலாமே’ என்ற ஐடியாவுடன் சொன்னான்: “எங்களுக்கென்ன அவர்கள் வேணுமென்றால் தங்களுடைய அறையில் ‘டெக்’கைக் கொண்டு போய் வைத்து எதையென்றாலும் பார்க்கட்டுமே... பகவான் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்...? செக்ஸும் லைஃபில் ஒரு அங்கம் தான்... அதைக் கண்டு பயப்படுவது அறியாமை...!”

“என்னவோ அப்பா... அவருடைய தத்துவங்கள் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது..... நீ விரும்பினால் ‘டெக்’கை குடு!”

பின்னர் பாக்கியரின் அறையிலேயே இந்திப்படங்களும் ஓடின. படம் ஓடும் போது வரும் சத்தங்களிலிருந்தும், அவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஊதும் சிகரெட் புகையிலிருந்தும் 307-ம் நம்பர் அறை விடுதலை பெற்றது.

13

அறையில் எல்லாருக்கும் ஊர்க் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. சார்ளி கொண்டு வந்து தந்தான். திலகன் காதலியின் சுவாரஸியமான நீண்ட கடிதத்தைப் படித்து விட்டு முகத்தின் மலர்ச்சி மாறாமலே அத்வைதனைப் பார்த்தான். அத்வைதன் தனது கடிதத்தைப் படித்து விட்டு மனதுள் இறுகிப் போய் ஒரு திக்கில் விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்!

“என்ன மச்சான் என்ன நியூஸ்.... திகைச்சாப் போல இருக்கிராய்?”

“யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கிற அநியாயங்களைக் கேட்க உடம்பெல்லாம் கொதிக்குது....! மீண்டும் இயக்கத்துக்கே போய் விட்டோ என்றிருக்கு!”

“என்ன நியூஸென்று சொல்லன்.”

“இந்திய அமைதிப்படை பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கிட்ட ‘சென்றிய’யளைப் போட்டிட்டு பள்ளிக்கு போற மாணவியளைச் சைக்கிளால இறங்க விடாமல் பிடித்துக் கொண்டு ‘பொம்லாடி கொண்டு போறியன்’ என்று கேட்டு உடம்பெல்லாம் தடவிப் பார்க்கிறாங்களாம்...!”

“இதெல்லாம் தமிழனுடைய தலைவிதி” - முத்துராசா அண்ணை. திலகனும் கொதித்தான். “மிச்சமுள்ள இளைஞர்களையும் போராளிகளாக்க இந்தியாவும் தன்னுடைய பங்களிப்பைச் செய்யுது... தலைவிதியென்று எத்தனை நாளைக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது? நாங்கள் போராடுவதையே விட்டிட வேணுமென்று அலறும்சையும், சமாதானமும் பேசிற ‘சோ’வும் குமுதத்தில பேத்திற துடை நடுங்கிப் பயல் ‘அரசு’வும் ‘ஊருக்கு நூறு பேர்’ என்கிற நாவலை எழுதிக் காகிதப் புரட்சி செய்த ஜெயகாந்தனும், After all 2000 Boys, Just 2 weeks enough to solve the problem (போயும் போயும் 2000 பையன்கள் எமது படைக்கு 2 வாரங்கள் போதும் அவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வர) என்று சொன்ன ராஜீவும் இந்த அக்கிரமங்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகினம்...?”

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார். “சிங்களப் படை செய்யும் அக்கிரமங்கள் ஒரு வகை. அமைதி ஏற்படுத்துகிறோமென்று வந்த இந்தக் காட்டு மிராண்டிப் பயல்கள் செய்கிற விஷமங்கள் இன்னொரு வகை. இதிலதான் ஆத்திரமும் கொதிப்பும் அதிகமாகுதும்மா. ‘சொந்தத்தில பத்து தென்னை வைத்திருக்கிராய்... வீடும் தோட்டமுமிருக்கு, கிணத்தில குடிக்கத் தண்ணியிருக்கு, பின் எதுக்கடா தமிழீழம்?’ என்று கேட்டு உதைத்துப் போட்டு வீடுகளில இருக்கிற கோழிகளையும் பிடித்து, விறகு, தட்டு முட்டுச் சாமான்களையும் விடிய முதலேவந்து தூக்கிக் கொண்டு போறாங்களாம்!”

நகுலனுக்கும் ‘ரோஷம்’ வந்து சற்று வாய் திறந்தான். “ஐரோப்பாவிலும் கனடாவிலும் ஒதுங்கியிருக்கிற ஒரு பயலுக்கும் ஈழப்பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேச யோக்கியதையில்லை.... கொண்ட இலட்சியத்திற்காக உயிரைப் பயணம் வைத்துப் போராடுகிறவனும் தமிழன் தான், போர்வைக்குள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டு..... சாப்பாடானதும் மறு பக்கம் புரண்டு தூங்கிறவனும் தமிழன் தான். தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன்.... எங்கட ரூபாயும் இந்த டொய்ச்

மார்க்கும் பெறுமதியில் ஒன்று என்றால் எத்தனை பேர் இங்க பிளேன் ஏறி வந்திருப்பினம்? குளிர்க்கை விறைச்சக் கொண்டு போய் சோஷல் வாசல்வ தவம் கிடப்பினம்? ஷெல் விழுந்தாலும் அங்கத்தைச் சுடலைக்கே போவ மென்று சனம் ஊரிலேயே கிடந்திருக்கும்."

அறையில் சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. அத்வைதனுக்கு வேறுமொரு கடிதம் வந்திருந்தது. வெளிநாட்டுக் கப்பலொன்றில் ரேடியோ ஒபிஷராகவி ருக்கும் அவன் மூத்த சகோதரன் 'பனாமா' விலிருந்து எழுதியிருந்தார். அவர் கள் கப்பல் வாழைப்பழம் ஏற்றிக் கொண்டு 'ஹம்பேர்க்' துறைமுகத்திற்கு மறு வாரம் வருவதாகவும், இறக்குதலுக்காக இரண்டு நாள் தரித்து நிற்குமென்றும் முடிந்தால் அத்வைதனை வந்து சந்திக்கும் படியும் கேட்டிருந்தார்.

"எப்ப மச்சான் கப்பல் வருகுது?"

"வாற வியாழக் கிழமை"

"சாய்க்... நானும் ஒரு 'டிரிப்' ஹம்பேர்க் வந்திருப்பேன்... அன்றைக்குப் பார்த்து எனக்கு சோஷல் ரெர்மின் (சந்திப்பு நேரம்) பாரன்... ரெர்மின் மாத்தி னால் காசில பிடிப்பான் பயல்"

மாலை 'டிவி'யில் செய்தி போய்க் கொண்டிருந்தது. அறைக்கதவில் 'டொக்' 'டொக்' கேட்டது. திலகன் 'ஜா' எனவும் கதவைத் திறந்து கொண்டு கஜனும், அலெக்ஸும் உள்ளே வந்தார்கள். முத்துராசா அண்ணை "வாங்கோ உட்காருங்கோ" என்று அறையின் நடுவில் இருந்த சாப்பாட்டு மேசையின் கதிரைகளைத் திருப்பித் தள்ளி வைத்தார். யாரில் அதிகம் என்று சொல்ல முடியாதபடி இருவரிலும் விஸ்கி நெடியடித்தது. கஜன் வீடியோ கசெட் ஒன்றை கையில் வைத்திருந்தான். இருவரும் அமர்ந்தனர்.

"நான் கஜன்.. இவன் அலெக்ஸ். அண்ணைக்கு எந்த ஊர்?" முத்துராசா அண்ணை சொன்னார்.

"அத்வைதனைக் காட்டி "மேல படுத்திருக்கிற அண்ணை?"

"கோப்பாய்"

"ஊரில என்ன தொழில் செய்தனீங்கள்?"

திலகன் முந்திக் கொண்டு சொன்னான். "பொலீஸ் ஸ்டேஷன் வைத்து நடத்திவனர்"

எல்லோரும் சிரித்தனர். இயக்கத்தில் இருந்ததை 'நக்கல்' பண்ணுகிறான் என்பது அத்வைதனுக்குத் தெரியும்.

"யார் வீடியோ சொந்தக்காரர்?"

“அறையில் பொதுவாய்க்கிடக்கு என்ன விஷயம்?” அத்வைதன்.

“படமொன்று பார்க்க வேணும்” திலகன் கேட்டான்.

“ஊரில் இருந்து வந்து ஏதும் விசேஷ நிகழ்ச்சியோ?”

“விசேஷ கசெட்டான்... கல்யாணம் (கஷ்டப்பட்டுக் வாயைக் கோணிகண் அடித்தான்) Hot caves... ஆனால் ஊரில் இருந்து வரவில்லை. சவிடிஷ் புறடக்ற்!”

அத்வைதனுக்குப் புரிந்தது. ‘ஜிவ்வென்று கோபம் தலைக்கேறியது. வெளிக்காட்டாமல் சாதரணமாகக் குரலை வைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன்... என்ன போர்னோ...பில்மோ?” இருவரும் பேசாமலிருந்தனர்.

“மன்னிக்க வேணும் அப்படியான படங்களென்றும் நாங்கள் அறையில் போடிறதில்லை...!”

“என்ன கடும் ருள்ஸ் கதைக்கறியள்... கண்டறியாத ஒரு வீடியோ வைத்துக் கொண்டு...!”

“இது ஒன்றும் ருள்ஸ் அல்ல பிறிள்சிபிள்... கொள்கை!”

“பப்பிளிக்கில் வீடியோ ஒடிப் பணம் வாங்கப்படாதென்று இயக்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஷயம்’. அண்ணைக்குத் தெரியாது போல கிடக்கு...!”

“இங்க பப்ளிக் பிஸிளஸ் ஒன்றும் கிடையாது, பிரண்ட்ஸ் சேர்ந்து படம் எடுக்கிறம், பார்க்கிறம், செலவைப்பகிர்ந்து கொள்கிறம், இது ஒரு அறைக்குள் நடக்கிற விஷயம்.... எந்த ஒரு இயக்கமும் தனி மனிதனுடைய வீட்டுக்குள்ளே புருந்து அதிகாரம் செலுத்துவதை நாங்கள் அனுமதிக்க முடியாது!”

“பாக்கியள் உங்களுடைய வீடியோவை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு போய் ‘செக்ஸ்’ படம் தான் பாக்கிறவங்கள். நேத்தும் நாள் பார்த்தனான்... அதுக்கென்ன சொல்லுறியள்?”

“இங்க யாரும் ... வீணாய் வம்பு வளர்த்தாதேயும். வீடியோ ஒரு பணம் கொடுத்து வாங்கிய பொருள். தேய்மானம் உண்டு. அதுக்கான ஈட்டைப் பாவிக்கிறவையிடம் வாங்காமல் யாரிடம் அறவிடுவது....? அவை என்ன படம் பார்க்கினமென்பது பற்றி எமக்குக் கவலையில்லை! அது அவர்களுடைய தனிப்பட்ட விஷயம்.... ஏன் நீங்கள் கூட சரியான முறையில் எங்களை அணுகியிருந்தால் ‘டிவி’யையும் டெக்கையும் தூக்கிக் கொண்டு போய் உங்கடை அறையில் வைத்துப் பார்த்திருக்கலாம்....” யூ மேட் மிஸ்ரேக்...!”

“அண்ணை இங்கிலீஸ் கதைக்கிறார். ‘பிரின்சிபிள்’ என்கிறார்.... ‘மிஸ்டேக்’ என்கிறார்.... ‘டிவி’யெல்லாம் அடிச்சுடைச்சால்தான் தெரியும்...!”

“அது அடிச்சுடைக்கும் போது பார்ப்பம்.... இப்ப போங்கடா வெளியே....!” என்றபடி கேபிள் சனலில் ‘றிசிலிங்’ அதிகம் பார்த்ததின் விளைவால் மேற் தட்டுக் கட்டிலில் இருந்து ‘கஜன்’ மீது பாய்ந்தான். கீழே விழுந்த கஜன் எழுந்து நிற்கவும் அவன் தலையைப் பிடித்து அலெக்ஸின் தலையுடன் மோதினான். இருவருக்கும் கண்ணில் பல மின்னல்களும் சூரியன் களும் நிலை குலைந்து நின்றனர். கதவைத் திறந்து விட்டு இருவரையும் வெளியே நெட்டித் தள்ளி விட்டான். முத்துராசா அண்ணை அதிர்ந்து போய் நின்றார்.

“என்றாலும் அத்வைதனுக்கு இவ்வளவு முற் கோபம் ஆகாது” என்றார்.

“இல்லை முத்துராசா அண்ணை... வெறியில் பேசிறாங்கள் என்று நான் பொறுத்துத்துத்தான் பார்த்தனான்... விட விட ஆகத்தான் எகிறிக் கொண்டு போகினம்...!”

திலகன் “அத்வைதன் செய்ததுதான் சரி” என்றான். அவர்கள் போனபின் கஜனின் சாரம் தரையில் கிடந்ததைப் பார்த்து அறையில் சிரிப்பு எழுந்தது!

அன்று இரவு திலகனினதும், அத்வைதனினதும் சைக்கிள் டயர்கள் வில்லுக் கத்தியால் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டிருந்தது. அத்வைதன் அவர்களை மீண்டும் உதைக்குவென்று கிளம்பினான். திலகன் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து ஒருவாறு சமாதானம் செய்தான்.

“இதோட விட்டு விடு விஷயத்தை... கோழைப்பயலுகள் அவங்கள் தான் அறுத்தாங்கள் என்றதற்கு எங்களிடம் ஒரு ஆதாரமும் இல்லை. பிறரும் போய்க் கொழுவுப் படிந்து நல்லாயில்ல...”

“இது இந்தக் ‘கொசப்பு’கள் தான்... இன்றைக்கென்று நடந்திருக்கு... வேறு ஒருத்தருமில்லை...!”

“சரி போகட்டும் இத்தோட விட்டு விடு மட்டர் ஓவர்!”

அன்று திங்கட் கிழமை பேப்பர் போட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து எல்லோருக்கும் விடுதலை! பழக்கதோஷத்தால் 3 மணிக்கே தூக்கம் குழம்பிப் போன முத்துராசா அண்ணை நாலரைக்கு மேல் பொழுது மெல்ல விடியத்

தொடங்கவும், எழுந்து போய் மூகம் கழுவிவிட்டு வந்து புதிய எலெக்டிரிக் கெட்டிலில் தேநீர் தயாரித்தார், திடீரென்று கட்டிலில் இருந்து எழும்பிய திலகன் அவசரவசரமாய் ஒரு சாரமும், டவலும் தேடி எடுத்துக் கொண்டு பாத்ரூமுக்கு ஓடினான்.

குளித்து விட்டு உடம்பைத் துவட்டிக் கொண்டு வந்த திலகனுக்கு முத்துராசா அண்ணை சூடாய் தேநீர் கொடுத்தார்.

“என்ன அதிகாலையிலேயே குளிப்பு... ஏதும் வேண்டுதலோ?”

“இல்லை... ராத்திரி பாக்கியளோட ரூமில ‘ஸ்கூல் கேர்ள்ஸ் ரிப்போட்’ என்றொரு போர்னோஃபில்ம் பார்த்தனான்... அதுதான் கொஞ்சம் மத்தாப்பு விளையாட்டு!”

“லவ் பண்ணினவளையே நேரத்துக்குக் கூப்பிட்டால்... இப்பிடி விடிய எழும்பிக் குளித்துச் சாரம் அலம்ப வேண்டி வராதிடில்லை... இப்படி எத்தனை நாளைக்குத்தான் கடிதத்தில வாழ்ந்து கொண்டிருக்கப் போறீர்?”

இவர்களின் பேச்சுக்கேட்டு அத்வைதனும் விழித்துக் கொண்டு, கண்களைத் திறவாமலே படுத்திருந்தான்.

“என்னுடைய லவ் அஃபெயர் கேர்ளின்ரை வீட்டில தெரியும். இவள் இரண்டு பெடியளுக்கு ஒரு பெட்டை... நல்ல சொத்து தேறும். நான் அவசரப் பட்டுப் பெட்டையை அனுப்பென்று நின்றனோ, சீதனம் என்ற கதையே அங்க எடுபடாது. பெடியள் முழுச் சொத்தையும் அமுக்கி விடுவாங்கள். நான் விட்டுப் பிடிச்சால் முறைப்படி சீதனம் பேசி வருவினம்... நான் சீதனமென்று எதையும் ‘டிமாண்ட’ பண்ணியில்லை. சட்டப்படி அவளுக்குச் சேர வேண்டிய பங்கைத்தான் எதிர் பார்க்கிறன்.”

“இந்த விஷயத்தில ‘கேர்ள்’ என்ன சொல்லுறா?”

“அவளுக்கும் இதே கருத்துத்தான்!”

“காதல் வாழ்க” என்று விட்டு புரண்டு படுத்தான் நிமலன். அத்வைதன் கேட்டான். “இந்தக் காரணங்களை ஒரு நிமிஷம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு உனது சுதர்மப்படி சீதனம் சமூக அநீதிகளில் ஒன்று என்று சொல்வாயா?”

சிறிய சிந்தனையின் பின் திலகன் சொன்னான். “சீதனம் நிச்சயம் சாபக்கேடான ஒன்றுதான், நான் யாரையும் நிர்பந்திக்கவில்லை, யதார்த்தத்தில வாழ்கிறன் அவ்வளவுதான்!”

“முதல்வ சீதனம் என்று ஏதோ காதில விழுந்துதே...?”

“இது பெண்ணும் விருமபுகின்ற அவளுக்கு முறைப்படி சேர வேண்டிய ஒன்று... சீதனம் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகத்தை நான் வாபஸ் பெறுகிறேன்” பொருளுக்காக தான் அவளை விரும்பவில்லை என்பதை நிறுவ திலகன் பாடுபட்டான். விவாதம் தொடர்ந்து நீடித்தது.

திலகனுடைய காதலியை அத்வைதனுக்குத் தெரியும். இரண்டு பேரும் ஒன்றாக அச்சவேலி ரியூட்டரியில் களகசபாபதி மாஸ்டரிடம் விலங்கியல் படித்தவர்கள். ஜீன்ஸ், ஷிப்ட் என்று கொஞ்சம் பணக்காரத்தனமாய்த்தான் வருவாள். சிகரெட் பிடிப்பவர்களைப் போல உதடும், முரசும் கறுப்பாயிருக்க ஈச்சங்கொட்டைப் பல் வரிசையில் சிரிக்கும் போது அழகாய்த்தாளிருப்பாள். தந்தையாரும் ஏதோ அரசாங்க உத்தியோகத்தில் தானிருந்தார். கணிசமான ஆங்கில அறிவு இருக்குமென்பதற்கு அத்தாட்சியாய் பாடப்புத்தகங்களோடு எப்போதும் ஒரு ‘டைஜஸ்ட்’ பிரதியும் வைத்திருப்பாள். வேறொரு பாடம் இன்னொரு ரியூட்டரியில் திலகனுடன் படித்த போது இவர்களுக்குக் காதல் பிறந்ததாம்!

காலையிலே அத்வைதன் புறப்பட்டு ஹம்பேர்க்குக்குப் போயிருந்தான். திலகன் சோஷல் முடித்துக் கொண்டு மற்றும் ஆங்காங்கே தனது வேறும் சில அலுவல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு இறுதியாக வேறு ஹோட்டலில் உள்ள தன் நண்பனுடன் சேர்ந்து எதையோ சற்று உள்ளே விட்டுக் கொண்டு போர் னோஃபில்ம் கசெற்றும் வாங்கிக் கொண்டு இரவு பத்து மணிக்கு அறைக்கு வந்தான்.

அதிகாலையில் இரண்டு மணிக்கே எழுந்து வேலைக்குப் போக வேண்டு மாதலால் முத்துராசா அண்ணையும், நிமலனும் சாப்பிட்டவுடனேயே தூங்கி விட்டார்கள். நகுலன் மட்டும் வாசிக்கும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் அத்வைத னின் புத்தகம் ஏதோ ஒன்றை எடுத்து வைத்துக் காலாட்டிக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திலகன் உடை மாற்றி முகங்கழுவிட்டு வந்து கேட்டான். “எல்லாரும் சாப்பிட்டாச்சோ நிமலன்?”

“எட்டு மணிக்கே எல்லாம் ஆச்சு”

“என்ன சாப்பாடு?”

“முத்துராசா அண்ணை இடியப்பமும் அவித்து ‘சாடின்’ மீனில குளம்பும் ஒன்று வைத்திருக்கிறார்.... சாப்பிட்டுப்பார் சும்மா கண்ணுக்கு கைலாசம் தெரியும்”

திலகன் சாப்பிட்ட பின் சொன்னான். “உண்மையில் சுப்பர் கறிதான்... இந்த முத்துராசா அண்ணை எங்கதான் இதையெல்லாம் பழகி வந்தாரோ...”

இன்றைக்கு இன்றுமொரு சுப்பர் சாமான் நான் கொண்டு வந்திருக்கிறன்... அத்வைதனுயில்லை, அதுதான் கொண்டு வந்தனான்....” ஏதோ ஸ்பிரிங்கில் செயற்பட்டது போல் உடனே நருவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான்! கண்களில் ஆர்வம் பொங்க இரகசியமான ரூலில் கேட்டான். “என்ன சாமான்....? செக்ஸ் படமோ... இல்லை புத்தகமோ....?”

“புத்தகமோ.... ஸ்ரீலங்காப் பெட்டையளின் செக்ஸ் படம் மேன்... சீவி யத்தில பார்த்திருக்க மாட்டாய்....”

ஸ்ரீலங்கா என்றதும் 2000 வாட்ஸ் மெர்சூரி வைட்டுப் போல் நருவன் முகம் பிரகாசமாகியது!

“தமிழ்ப் பெட்டையனோ இல்லை சிங்களமோ?”

“சாய்... தமிழ்ச்சியள் இன்னும் அந்த அளவுக்கு முன்னேறவில்லை...”

திலகன் தனது பையிலிருந்து எடுத்துக் கசெற்றைக் காட்டவும் நருவன் அதில் எழுதியிருந்ததை வாசித்தான்.

“Moanings of the Paradise Land அப்படியென்றால் என்ன?”

“சொர்க்கபூமியின் முனகல்கள்... வடகிழக்கில கேட்கிற துன்பமுனகில்க ளால்... தெற்கில உள்ள குமரியளின் இன்பமுனகல்கள்... போட்டுப் பார்ப் பமே... சவுண்டை ‘கட’ பண்ணிப் போட்டு....”

“சனம் இரண்டும் எழும்பிச்சுதோ... நாறிப் போடும்”

“அவை எழும்பாயினம்” என்றபடி வீடியோவினுள் கசெட்டைத் திணித் தான் திலகன்.

கடற்கரையுடன் கூடிய ஒரு ஹெராட்டலில் எடுத்திருந்தார்கள். ஹெராட்ட லின் பெயரை எவ்வளவு தூரம் தான் கஷ்டப்பட்டு மறைந்திருந்தாலும் அது பெந்தோட்ட ரீலிஸ்ட் ஹெராட்டல் என்பது தெரிந்தது.

ஓவ்வாந்துக்காரன் போல 2 மீட்டர் உயரமான ஒருவனுடன் கைகோர்த் துக் கொண்டு படகில் இருந்து இறங்கி வருகிறாள் அழகாகச் சேலை உடுத்திய பெண் ஒருத்தி. குடம் அணைத்துச் சத்தியம் செய்தாலும் அவள் அப்படியான பெண் என்று யாரும் நம்பமாட்டார்கள். மிகவும் குடும்பப்பாங்காகவும் படித்த வள் போலவும், எங்கேயோ கௌரவமான ஒரு உத்தியோகம் பார்ப்பவள் போலவுமிருந்தாள். காமராவைப் பார்த்தும் சற்றும் மிரளவில்லை. அறை யொன்றினுள் நுழைந்து கதவைச் சாத்துகிறார்கள். காமராவும் சேர்ந்து உள் நுழைகிறது. பிறகென்ன..... ‘முனகல்’ கள்தான்!

“என்னதான் சிங்களத்தி என்றாலும் எங்கட நாட்டில இப்பிடியொன்று நடை பெறுவதைப் பார்க்க எனக்கு உள்ளே என்னவோ செய்யுது”

“சிங்கப்பூரில ‘கவுஸ்மெயிட்’ என்று போன படிச்ச சிங்களத்தியளும் தெக்கோ மார்கெட்டில ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில (அன்றுதான் அவர்களுக்கும் ஓய்வுநாள்) நின்று கொண்டு 50 டொலர் தந்தால் இன்று முழுக்க உள்ளோட படுக்க வாறன்’ என்று போறவாற எங்கிட சனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு நிற்கிறதைப் பார்த்த போதும் எனக்கு அப்படித்தானிருந்தது.... ஆனால் பணத் தேவை மனுஷரை எங்கெயல்லாம் சீரழிய வைக்குது பார்த்தியோ?”

“உந்திப் படத்துக்கு அவளுக்கு எவ்வளவு குடுத்திருப்பாங்கள்?”

“என்ன ஒரு ஆயிரம் டொலர் கொடுத்திருப்பாங்கள்.... கசெற கொண்டு வந்த அன்றே ஆயிரம் கொப்பிகள் எடுத்து ஒவ்வொன்றும் நூறு டொலருக்கு வித்து கொப்பி ரைட்டும் வித்து இருப்பாங்கள்.... இதுவும் ஒரு சுரண்டல் விளையாட்டுத்தான்!”

“பாவமாயிருக்கு..... நிப்பாட்டுவமே....?” நருவன் கேட்டான்.

“சாய்.... இன்னுமொரு ஒவ்விச்சரக்கும் வரும் ‘சுப்பரா’யிருக்கும்!” மீதிப் படம் முழுவதும் இருவரும் மெளனமாக ‘ஜொள்’ளுடன் பார்த்தார்கள். படம் திடீரென முடிந்து ‘டிவி’ திரையிலிருந்து அறைக்குள் வெளிச்சம் பரவிய போது நிமலனும், முத்துராசா அண்ணையும் தத்தமது கூட்டில்களில் தலையைச் சுற்றிப் போர்த்தபடி உட்கார்ந்து படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்!

15

ஹம்பேர்க்கில் இரண்டு நாட்கள் கப்பலில் ஜாலியாகக் கழித்து விட்டு அத்வைதன் மாலை ரெயின் பிடித்து வந்திருந்தான். அறையோர் அனைவரும் தேநீர் குடித்தபடி அவனைச் சூழ்ந்திருந்து பேட்டி கண்டனர்.

“நான் போன ரெயின் இரவு பத்தே காலுக்குத்தான் ஹம்பேர்க்கை அடைந்தது. டாக்ஸி பிடித்துக் கொண்டு கப்பலையடைய பதினொரு மணியிருக்கும். அண்ணை படுக்க ஆயுத்தம் பண்ணி விட்டாராம். கீழ் டெக்கில சாமான்கள் இறக்குவதைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த செக்கன்ட் ஓபிஸர் சிங்கள ஆள். ரேடியோ ஒபிஸரின் சகோதரன் என்று என்னை அறிமுகப்படுத்தியவுடன் மேலே அவரின் கபினுக்கே கூட்டிப் போனான், கதவில தட்டினதும் ஆள் வெளியில வந்தார். நானும் பக்கத்தில நிற்கிறன் கண்டு கொள்ளவே

யில்லை, 'எக்ஸ் கியூஸ் யி சேர், உங்களுடைய சகோதரன் பெர்லினிலிருந்து வந்திருக்கிறார், 'அப்படியா மேல கூட்டிவாரும்'.

'இதோ இவர்தான்' அப்பதான் என்னை உன்னிப்பாய் கவளிக்கிறார்.

"எட்டுவருஷம் காணாதது, போதாக்குறைக்கு உம்முடைய ஜேசுதாஸ் தாடி வேற, மணுஷனால மட்டுக்கட்ட முடியவில்ல.... பாவம்...." முத்துராசா அண்ணை.

"பிறகு?" - நிமலன்

"கண்டு பிடிச்ச பின்னால உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போளரென்றுவையன்.... பெல்லியத்தில கொழும்புக்கு என்று இரகசியமானதும், வெடிக்கக் கூடியதும், அதிபாதுகாப்புத் தேவையானதுமென்று 3 கொள்ரயினரிட சரக்கு ஏற்றினார்களாம்!"

"என்ன எல்லாம் ஆயுதங்களும் துப்பாக்கி ரவைகளுமாய்த் தாளிருக்கும்!" திலகன்.

"சிங்களப் பெடியன்தான் கிச்சினில முழுக்க வேலைசெய்யிறது... ஆட்டி றைச்சி இருக்கென்று சிலோன் மெதெட்டி, சீரகம், உள்ளி, ரம்பக்குழை, போட்டு நல்ல உறைப்பாய் சமைச்சத் தந்தாங்கள்... தங்களுடைய விஷேட விருந்தாளியென்று சொல்லி அவர்கள் என்னை உபசரித்த விதமிருக்கே விபரிக்க முடியாது.... என்ன இந்த இனத்துடனா, இந்தத் தோழர்களுடனா மோதிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நம்ப முடியாமலிருந்தது....!"

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார்:

"உண்மையான மனிதநேயத்தையும், சமாதானத்தையும் விரும்புகின்ற சிங்கள அறிவு ஜீவிகளும் இல்லாமலில்லை. தமிழ் மக்களின் வாக்கைப் பெறுவது நோக்கமாகவிருந்தாலும் தமிழர்களுக்குப் பிரச்சனைகள் உண்டு என்பதைப் பகிரங்கமாகவே விஜேகுமாரணதூங்க ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? சிங்களப் பண்பாட்டின் பிற்போக்குத்தனமான கூறுகளை கவிஞன் பராக்கிரம கொடித்துவக்கு விளாசவில்லையா? ஆனால் அச்சமுக்கத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய... சமூக சக்தியாய் குவியக் கூடிய அளவு வீதத்தில் இவர்கள் எண்ணிக்கையில் இல்லை என்ற விஷயமே துரதிஸ்டமானது!"

"குறுகிய நோக்கமுள்ள, இளவாத அரசியல்வாதிகளால் 'பிறையின் வாஷ்' பண்ணப் படாத ஒரு கிராமத்து அப்பாவிச் சிங்களவன், ஒரு சராசரித் தமிழனை விட ஆபத்தில்லாதவன், கபடமில்லாதவன், இரக்கமுள்ளவன், நானயமானவன், வஞ்சகமில்லாதவன், பொறாமையற்றவன், உண்மையான

வன், ஒரே வார்த்தையில் நல்லவன்! சிங்கள சமூகத்தில் புழங்கியதில் - என் வயதுக்குரிய அனுபவத்தில் நான் கண்ட உண்மை!" அத்வைதனும் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டு போக திலகனுக்கு போராடித்தது. பேச்சின் திசையை மாற்றப் பார்த்தான்.

"கப்பலில வேறென்ன விஷேஷமாம்.... கொண்ணன் பல நாடுகளுக்கும் போயிருப்பர், பார்த்திருப்பர், ஏதாவது சொன்னாரா?"

"நீ 'மீன்' பண்ணிற விடயம் ரிஜோ டி ஜெனியிரோவில் தான் அதிகமாம்".

"அதெங்கயிருக்கு?"

"கேட்கிறதைப் பார்க்கப் போக ஆயத்தம் போல கிடக்கு... அது பிரேசில் வயிருக்கு! பூக்களைத் தொடுத்தே மார்புக கச்சைகள் செய்து கட்டிக் கொண்டு ஹார்பர் வாசலிலேயே மந்தைக் கூட்டம் போல் மாலுமிகளைப் போக விடாது காலைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்பவையாம்... 'சார்... சார்... அட்லீஸ்ட் கிவ் மீ ரென் டொலர்ஸ் சேர், ஐ வில் கிவ் யூ ஜோய் த்ரூ த ஹோல் றைட்' என்று யாசிப்பாளவையாம்! நாட்டின் வறுமையால் விபச்சாரம் நாளைடவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தேசியத் தொழிலாகி விட்டது! பள்ளி மாணவிகள் கூடப் பருதி நேரத்தொழிலாக ஹோட்டல்களில் நிற்கிறவையாம்!"

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார். "இதே நிலைமைதான் தாய்லாந்திலும் இருந்தது. நாடு வறுமைப்பட்டுப் போயிருந்த போது விபச்சாரம் தேசியத் தொழிலானது. பாங்கொக்கில் கண்ணாடி ஷோ கேஸ்களில் ரோஜாப்பூக்கள் மத்தியிலை நிர்வாணமாக கன்னிப் பெண்களை நிற்க வைத்து விலை குறித்து வைத்து விற்பார்கள். நுகர்வோனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உள்ளிருப்பவள் போஸ் கொடுத்துத் தன் அழகை வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேண்டும். இந்த அக்கிரமத்திற்கு எதிராக, எந்தப் பெண்ணிலைவாத இயக்கமும் குரல் கொடுக்கவில்லை. பள்ளி மாணவிகள் கூட இரவில் நேரத்துக்குத் தக்க மாதிரி விலை பேசப்பட்டு வெளி நாட்டினருக்கு விலை போயினர். நாடு எழுபதுகளுக்குப் பின்னால் எலக்ரோனிக்ஸ் இன்டஸ்ரீஸ், மீன்பிடி, விவசாயம், டிரிஸம் என்று பொருளாதாரத்தில் முன்னேற்றம் கண்ட பின்னாலும் விபச்சாரத்தைக் கைவிட இயலாமல் தவிக்கினம்.

அங்கு பெண்களுக்காகவே போகும் வெளிநாட்டுக்காரரும் கல்யாணம் செய்யப் போகிறேன் என்று சொல்லி 3 மாதம் விசா எடுத்துக் கொடுத்து கூட்டி வாருங்கள். Probation period மாதிரி அக்காலத்தில் அவர்கள் 'வாழ்ந்து' பார்த்துக் கல்யாணம் செய்வதற்கு 'it' தான் என்று கண்டு பிடித்து கல்யாணம்

பண்ணிக் கொண்டால் சரி...! கழற்றி விட்டு விட்டார்கள் என்றால் இன்னும் யாரையாவது கண்டு பிடித்து கல்யாணம் செய்து கொள்வார்கள். கடைசியாராவது வயதானவனோ, டிவோர்ஸ் எடுத்தவனோ, பல்லுக் கொட்டிண்டவனோ மாட்டாது போனால் இன்றுமொரு 3 மாதம் விசாவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டோ, இல்லை விசாவே இல்லாமலோ இங்குள்ள எல்லா Puff களும் சுற்றிப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு ஊரைப் பார்த்துப் போய் விடுவானவை.

கல்யாணப் பிராப்திக்கான சதவீதம் மிகவும் கொஞ்சம் தான் என்று வரும் போது முன் கூட்டியே அவர்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள்.

இதுக்குள்ள தாய்லாந்திலும் இங்குமாகப் பொருத்தமான ஜோடி பிடித்துத் தருகிறோமென்று புறப்பட்டுள்ள கொம்பனிகள் ஆயிரமாயிரம்! இவர்கள் செய்கிற தில்லுமுல்லுகள் பற்றி போன மாதம் Stern மகலீனில ஒரு பெரிய கட்டுரை வந்திருக்கு... ஜோடி பிடிச்சி Pre-nuptial முதலிரவுகளையே ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறார்களாம்!

அதிசயமென்னவென்றால் தாய்லாந்தின் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில இருக்கிற ஒவ்வொரு எம்.பி. வீட்டிலும் விபச்சாரத் தொழிலுடன் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு அங்கத்தவராவது இருப்பாராம்!

“மெய்யாலுமோ?” நகுலன்

“Stern இலே இருக்கென்றன்... இன்னுமொரு அதிர்ச்சியான தகவல்! தாய்லாந்து, தாய்வான், பிலிப்பைன்னை அடுத்து வெளி நாட்டவருடன் விபச்சாரம் செய்ய அதிகமான இளம் பெண்களைப் பயன்படுத்தும், மற்றும் பாலியல் நோய்களினால் அதிகம் பாதிப்புற்ற நாடுகளில் ஆசியாவில் நாலாவது இடம் பெறும் நாடு எதுவென அறிந்தால் நீங்கள் நம்ப மாட்டியள்!”

“எது இற்தோனேஷியாவா?” ஆர்வத்துடன் திலகன் கேட்டான்.

“மண்ணாங்கட்டி... எமது மாணிக்க தீபந்தான்!”

“சாய்!” என்று எல்லாரும் நம்ப மறுத்தனர்!

“இது Stern Magagine செய்த ஒரு ஆய்வின் அடிப்படையில் கிடைத்த புள்ளி விபரங்களை வைத்துத் தந்திருக்கிற ஒரு தகவல்!”

“சிலோன் இப்ப வலுவாய்க் கெட்டுத்தான் போச்ச... அன்றைக்குக் கூட ஒரு கசெட்டில பார்த்தம்....” என்று நகுலன் உளறத் தொடங்கவும் திலகன் சாதூரியமாகப் பேச்சை வெட்டி “டேய்... விறகு தலையா... எருமை அது கசெற்றோ? அது சிலோனைப் பற்றி ஒரு சின்ன ‘டொக்கு மென்றி’யல்லோ

ZDF-ல் காட்டினவங்கள்” என்றபடி நகுலனைப் பார்த்து முழிசினான். நகுலன் ‘கப்சிப்’ ஆனான்.

அத்வைதன் ஹம்பேர்க் கதை மீதியைச் சொல்லும்! திலகன் அவசரப்படுத்தினான்.

“மற்றநாள் ‘ஷொப்பிங்’ என்று காலை புறப்பட்டுப் போனோம். வேறு பெடியளும் கப்பலிலேயிருந்து எங்ககூட வந்தாங்கள். Karstadt கப்பமார்கெட்டில அப்ப பார்த்து ஷோரும் பொம்மைகளுக்கு உடுப்பு மாற்றி அழகு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்....”

“பிறகு?” திலகன் உணர்ச்சிவசப்பட்டான்!

அத்தனை அழகுப் பொம்மைகளுள்ளும் சும்மா ஆளை அசத்தி விடுகிற மாதிரி ஒரு பொம்மை சாதாரண சிவப்பு செக் துணியில் அரை ஸ்கேட்டும், லைட் பிளவுசுமாய் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்குது. நானும் ஷோரூமின் கண்ணாடிச் சுவரில் மூக்கை முட்ட வைத்துக் கொண்டு அதன் நீலக் கண்ணின் ஆழம்பார்த்துக் கொண்டு - அட இந்த வகைப் பொம்மைகள் எங்கு கிடைக்குமென்று Karstadt-ன் purchase Manager இடம் கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறன்... நிற்கிறன்... நிற்கிறன்... அந்த பொம்மையும் என்னுள்ளேயே ஆழ்ந்து பார்க்கிற மாதிரி ஒரு பிரமை... மெலியதாக ஒரு புள்ளகை பிறப்பது போலிருக்கு... அழகாய் கண்ணடித்து விட்டுக் கன்னம் குழிவிடப் பினனால் நகர்ந்தது!”

எல்லோரும் கொல்லிட்டனர்!

“வழிஞ்சு கொண்டு வந்திருப்பீர்!” - திலகன்

“அத்வைதனையே அசர வைத்தவ என்றால் அழகியாய்த் தானிருப்பா! - முத்துராசா அண்ணை.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்” அத்வைதன் கேட்டான்.

“பெண்கள் பற்றி ஒரு ஞானி என்ன சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமா? பெண்ணிடத்தில் தான் இன்பம் விளைகிறதென்று நாடாதே அற்ப மனிதா... அது உன்னிடத்தில்தான் உள்ளது! இன உற்பத்தி கருதி உன்னிடமுள்ள விந்தைப் பெண்ணிடத்தே செலுத்த வேண்டி இயற்கை அமைத்து வைத்த இன்பப் பொறி! உன் விந்தை விசிறலில் நீ துய்க்கும் இன்பம் வெறும் மாயை உணர்வு மகனே!

இதே போல் பேரின்பமும் உன்னிடத்தில் தான் உள்ளது. உன்னுள்ளேயே இருக்கும் ‘பிரம்மத்தை’ நீயே தேட வேண்டும்! சிற்றின்பத்தைத் தேடுபவனை

யும் துய்ப்பவளையும் எப்படிப் புறவுலகத்தின் நிகழ்ச்சிகள் பாதிக்காதோ அதே போல் பேரின்பத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டவளையும் பாதியாது!”

திலகன் இடைமறித்தான். “தத்துவம் ஜோராய்த்தான் இருக்கு - எனது சந்தேகமெல்லாம் அந்த ஞானி பெண்களுக்கு என்ன சொல்லி வைத்திருப்பா ரென்பது தான்!”

எல்லோரும் சிரித்தனர். அன்று இரவும் திலகன் தூங்காமல் வெகு நேரம் இது பற்றி யோசித்தான்.

எப்போதாவது பள்ளிக்கூடம் போகும் போதோ வரும் போதோ காண நேர்ந்தால் நிறவொற்றுமை காரணமாக கடைக் கண்ணால் பார்த்து ஒரு பாதிப் புன்னகையை வீசியெறிந்து விட்டுப் போகும் பிரேசிலின் சொக்கோ பிறவுண் நிற திமிர்த்து விளைந்த குமரியொன்று - கீரிமயிர் போல் கட்டுக்குள் அடங்காது சிலுப்பி விசிறி நிற்கும் தன் சுருண்ட கேசம் குலுங்கக் குலுங்க-மேகங்களிடையே எங்கேயோ நின்று வந்து பின் பக்கமாக அணைத்தான். கொஞ்சினாள், குலவினாள். பாவம் அவன். பேப்பர் வேலைக்குப் போக இரண்டு மணிக்கு எழுந்திருக்க முன்னமேயே எழுந்து குளித்துச் சாரமும் மாற்ற வேண்டியதாயிற்று!

16

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. நூற்றியிருபது பக்கங்களுக்கும் மேற்பட்ட கனதியான பேப்பர். தபால் பெட்டிகளினுள் திணிக்க முடியாது. அநேகமாக சந்தாதாரர்களின் விருப்பம், அறிவுறுத்தலின்படி நாலாம் மாடியென்றாலும் ஏறிப் போய் வீட்டு வாசலிலேயே விநியோகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

எல்லோரும் வேலை முடிந்து வந்து உருடித்த பின் அசதியுடன் படுத்திருந்தார்கள். வழக்கமாக கிறித்தவம் போதிக்க வரும் போதகர் வந்து பிடித்துக் கொண்டார்.

“நாங்கள் மிகவும் களைப்பாகவிருக்கிறோ” மென்றார்கள்.

“யேசுவின் தேவ வாக்கியங்களைக் கேட்டாலே உற்சாகமாகி விடு வீர்கள்” என்றார்.

“கடவுளைப் பற்றியும் அவன் படைப்புக்கள் மற்றும் பிரபஞ்சம் பற்றியும் தெளிவான விளக்கம் எங்கள் மதத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.... எங்களைச்

சற்று ஓய்வெடுக்க விடுங்களேன்” முத்துராசா அண்ணையின் சாமிப் படங்களைக் காட்டி-

“இங்கே பாருங்கள் பல தெய்வங்களையும் கும்பிடுகிறீர்கள். அதனால் தான் உங்கள் குழப்பமெல்லாம்!” அத்வைதன் சற்றே குடான குரலில் சொன்னான்.” இறைவன் ஒருவனே என்ற கொள்கையில் நாம் மாறுபட்டவர்களில்லை!

பிரம்மத்தின் எல்லாத் தோற்றங்களுமே ஒன்றே என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தை நாம் நன்கு புரிந்து வைத்திருக்கின்றோம். நீங்கள் இன்னொரு மதத்தின் தத்துவத்தைச் சரியாகப் புரியாமலே - அதன் மேல் வேறொரு பிழையான கோணத்தில் உங்கள் பார்வையை வைத்துக் கொண்டு அதனை விமர்சிக்க வேறு புறப்படுகிறீர்கள்... இதோ எதிரில் ஒரு பாகிஸ்தானியர் அறையுள்ளது. அங்கு போய் உங்களால் - நீங்கள் இனிமேல் சுண்ணத்துச் சடங்கு செய்யாதீர்களேன்றோ பன்றி மாமிசம் உண்ணுங்கள் அது உங்கள் உடம்புக்கு நல்லதென்றோ சொல்லிவிட்டு வரமுடியுமா? உங்களிடம் வேறு பட்ட சிந்தனை இருந்தால் தெரிவியுங்கள். அது பற்றிச் சிந்திக்கின்றோம். எங்கள் தேடல் விசாலப்படலாம்... குழந்தைத்தனமாக சர்ச் தரும் சம்பளத்திற்காக இன்னொருவர் பாதையைத் தவறென்று மட்டம் பண்ணாதீர்கள்...!”

“சரி சரி... இன்று 10 மணிப் பூசையில் உங்கள் நாட்டுப் பிரச்சனையை மனதில் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்... இறைவன் வழி சமைப்பான்”

“உங்கள் தேவாலயம் சென்று திரும்ப ஒவ்வொருவருக்கும் 4 மார்க்படி 20 மார்க் பணம் வேண்டுமே... எங்கள் நிதி நிலைமை நீங்கள் புரியாததா என்ன?”

“உங்கள் நிதிநிலைமை நாங்கள் புரிந்ததுதான்... அதனால்தான் உங்களை அழைத்துப் போக என் மனைவி ஹொட்டல் வாசலில் காருடன் காத்திருக்கிறாளே!”

‘மனைவி’ என்றவுடன் திலகன் மனம் மாறினான். எழுந்திருந்தான்.

“பாவம் மனிதன் ரொம்பத்தான் கெஞ்சது... இந்த முறை மாத்திரம் போவம்... பூசை போரடிச்சதென்றால் மறு முறை நேரே சொல்லிப் போடுவம்... எங்களுக்கு பிடிக்கவில்லை..... நாங்கள் வரவில்லையென்று”

“சீசீ... அதெல்லாம் வேண்டாம்... ஒரு முறை இடங்கண்டு கொண்டால் பிறகு இவைகளிடமிருந்து தப்பிக் கொள்ள முடியாது... அடுத்து ஒவ்வொரு ஞாயிறும் வந்து கதவில பிராண்டிக் கொண்டிருப்பவர்கள்!”

போதகர் சொன்னார்: "அன்பானவர்களே 5 இலங்கையர்களை இன்று கூட்டி வருவதாக நானும் தேவாலயத்தில் வாக்குறுதி கொடுத்து விட்டேன். எல்லாம் வல்ல அந்த ஆண்டவன் பெயராலும், உலகத்தின் ஷேமம் கருதியும், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனை கருதியும் இன்றைய எமது திருப்பலியில் உங்களைக் கலந்து கொள்ளுமாறு இறைஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்!"

எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து விட்டு உடைகளை அணிந்து கொண்டு வெளிக்கிட்டனர். கீழிறங்கி திலகன் முதலில் போனான். சோடாப்புட்டிக் கண்ணாடியுடன் கட்டுப்பல் வரிசையால் சிரித்து இவர்களை வரவேற்ற போதகர் மனைவியைக் கண்டதும் அவன் முகத்தில் அசடு வழிந்தது!

அன்று மாலை ரயிலில் சுருவில் வந்து இறங்கினார். அடுத்த நாள் சோஷல். புதிய Twin Quartz Ssiko, டெனிம் காற்சட்டை, முதலை பிறாண்ட டீ சேர்ட் என்று மெட்டாக வந்தவர், எல்லாவற்றையும் தன் குட்கேஸினுள் பவுத்திரமாகப் பூட்டி வைத்து விட்டு, ஒரு செட் பழைய உடுப்புகளைப் போட்டுக் கொண்டு எளிமையிலும் எளிய ஒரு தோற்றத்தில் சோஷலுக்குப் போனார். இரவு முழுக்க ஒழுக்கம் என்ற தலைப்பை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அது எப்படிக் காக்கப் பட வேண்டும் என்றும் ஐரோப்பாவில் அது எப்படியெல்லாம் சீர்குலைஞ்சு போகிறது என்பது பற்றியும் அறிவு பட்டறை மிஷின் போல் இரைந்தார். இறுதியில் திலகன் இரண்டு கைகளையும் குவித்துக் கூப்பியே நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று.

"இவ்வளவு சீர்திருத்தம் பேசினாறில்லை இவர் நேற்று வைப்பிற்கு எப்படிக்கடிதம் எழுதினாரென்று தெரியுமோ?"

"அதை எப்படி நீ பார்த்தே....?"

"என்றை லெட்டர் பாட்டை வேண்டித்தான் தோழர் நேற்று கடிதம் எழுதினார். பொழுது போகாத நான் மேற் கட்டிலில் இருந்து கண்ணை எறிஞ்சேனென்று வையன்..."

"ஒருத்தருடைய அந்தரங்கத்துள் பிரவேசிக்கக் கூடாது!"

"பிரவேசித்தபடியால் தானே ஆளை ஆழம் காண முடிஞ்சது... அருமை நாயகியும் கவிதாச் செல்வமும் அறிவது உமது கடிதம் கிடைத்தது. யாவும் வாசித்து அறிந்தேன். நாட்டு நிலமைகளை உங்களை விட நாங்கள் இன்னும் விபரமாக அறிகிறோம். ஆதலால் இயக்கங்களைப் பற்றியோ அரசைப் பற்றியோ நீர் ஒன்றும் கடிதங்களில் எழுத வேண்டாம். எல்லாம் ஆபத்தான

சமாச்சாரங்கள். பணம் இன்னும் அணுப்பும்படி எழுதியிருந்தீர். அணுப்புகின் றேன். ஆனால் முன்பு நாங்கள் கஷ்டப்படுங் காலங்களில் எமக்கு உதவி செய்யாத உன் வீட்டுக்காரர்களுக்குப் பரோபகாரம் பண்ணுதல் ஒன்றும் வேண்டாம். எனது அறிவுறுத்தல்கள் எல்லாம் உமக்கு என்றைக்கும் மனதிலிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலேயே இங்கு வாழ்கிறேன்.

ஆண்பிள்ளை உதவி இல்லாத வீடு என்று ஊரிலுள்ள ஆண்கள் வலிய உதவிகள் செய்கிறேனென்று வருவினம். ஒரு பயலையும் வீட்டில் சேர்க்கப்ப டாது. எனது அறிவுறுத்தல்கள் ஏதாவது மீறப்படும் பட்சத்திலும் எனக்கு அது பற்றிய செய்திகள் வந்து சேரும் என்பதை மட்டும் மறக்க வேண்டாம்..... ரவுனுக்கு, கோயில் குளம் என்று ஒரு இடமும் திரிய வேண்டாம்... இப்படியே ஒரு நீளத்திற்கு எழுதிக் கொண்டே போனான் மனுஷன்”

“இவருமொரு புருஷன்.... இவர் வரவுக்காகவும் வழி மேல விழி வைத்து ஒரு ஜீவன், பெண்ணென்று காத்திருக்கிறாள்!”

“வயிறு என்றும் ஒன்று இருக்கில்வ?” சம்பாஷணையை முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டே படுத்து இருந்த முத்துராசா அண்ணை போர்வைக்குள் இருந்து பேசினார்.

17

அன்று பெர்லினுக்கு மட்டும் விசேட விடுமுறைநாள். வேலையால் வந்திருந்த அனைவருக்கும் காலை உணவுக்குப் பாணோ (Bread Bun) பன்னோ முதல் நாள் வேண்டி வைக்க மறந்து விட்ட சமாச்சாரம் தேநீர் குடிக்க உட்கார்ந்த போது தான் பிரத்தியட்சமாகியது. நிமலன் வெளியே எங்கேயோ சென்று சுற்றிய அவன் கராஜ் முதலாளி கொடுத்த எதையோ குடித்து விட்டு இரவு மிகவும் தாமதமாக வந்து சாப்பிடாமலே தூங்கி விட்டவனுக்கு அதிகா லையிலேயே பசிக்கத் தொடங்கியது!

திடீரென்று அவன் ஞாபக முகை மலர்ந்து 'Zoological garden'-ல் ஒரு பேக்கரியில் விடுமுறை நாட்களிலும் பொருட்கள் வாங்கலாம் என்ற விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

தான் போய் Bauguette பாண் வேண்டிவாரேனென்று புறப்பட்டுப் போனான். அங்கு சென்றதும் தான் தெரிந்தது. அங்கே மற்றை இடங்களை விடப் பொருட்கள் விலை அதிகமென்பது! கிடந்த எல்லாச் சில்லறையையும்

பொறுக்கி 2 பாண்கள் குண்டாந்தடியுருவில் வேண்டினான். அவன் வயிற்றுப் புகைச்சலுக்கு அறைக்கு வர ஒரு பாணில் பாதிப்பகுதி காணாமல் போயிருந்தது. இதை அவதானித்த அத்வைதன் கேட்டான். “என்ன நிமலன், வாளை மீனைப்பறிக்குள் நண்டு கடிப்பது மாதிரி உன்னுடைய பாணையும் என்னவோ வழியில் கடித்திருக்கு!”

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார். “வழியில் புறாவுக்குப் பிரித்துப் போட்டிருக்கிறார் போலயிருக்கு!”

நிமலன் சொன்னான். “புறாவுமில்ல... நண்டுமில்ல.... நான் தான் பாணுக்கு உப்புச் சரியாயிருக்கோவென்று பார்த்தனான்!”

“போகும் போது 2 பச்சை மிளகாய் மடியில் வைச்சக் கொண்டு போய் இருந்தால் உப்புப் பார்க்க இன்னும் சௌகரியமாயிருந்திருக்கும்!” என்று திலகன் சொல்லவும் அனைவரும் சிரித்தனர்.

பெர்லினுக்கு வரும் போது திலகனுடன் ஒரே பிளேட்டில் வந்த கரம்பன் யோககேந்திரா இப்போது வேறு ஹோட்டலில் வசிப்பவர். புது முகங்களாக ஒரு பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க பையனையும் இன்னும் இரண்டு வயது அதிகமாக இருக்கக் கூடிய இன்னொரு பையனையும் கூட்டிக் கொண்டு விசிட் பண்ணியிருந்தார். இளைய பையனின் பேச்சுத் ‘தமிழில்’ ஒரு வித்தியாசம் தெரியவே திலகன் கேட்டான்.

“தம்பிக்கு எந்த ஊர்?”

“கண்டியுங்க”

“கண்டியில் எவ்விடம்?”

“கண்டியில் ஏழாலையுங்க” எல்லோரும் ‘கொல்’லெனச் சிரிக்கப் பையன் முழித்தான்! பின்பு தான் யோகந்திரா விளக்கினார்.

“பையனுக்கு சேலம் பக்கம் கிராமம். தகப்பனில்லை. நாலைந்து பிள்ளை களுடன் கஷ்டமான குடும்பம். இவன் தான் தலைப்பிள்ளை. பம்பாயில் யாரோ ஏஜென்ஸியிடம் துபாய் போறதுக்குப் பணம் பதினையாயிரம் கட்டி ஏமாந்து போய் நின்றிருக்கிறார். எங்கடை பெடியள் யாரோ நம்ம புத்தக மொன்று (Passport) தலைமாத்தி, டிக்கெட்டும் எடுத்துக் கொடுத்துக் கூட்டி வந்திருக்கிறாங்கள். விசாவுக்குப் பொலிஸில் ஏதாவது மாறிச் சொல்லி உளறி விடமாலிருக்கத்தான் மலையகத் தமிழர் என்றும் - பிறப்பிடம் கண்டி என்றும் - சொல்லச் சொன்னோம். ஆள் பாவித்து வந்த பாஸ்போட் ஏழாலை ஆளின் உபயம். அதுதான் பிள்ளை அப்படிச் சொல்லியிருக்கு! இவர்

ஜேர்மனி வந்த விஷயம் ஊரில இன்னும் தாய்க்கே தெரியாதாம். துபாய் போன பிள்ளை ஜேர்மனியிலிருந்து கடிதம் போட அங்கு துபாயில் ஜேர்மனி ஒரு 'குறிச்சி'யாக்குமென்று நினைக்கப் போகினம்!"

மீண்டும் சிரிப்பு ஓய்ந்ததும் முத்துராசா அண்ணை பையனுக்குச் சொன்னார்:

"சோஷல் காசை எடுத்து பியைரச், சிகரெட்டை வேண்டிச் செலவு பண்ணாமல் ஒரு வேலை கிடைக்கிறவரையில் சாப்பாட்டுச் செலவு போக மீதியை 200 மார்க்காவது மிச்சம் பிடித்து மாசா மாசம் அம்மாவுக்கு அனுப்பும்.... என்ன?" பையன் "சரியங்க" என்றான்.

மற்றப் பையன் கொஞ்சம் 'ரிசேர்வ்ட் ரைப்'பாக இருப்பான் போலிருந்தது. யாருடனும் எதுவும் பேசாமலிருந்தான். (அது யாழ் எம்.பி. வீட்டையும் யாழ் நூல் நிலையத்தையும் சிங்களக் காடையர்கள் எரித்திருந்த நேரம்).

அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டித் திலகன் அவளைச் சீண்டினான்.

"தம்பி தெற்கிலிருந்து யாழ்வந்த கரபந்தாட்டக் குழுவொன்று யோகீஸ்வரன் வீட்டையும், யாழ் நூல் நிலையத்தையும் 'தீ' வைத்து விடுவோமென்று பிரிட்டினார்களாமே, உண்மையா?"

"அண்ணே உங்களுக்குச் சேதி தப்பாக வந்துள்ளது. யாழ் வந்த நல் வெண்ணக்குழு சிரமதான மூலம் எம்.பி.யின் எரிந்த வீட்டைப் புதுப்பித்துக் கொடுத்துள்ளதுடன் அரசு உடனடியாக யாழ் நூல் நிலையத்தையும் மீள்புதுப்பித்துக் கொடுத்துத் தமிழ் மக்களின் நன்னம்பிக்கையையும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று நூல் நிலைய வளவுக்குள்ளேயே உண்ணாவிதரமல்லவா ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்!" அவன் சீரியலாகச் சொல்லி முடித்ததும் - ஒரு கணம் உண்மைதானோ என்று மயங்கிய அறை திடீரென அதிர்ந்தது!

யோகேந்திரா அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்தவர். 1983 கலவரத்தின் பின் வேலையை உதறிவிட்டு இங்கே வந்தவர். 4 பிள்ளைகளின் தந்தை.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் புறப்படும் சமயம் திலகன் அவரிடம் கேட்டான். "எப்படி அங்கிள் வீட்டிலிருந்து கடிதம் வருகிறதா?"

"நேற்றுக் கூட வந்துதே வைஃப் எழுதியிருந்தான்".... நாட்டுப் புதினங்கள் ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுவார் என எதிர்பார்க்க அவர் சொன்னார்:

"வேளைத் தோலெதிலும் மேய வேண்டாமாம்... மனம் தடுமாறினால் கந்த சஷ்டி கவசம் படிக்கட்டாம்.... அனுப்பியிருக்கிறாள்!"

அங்கே மீண்டும் சிரிப்பு எழுந்தது! முதல் 'ஜோக்' அடித்த பையனைப் பற்றி ஒரு கொசுறுத் தகவலும் சொன்னார். பெர்லின் வந்த நாலாம் நாள் இங்கு அகதிகள் அதிகமென்று ரெயின் சீற்றுக்கு அடியில் படுத்து பாரிஸுக்குப் போனான். அங்கேயும் அறையொன்றில் எட்டுப் பத்துப் பேர் இருப்பதைப் பார்த்ததும் போன மாதிரியே மீண்டும் திரும்பி வந்திட்டான்! பயங்கரக் 'காய்' ஒன்று!

18

ஜூன் மாதம் பொழுது 4 மணிக்கே விடிந்து கொண்டிருக்க இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக மனித நடமாட்டம் வீதியில் தென்படத் தொடங்கப் போய் வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போய் வீடு வீடாக விநியோகிக்க அத்வைத னுக்குச் சற்றுக் கூச்சமாகவிருந்தது. எல்லா வீடுகளுக்கும் பேப்பர்கள் விநியோகித்த பின்னால வண்டியைத் திரும்பிக் கொண்டு வந்து 'பியூரோ'வில் விட்டு விட்டுத் தனது மோப்பாவை எடுத்துக் கொண்டு ஹோட்டலுக்குத் திரும்ப நேரம் ஏழரை மணியைக் கடந்து விட்டிருந்தது.

'பாக்கியர்' தூக்கம் கலைந்து எழுந்தவுடனேயே பிஜாமாவும் குர்தாவுமாகத் தமது தேசிய உடையில் கீழே இறங்கி வந்து மயர் மார்க்கெட்டின் விதானத்தில் சிகரெட்டை உள்ளங்கையுள் மூடிப் பிடித்துப் புகைத்தபடி வரும் போகும் இளசுகளைப் பார்த்து 'ஜோள்ளு' விட்டுக் கொண்டு குந்தியிருந்தனர்.

தலைக்கு ஸ்காஃப் கட்டி பிஜாமா அணிந்த (துருக்கிக்காரி) பெண்ணொருத்தி இவர்களைத் தாண்டிப் போகவும் தன் ஊர்ப் பெண்ணொன்றைப் பார்த்த 'குஷி' உண்டாக இடிஅயின் விசிலடித்தான். அவள் கூடு குலைந்த குளவியைப் போலக் கையில் இருந்த குடையின் அடிப் பகுதியின் கூரால் குத்த இடி அயினை நோக்கிப் பறந்து வந்தான். அத்வைதன் இடையில் புகுந்து 'அவன் கொஞ்சம் லுஸ் ரைப்' என்று பொய் சொல்லி அவளைச் சமாதானம் பண்ணி அனுப்பி வைத்தான். அச் சம்பவத்தின் பின்பாவது இடிஅயின் அத்வைதனை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் வேளைகளிலாவது ஒரு தலையசைப்பு - ஒரு ஸ்மைல்... ஊகும் கிடையாது!

மறுநாள் காலை அத்வைதன் வேலையால் வந்து கொண்டிருந்தான். நேற்றைய 'அனுபவத்தின்' பயனோ தெரியாது. மயர் விதானத்தில் ஒரு பாக்கியரையும் காணவில்லை. ஹோட்டல் வாசலில் சைக்கிளை நிற்பாட்டி லைட் போஸ்ட்டுடன் சங்கிலியால் பிணைத்துப் பூட்டுப் போடவும் ஒரு பழைய

'ஜகுவார்' காரொன்று மிக மெதுவாக வந்து நின்றது. ஐம்பது வயதை எப் போதே தாண்டி விட்டும், லிப்ஸ்டிக், கன்னத்திற்கு ரோஸ், கண்மடலுக்கு மேக நீலப் பூச்சு என்று எல்லாவகைப் பூச்சும் பூசி, ரோஜாவும் ஏதோ ஒரு பறவையின் சிறகும் பொருத்திய வெவ்வெவ் தொப்பி அணிந்து படாடோபமாக ஒரு மாது காரை விட்டு இறங்கினாள். கூடவே வளையக் கட்டைக்கால்களுடன் ஒரு கிழவரும் இறங்கினார். இருவரும் நின்று நிதானித்து அத்வைதனை ஒரு விதமாகப் பார்த்து விட்டுப் பின் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவர்கள் போல ஒருவர் கையை ஒருவர் கோர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு படிகளில் மெல்ல ஏறி மேலே போனார்கள். அத்வைதன் நினைத்துக் கொண்டான்....' இன்று சனிக்கிழமை... நாலாம் மாடிக் குடியிருப்பாளர்கள் வீட்டிற்கு விசிட்பண்ணுகிரார்கள் போலயிருக்கு!

இரண்டு கிழட்டுக் கரடிகள் நடந்தது போல தாண்டி மிதந்து கொண்டு மேலே ஏறிப் போனவர்கள் மூன்றாவது மாடியின் பிரதான கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே போக அத்வைதனும் மெதுவாக மேல் ஏறி அவர்கள் பின்னால் வந்தான். மும்பதுக்கும் மேற்பட்ட லிட்டில்லாத பழைய காலத்து வீடுகளின் மாடிப்படிங்களில் பேப்பர் கொண்டு ஏறியதால் அவனுக்குத் தொடைத்தசைகளும், கணுக்கால் மூட்டும் வலித்தன.

கிழத்தம்பதியினர் நேராக வந்து சார்னியின் அறைக்கதவைத் தட்டி விட்டு நின்றனர். அவர்களைத் தாண்டிச் செல்லும் போது 'இது வெளிநாட்டு அகதிகள் தங்கும் பகுதி. உங்களுக்கு யார் வேணும் என்று கேட்கலாமா?' என நினைத்தான். சரி அவர்களாகத்தான் தெரிந்து கொள்ளட்டுமேயென விட்டு விட்டான். சாவியைக் கதவில் போட்டு விட்டு தனது அறைக் கதவைத் திறக்க முன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

கானாக்காரர்களின் அறைக்கதவு திறக்கப்பட கிழவர் அம்மாதைக் காட்டி அறையில் இருந்தவர்களிடம் ஏதோ கேட்டார்.

செனோபிலில் நடந்தது போல் ஒரு அணு உலையே பிரிந்து விபத்து நடந்து விட்டதாக அனைவரும் தத்தம் கட்டிலில் இருந்து குதித்து அறையை விட்டு வெளியேறி இரண்டு திசைகளிலும் ஓடினர்!

பாத்ரூம் பக்கமாக ஓடி வந்த சார்னியை அத்வைதன் நிறுத்திக் கேட்டான்.

"Hey what happened...?"

"That's something Shit!"

"Hey... Hey tell me baby?"

"The bloody old bitch wants somebody to fuck!" என்றபடி பாத்ருமினூள் நுழைந்து கதவைத் தாளிட்டாள்.

'இதென்ன புதுக்கரைச்சல்' என்றபடி அத்வைதனும் 'லபக்' கெளத் தம் அறையுள் நுழைந்து தாளிட்டான்.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் இவனுக்கு முன்னமே 'ரூர்' முடித்து அறைக்குத் திரும்பியிருந்தனர். அத்வைதனும் வந்த பின்னாலேயே வழக்கமாய் தேநீர் தயாரிக்கும் முத்துராசா அண்ணை கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்த வெட்டர் பாட்டையும் பேனாவையும் மேசையில் ஒரு பக்கமாகத் தள்ளி வைத்து விட்டுக் கேத்தலை எடுக்க எழும்பினார்.

அத்வைதன் அவரை "உஸ்.... என்று எச்சரித்து இரகசியம் பேசும் குரலில் சொன்னான்" முத்துராசா அண்ணை அப்படியே சத்தம் காட்டாமல் இருங்கோ.....' அலுப்புப் பார்ட்டி ஒன்று வருகுது'.... நாங்கள் விழிப்பென்று தெரிந்தால் சனம் போகாது!"

திலகன் கேட்டான். "யூர் ஜெகோவா பார்ட்டியா....?"

"உஸ்.... குரலைக் காட்டாதே... இது வேறொரு 'சைஷப் பார்ட்டி'!"

இவர்கள் மெளனமாக அமர்ந்திருக்க அவர்கள் அறையை நோக்கி வரும் காலடி ஓசை கேட்டது. கதவண்டை வந்ததும் 'சரக் சரக்' நின்றுது. பத்து செகண்ட் தயங்கிய பின்னால்.... "டொக்.... டொக்... டொக்"

திலகன் அத்வைதனைப் பார்த்தான். அத்வைதன் உதட்டில் விரலை வைத்துக் 'கதவைத் திறந்து விடாதே' என எச்சரித்தான்.

மீண்டும் தட்டினார்கள்..... மெளனம்!

அரை நிமிட இடை வெளிவிட்டு மீண்டும் "டொக்.... டொக்... டொக்" அத்வைதன் ஓசை ஏற்படாதபடி ஜாக்கிரதையாக எழுந்து இரவு குடிப்பதற்காகத் தண்ணீர் பிடித்து வைத்திருக்கும் பெரிய மக்கை எடுத்து அதன் முடியைக் கழற்றி மேசையில் வைத்தான்.

மீண்டும் கதவு தட்டப்பட்டதும் எழுந்து மின் வேகத்தில் கதவைத் திறந்து விட்டு மக்கில் இருந்த தண்ணீரை அவர்கள் மீது வீசிக் கொட்டினான்!

காமம் கொண்ட 'உறங்குட்டான்' குரங்கைப் போல நின்ற வயோதிக மாதும் கிழவரும் அதிர்ந்து போயினர்! பின் கதாகரித்துக் கொண்டு திரும்பிச் சென்றனர். சந்தடியில் விழித்துக் கொண்ட நிமலன் ஒன்றும் புரியாது முழித்தான்!

அத்வைதன் கதவை அறைந்து சாத்தினான். மற்றவர்களுக்கும் அத்வைதன் தருந்த ஒரு காரணமில்லாமல் தண்ணீரை அவர்கள் மீது கொட்டியிருக்க மாட்டான் என்று தெரிந்தாலும் - ஏன் கொட்டினான் என்று புரியவில்லை. காரணத்தை அத்வைதன் சொல்லுவான் என்ற ஆவலில் எல்லோரும் அவன் முகத்தையே பார்த்தனர்.

அத்வைதன் தன்னுள் ரொம்பவும் பச்சாதாபப்பட்டான். தான் செய்தது தப்புப் போலவும் பட்டது. எனினும் அக்கணத்தில் அவர்களின் அநாகரிக நடத்தைக்குத் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கவும், அவர்களை விரட்டவும் அதை விட வேறு வழி உகந்ததாயும் படவில்லை.

அறையினருக்கு அவர்கள் வந்த நோக்கத்தின் அசிங்கத்தைச் சொல்ல மிகவும் சங்கோஜப்பட்டு சார்ளி சொன்ன வாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மறுபடி சொன்னான்.

"இதுகள் எல்லாம் ஐரோப்பாவில் மாத்திரம் சாத்தியம்!" என்று முத்து ராசா அண்ணை சொன்னார்.

எல்லோருக்கும் சற்றுப் பெருமையாக இருந்தது!

19

முத்துராசா அண்ணையும், அத்வைதனும், நிமலனும், திலகனும் சேர்ந்து மதியம் சமைத்தனர். முத்துராசா அண்ணை கணவாய்க் குழம்பு வைக்க திலகன் தனது ஸ்பெசல் அயிட்டமான சீனிச் சம்பல் சிலோன் மாசுக்கருவாடு சேர்த்துச் செய்தான். தூக்கலாக அமைந்த சமையலைச் சாப்பிட்ட பின்னால் எல்லோரும் வழமை போலத் தூங்க திலகன் மிக மெட்டாக உடுத்தி Poison perfume எல்லாம் அடித்துக் கொண்டு வெளியே போனான்.

மாலை ஐந்து மணியளவில் அத்வைதனுக்கு ரஜனீஷ் கிளப் கூட்டமிருந்தது. மெலிதாக மழை தூறிக் கொண்டிருக்கப் புறப்பட்டுப் போனான். 19-ம் நம்பர் பஸ்ஸில் ஏறி ஜன்னல் ஓரமாக உட்கார்ந்து போனவனுக்கு விற்றன் பேர்க் பிளட்ஸில் 'க டெ வெ' பஸ்தரிப்பை அண்மித்த போது கண்ட காட்சி நம்ப முடியாததாகவிருந்தது!

திலகன் சீனாவைப் புது மனைவியை அணைப்பது போல இறுக அணைத்துக் கொண்டு 'க டெ வெ' யினுள் நுழைந்தான்! இதுதான் ஐரோப்பா விலேயே பெரிய சூப்பர் மார்கெட்! 9 தளங்களிலும் 9 உலகங்கள் நிர்மாணிக்

கப்பட்டுள்ளன. எவ்வாமே தரமான பொருட்கள்... விலையும் அவ்வாறே! எம்மவர் சும்மா 'விண்டோ ஷொப்பிங்' குடன் திரும்பி விடுவர்.

தற்செயலாகத் திலகனும் தன்னைப் பார்க்க நேர்ந்தால் சங்கடப்பட்டு நெளிவானேயென்று கையில் வைத்திருந்த பத்திரிகையால் தன் முகத்தை மறைத்தான்.

மறுநாள் மாலை தேநீர் வேளையின் போது அத்வைதன் கேட்டான். 'கடெ வெ'யில் சொண்டார் அங்கப்பாட் (மலிவு விற்பனை)டாம். ஒருவரும் போய்ப் பார்க்கவில்லையோ...?"

திலகனுக்கு உள் மண்டை 'குறுகுறு'த்தது. 'இவன் இயல்பாகச் சொல்கிறானோ..... அல்லது ஏதும் மோப்பம் பிடித்த விட்டானோ?'

"நேத்து மேலோட்டமாய்ப் பார்த்தான்.... அப்பிடி ஒன்றுஞ் சொல்லக் கூடிய மாதிரி விலை மலிவென்றில்லை..."

"நீங்கள் மேலோட்டமாய்ப் பார்க்கப் போனதை நானும் பார்த்தன்....!"

"நீங்கள் என்று பன்மையாய் சொல்லுறான்... பார்த்திட்டான்போல...."

"அது மச்சான் 'மிஷினொன்று' பியர் குடிக்கக் கூப்பிட்டுது.... அதுதான் ஆறாவது புனோரில ரெஸ்ரோறண்டுக்குப் போனானான்...."

"எங்களுக்கென்றால் பெட்டிக்கடை பியர்..... மிஷினென்றால் 'கடவே ரெஸ்ரோறண்டில் ஃபாஸ் (பீப்பாய்) பியராக்கும்....?"

போலியாகப் பெருமூச்செறிந்தான் அத்வைதன்.

"அப்புறம்?"

"கொஞ்சம் குடேற்றிக் கொள்ளலாமென்று வீட்டுக்குமழைத்தான்...."

"அவன் வீட்டில் 'சீனா வார்மிங் என்டர்பிரைசர்ஸ்' என்று எழுதியிருக்கா?" அத்வைதன் பயலுக்கும் சீனாவைத் தெரிந்திருக்குப் போலுள்ளது.... இப்போது திலகன் அத்வைதனின் கற்பைச் சந்தேகித்தான்.

"நீ கண்டு பிடிச்சது உண்மையிலே மிஷின்தான்... ஏனென்றால் அவன் யாராவது பிறவுண் ஆசியனுடன் மாத்திரம் படுக்கிறதென்று காப்புக் கட்டியிருக்கிறானாம்!"

"குறுமுனியின் சமூகத்திற்கு இத்தகவல்கள் வந்து சேரும் மார்க்கந்தான் யாதோ?"

“தகவல் வரும் மார்க்கம் இருக்கட்டும்.... எதையாவது உள்ளே விட்டுக் கொண்டு ஆப்பை மட்டும் இழுத்துப் போடாதே.... பின்னால அவஸ்தையை பட வேண்டி வரும்.....!”

“இந்தத் திலகனை வேசில் கொண்டு போய் யாரும் மாட்ட முடியாது... ஏதோ வலிய வந்த அணையது..... சீசனுக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்!”

இம்மாதம் திலகனுக்கு காதலியிடமிருந்து ஒவ்வொரு செவ்வாயும் சனியும் கடிதங்கள் வந்தன. அவன் சகோதரர்கள் ஒருவாறு மனம் மாறிச் சீதனப் பிரச்சனைத் தீர்த்து அவளை இங்கு அனுப்பி வைக்கவும் சம்மதித்து விட்டார்கள். திலகன் வெகு ருஷியாக இருந்தான்.

இதற்குள் அவளைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு நாள் சீனா ஹொட்டலுக்கே வந்தாள்.

திலகனைத் தனிமையில் அத்வைதன் எச்சரித்தான். ‘உன்னுடைய ‘Would be’ யும் வர இருக்கிற சமயத்தில் சீனாவோடு கூடித் திரிந்து கூத்தடித்தாயானால் விஷயம் ஊருக்குப் போக மிஞ்சிப் போனால் இரண்டு கிழமை போதும் பார்.... நாட்டு நடப்பை எல்லாம் எழுதியே தீருவதென்று எத்தனை சனம் பேனையைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இருக்கு தெரியுமே?’

அன்றும் திலகன் கட்டிலில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு காலை ‘L’ போல மடித்து வைத்து ஆட்டிக் கொண்டு கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது அத்வைதன் கேட்டான். “கேள் பிரண்டுக்கு இவ்வளவு ஆசையாய் கடிதம் எழுதுறியே... சீனாவின் சரசங்கள் ஒன்றும் உன்னை மனதில் உறுத்தவில்லையா....?”

“இது சீனாவுக்கும் தெரியும்.... எனக்கும் தெரியும் எங்களுடைய Affair just for time being என்று..... So இங்கு உறுத்த என்ன இருக்கு...?”

‘டொக் டொக் டொக்’ கதவில் யாரோ தட்டக் கேட்டது. அத்வைதன் எழுந்து திறக்கவும் சுருவில் சூட்கேஸுடன் நின்றார். “என்ன அந்நியர் அறை போல கதவில தட்டிக் கொண்டு நிற்கிறியர்.... ‘டக்’ கென்று ஒரு தட்டு தட்டிப் போட்டு உள்ள வர வேண்டியதுதானே.... இது உங்கள் அறையல்ல....?” என்று வரவேற்றான்.

சுருவில் உள்ளே வந்ததும் திலகனுடனான சம்பாஷனை அறுபட்டது. உடுப்பை மாற்றிச் சாரத்திற்கு வந்த சுருவில் ஒரு ‘வாஷ்’ எடுத்துக் கொண்டு வா

றன் என்று பாத்ரும் போளவர் திரும்பி வந்ததும் தன் செய்தித் தொகுப்பை உமிழத் தொடங்கினார்! முத்துராசா அண்ணை குடான கோப்பி கொடுத்ததும் செய்தி புள்ளி விபரங்களுடன் வேகம் பிடித்தது.

தமிழ் ஈழத்தில் அகதி முகாம்களில் மக்கள் போஷாக்கான உணவு இன்றிப் பட்டினியால் வாட இங்கே கேளிக்கையாகப் பிள்ளைகளுக்குப் பிறந்த நாள் கொண்டாடும் பெற்றோரை ஒரு 'பிடி பிடித்தார். பின் பிராம்பேட்டில் யார் யார் வயதுக்கு வந்தார்கள்.... யார் யார்... கல்யாண முதலே கற்பமானார்கள்.... யார் மகள் யாருடன் ஓடிப் போளாள்.... யார் மனைவி யாருடன் ஊர் சுற்றுகிறாள்..... என்ற நீண்ட பட்டியல் தந்தார்.

அவர் தன் பிரசங்க நடுவே கொசுறாகச் சில தகவல்களையும் வீசினார். "உங்களுக்கு நம் நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட சுத்தமான நெய்த்தலிக் கருவாடு இங்கே ஆசியன் ஷோப்களில் கிடைப்பதை விடவும் மலிவாக எங்கே கிடைக்கும் தெரியுமா?

சிறுஇடைவெளிவிட்டுப் பதிலையும் அவரே சொன்னார். "200 கடையில்தான்....." (நாய், பூளை, முயல், கிளி, போன்ற வீட்டுச் செல்லப் பிராணிகளுக்கான தீவனங்கள் விற்கும் கடை. ஜெர்மனியர் கருவாடு சமைப்பதில்லை, பூளைத் தீவியாகவே பயன் படுத்துகின்றனர்!)

முத்துராசா அண்ணை கேட்டார் "என்ன விலையோ?"

"200 கிராம் ஒரு மார்க் எழுபத்தைந்து பெனிக்தான்.... நல்ல மலிவு.... சுத்தத்திற்கும் சுத்தம். பிராம்பேட்டில் நாங்கள் இதுதான் சமைக்கிறது. தன்னுடைய 'வுட் பி' ஜோர்டான் மன்னருடைய அரண்மனையிலேயே சீப் எக்கவுண்ட்ளராய் இருக்கிறார் என்று வருஷக்கணக்காய் சொல்லிக் கொண்டு... சோஷல் ஆபீஸருக்கு இரவில் விருந்துகள், கொடுக்கும் கட்டப்பிராய் கணகாய் பிகையின் செளக்கியங்கள், புதிய கிரியாம்சைகள் (Operations) பற்றியும் மறவாது சொன்னார்.

மறுநாள் சோஷலுக்குப் போய் பணம் எடுத்துக் கொண்டு அமெரிக்கன் எக்ஸ்பிரஸ் மணியோடர் மூலம் ஊருக்குத் தள்ளிவிட்டு, மதியம் சாப்பாடானதும் ஒரு கோழித்தூக்கம் போட்டு விட்டு நாலு மணிக்கு எழுந்து Mitfahr Auto (மலினமாகப் பயணம் செய்யக் கூடிய கார்ச் சேவை - ஒரு நகரத்தில் இருந்து இன்னொரு நகரத்திற்குப் தனியாகக் காரில் போகிறவர்கள் அதற்கான நிலையத்தில் பதிந்து வைத்திருந்தால் கூட்டிப் போவர்) வரப் போகிறதென்று அவசரமவசரமாகப் புறப்பட்டார்.

அந்த அவசரத்திலும் தான் தலைசீவிக் கொண்டிருந்த சீப்பை அறைக்கு மையமாக நீட்டிக் கொண்டு கேட்டார் "இந்த அலுமினியச் சீப்பு (அழுத்தமாக) என்ன விலை தெரியுமோ...? சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்...."

திலகன் "நீங்கள் வாங்கினது எங்களுக்கு எப்படி விலை தெரிய வரும்...? நீங்கள் சொன்னால் தெரிஞ்சு கொள்ளோம்..." என்றான்.

"என்ன ஸ்டீரோங்கான வேலை பார்த்தியளோ... ஆக மூன்று மார்ச்... 200 கடையில வேண்டின்னான்....!"

அத்வைதன் சீப்பைக் கையில் வேண்டிப் பார்த்தான்.

"அண்ணை நல்ல ஸ்டீரோங்கான சீப்புத்தான்... நல்ல மலிவும் தான்... ஆனால் இன்னு மொன்று இந்தச் சீப்பைப் பற்றிச் சொன்னால் கோபிச்சுக் கொள்ள மாட்டியளே....?"

"சொல்லுமண்....!" என்றவர் ஒரு சாதனைப் புன்னகையுடன் நின்றார். "இனி பப்ளிக்கில் வெளியில் எடுத்து இதால தலை வாரிற வேலையை விடுங்கோ..... இது நாய்களுக்கு ரோமம் வாரிற சீப்பு....!"

அறையினர் எல்லோருமே ஏக காலத்தில் சிரிக்கவும் - முகத்தில் அசடுவ ழிய "சீ... இருக்காது" என்றபடி சீப்பை வேண்டி அப்போது தான் அதைக் காண்பவர் போலப் பார்த்தார்!

அவரை அதிகம் சங்கடத்தில் விடாமல் கீழேயிருந்து Auto காரன் 'பெல்லை' அழக்கினான்.

"வந்திட்டான் இனி அவனை லேட் பண்ண வைக்கப்படாது... எல்லாருக்கும் சுஸ்!"

சுருவில் குட்கேலை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார். அறையில் மழை ஓய்ந்தது போலிருந்தது! சுருவியாரின் விவரிப்புகளில் இருந்து 'கட்டப்பிராய் கனகாம்பிகையின்' முழு உருவையும் மனதில் கொண்டு வரத் திலகன் பிரயத்தனம் பண்ண ஆரம்பித்தான்!

இன்று நகுலனுக்கு மட்டும் ஊர்க்கடிதம் வந்திருந்தது. சார்ளி கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப் போயிருந்தான். அனைவரும் அவன் கடிதத்தைத்

திறந்து படிப்பதைப் பொறாமையுடன் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். நகுலனுக்கு இரண்டு மூன்று மாதங்களின் பின்பு வீட்டிலிருந்து வரும் கடிதம். ஓரளவு விறைப்பாகவும், நடிப்பாகவுமிருந்ததால் தான் கேட்டிருந்த சாமான்தான் வந்திருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையுடன் கடிதத்தைத் திறந்தான். கடிதத்தினுள் இருந்த போட்டோவை ஆவலோடு எடுத்துச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு வாய்விட்டுக் குலுங்கி குலுங்கிச் சிரித்தான்.

சிரிப்பின் விளைவாக கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது. எல்லோரும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க நகுலன் சொன்னான்: "அக்காவுக்கு வீடு ஒன்று கட்டுவதற்காக நானும் தம்பியும் பணம் சேர்த்து அனுப்புவது உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? போன வருஷம் நாங்கள் அனுப்பிய பணத்தில் ஐயா அத்திவாரம் போட்டு முடிச்சிட்டார். இந்த வருஷம் வீடு கட்டவேண்டு என்று எண்பதையாயிரம் ரூபா அனுப்பி விட்டோம். வீடு எந்த அளவில் முடிஞ்சிருக்கு என்று பார்க்க படம் ஒன்று எடுத்து அனுப்பச் சொல்லி எழுதினேன். அது தான் படம் வந்திருக்கு" என்று அந்தப் போட்டோவை உயர்த்திப் பிடித்துக் காட்டினான். அவன் சகோதரிகளும் தாயும், தந்தையும் அதே அத்திவாரத்தில் பிறவுண் கலர் நாய் ஒன்றுடன் சேர்ந்து சிரித்துக் கொண்டு நிற்க படம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது!

முத்துராசா அண்ணை நகுலனைச் சமாதானப்படுத்தினார். "அப்பா சீமெந்து தட்டுப்பாட்டில் மேல சுவரை எழுப்பாமல் விட்டுருப்பார், இனிக் கட்டி முடிப்பார்தானே... பணத்தை எல்லாம் செலவு பண்ணியிருப்பார் என்று நீங்களே முடிவு பண்ணினால் எப்படி? அப்படித்தான் கொஞ்சப் பணத்தை அவர் செலவு பண்ணியிருந்தாலும் - அதுக்கும் அவர் பூர்வ பண்ணியப்பலன் உள்ள அதிர்ஷ்டம் செய்தவராக இருக்க வேணும். வாழ்க்கையில் எத்தனை தந்தையருக்குப் பிள்ளைகளின் உழைப்பை அனுபவிக்கிற பலன் இருக்கு? பத்து வீடும் கூட வராது.. ஏன் என்றால் எங்க சமுதாயத்திலே ரொம்பக் காலந்தள்ளியே எல்லோரும் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள தால.. பிள்ளைகள் தலையெடுக்கப் பெற்றோருக்கு ரொம்ப வயசாயிடுது அல்லது இறந்து போயிடுறாங்க...

(நகுலனுக்கு அப்பா கூலிங்கிளாஸ் மைனர் சங்கிலி சகிதம் சிங்கப்பூர் வீதிகளில் சைட் அடிப்பது போலவும் பின் Cgo Honda வில் யாழ்வீதி முழுவதும் நாதஸ்வரம் சாமிநாதனையும் பில்லியன் சீட்டில் ஏற்றிக் கொண்டு வளைய வருவது போலவும் பிரமைகள் தோன்றி மறைந்தன!)

உதாரணத்துக்கு என்னை எடுத்துக்கோ.. என் பத்து வயதில் அப்பா போயிட்டார். சரியா அவர் மூஞ்சி கூட ஞாபகம் வரமாட்டேங்குது.. அம்மா எங்களை ஹோட்டலுக்குப் பலகாரம் செய்து கொடுத்து வளர்த்தா.. (முத்து ராசா அண்ணையும் சிறிது உணர்ச்சி வசப்பட அவர் குரலும் தளர்ந்து கண்கள் பனித்தன) அப்பா எனக்கும் பிரயோசனப்படல்ல.. என்னுடைய உழைப்பையும் அப்பா அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கல... உன்னுடைய அப்பா அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைத்தவர் போலயிருக்கு.. விடு.. அனுபவிக்கட்டும்.. அப்பாவைத் தன் உழைப்பால் சந்தோஷப்படுத்தவும் பிராப்தி வேணும்.. அந்த வகையில் நீங்கள் இருவரும் கொடுத்து வைத்தவர்கள்!

காதலி வரப் போகிறாளென்று சதா வாயில் சீட்டியும், பாட்டுமாய் ஜாலியாயிருந்த திலகன், முத்துராசா அண்ணையை வம்புக்கு இழுத்தல், வாய்ச்சவடால்கள் அடித்தல் எதுவுமின்றி வரவர உற்சாகக் குறைவாகக் காணப்பட்டான்.

மனைவி வந்து விட்டால் தம்மையெல்லாம் பிரிந்து போக வேண்டியருமே என்று கவலைப்படுகிறான் என்று முத்துராசா அண்ணை நினைத்தார்.

ஒரு மாலையில் பியர் குடிக்க வென்று வெளியில் போய் இம்பிஸ் ஒன்றில் ஒரு குலை பியர் வேண்டிக் கொண்டு போய் Savigny Platz பாரக் பெஞ்சில் திலகனும் அத்வைதனும் அமர்ந்தார்கள்.

இரண்டு போத்தல் பியர் உள்ளே போனதும் சிகரெட்டைப்பற்ற வைத்துக் கொண்டு திலகன் சொன்னான்:

“மச்சான் அவளுக்கெல்லே பிள்ளை தங்கிவிட்டுது...”

“என்ன உளறுகிறாய்?”

“ஓம் மச்சான்.. மூன்று மாதம் கருத்தடை பண்ணக் கூடிய மாதிரி ஊசி போட்டிருக்கிறேன் என்றாள்.. இப்ப மூன்று மாதம் முழுகேல்லை என்கிறாள்.

“Confirmed Pregnancy?”

“ஸ்கான் பண்ணி கொள்பீர் செய்த ரிசல்ட் தான்...!”

“உன்னுடைய கொழுப்புக்கு நல்லாய் வேணும்.. அந்தக் கேலை முழுவதும் தெரிந்து வைத்திருந்ததால தான் படிச்சப் படிச்சச் சொன்னான். எதையாவது உள்ள விட்டுக் கொண்டு மாத்திரம் ஆப்பை இழுத்துப் போடாதையென்று... விவேகமுள்ள நீ புரிந்திருக்க வேணும்.. கிளப்பில கதைச்சாங்கள்.. ஒரு அரபு இளைஞனுக்கும் இப்பிடயொரு சம்பவம் நடந்ததாம்.. டிஸ்கோவிலயோ மியூசிக் கபேயிலேயோ எங்கேயோ கண்டு பரிச்சயப்படுத்திக்

கொண்டு ஒருத்தி வலிய வலிய வந்து படுத்தாளாம். படுத்துப் படுத்துப் பிள்ளையை வேண்டிக் கொண்டு ஆட்டமற்றிக் கமெறா கொண்டு வந்து இரண்டு பேரும் கட்டிலில இருக்கிற மாதிரி செட்டிங்கில போட்டோ எல்லாம் பிடித்துக் கொண்டு போய்.. நோட்டீஸ் விட்டாளாம்.. கர்பம் உண்டான காலத்திலிருந்து தனக்கும் பிள்ளைக்கும் ஜீவனாம்சம் கட்டச் சொல்லி. இங்கதானே பிளட் ரெஸ்ட், ஜீன்ஸ் ரெஸ்ட் என்று நிறைய இருக்கு. மாப்பிள்ளை தப்ப முடியாது. இதுகள் எல்லாம் தறிகெட்டுத் திரிந்த கேஸ்கள் எங்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் வேறே. எங்களுடைய குடும்பத்திற்குத் துளியும் ஒத்து வராத உருப்படிகள்.. இனி அவள் கேட்கிற ஜீவனாம்சம் கட்ட வேண்டி வரப்போகுது!"

"சாய்.. தான் ஜீவனாம்சமோ.. வேறொரு மாதிரி படியோ ஒன்றும் கேட்க மாட்டாளாம். ஆனால் பிறக்கப் போகிற பிள்ளையில மட்டும் நான் எந்த வித உரிமையும் கோரப்படாதாம்! நேரே சொல்லு நாள். நான் தான் தன் இஷ்டப்படியாருக்காவது தத்துக் கொடுப்பாளாம் அல்லது விற்பாளாம்.

"பின்ன உனக்கென்ன 'கம்' மென்று கிட!"

"என்ட ராஜி அறிந்தால் கிணத்தில தான் விழுவாள்!"

"உதெல்லாம் மத்தாப்பு கொளுத்த முதல்வ யோசித்து இருக்க வேணும். கொளுத்திப் போட்டுப் பொங்குது.. புகையுது என்றது முட்டாள்தனம்.."

"என்றை ரத்தத்தைக் கொண்டு பிறந்த ஒரு குழந்தை. எந்தத் தேவடியாள் வயித்தில உருக் கொண்டு ஜனிச்சாலும்.. ஒரு முயலைப் போல ஒரு வாத்தைப் போலப் பேரம் பேசப்பட்டு விலை போவதை எப்படி நான் தாங்குவேன்?"

திலகன் ஒழுக்கத்தின் மகத்துவத்தை உணர்ந்தான். கண் கலங்கினான்.

"கல்யாணத்திற்குப் பின் உன் மனைவிக்கு உன்னை மன்னிக்கிற பக்குவம் வரும். இப்போதைக்கு Keep the matter secret!

21

ஒரு நாளாயில்லாத திருநாளாய் திலகன் அத்வைதன் பேப்பர் கோஷ்டி வேலை முடிந்து வரும் போதே பாக்கியர் அனைவரும் எழுந்திருந்து குசினி அடுப்புகள், பாத்திரம் எல்லாம் கூட்டு சேர்ந்து துப்புரவு பண்ணினார்கள்.

இத்தனை சுத்தம் செய்தது என்ன பாக்கியர்களா என்று வியந்து போய் நிற்க சௌத்திரியும் அங்கு வந்தார்.

“குட் மோர்னிங் செளத்திரி சஹாப்!” என்றான் திலகன்.

“குட் மோர்னிங் யங் மென்!”

“ஸ் ரூடே எனி திங் ஸ்பெஷல்?”

“ஓ... ஜா... யூ நோ... ரூடே ஸ் அவர் ரம்ஜான் ஹொலிடே!”

“ஓ ஐசீ.. வி ஹாவ்... நொட் நோவ்ன் இட் எனிவே அவர் ரம்ஜான் கிறீற்றிங்ஸ்!”

ஏராளம் இறைச்சி, மீன், வாசனைச் சரக்கு வகைகள் கொண்டு வந்து குசினிக்குள் பரவி வைத்து தடல் புடலாகச் சமைத்தனர்.

ஒருவன் பிரியாணிக்கேற்ற அளவில் இறைச்சி வெட்ட, இன்னொருவன் வாசனைச் சரக்குகளைப் பொடி பண்ண, மற்றொருவன் வட்டிலப்பத்திற்கான தாளிகளை நிரப்பினான்.

வேறொரு ஹொட்டலிலிருந்து விருந்தாளியாக வந்திருந்த ஆட்டுத்தாடிக்காரன் தோளில் டவல் ஒன்றைப் போட்டபடி சிறிய கிளாசுகளில் Bais விஸ்கி வார்த்து எல்லோருக்கும் விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தான்.

குசினியின் அமளியைப் பார்த்து விட்டு அறைக்கு வருகையில் ஹொறிடோரில் வைத்து அத்வைதன் செளத்திரியைக் கேட்டான் “இரவில் வீடியோ உங்களைத் தொந்திரவுபண்ணுவதில்லையா.. எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்....?”

“நோ.. நோ... நொற்... அற்... ஓல்... ஐ யூஸ்ட் டு கம் லேட்டர்.... லெட் த போய்ஸ் என்ஜாய்.. திஸ் ஸ் தெயர் வோல்ட்... யூ நோ...?”

“உங்களுக்குத் தொந்தரவாயிருக்கு மென்றால் எம்மால் அவர்களுக்கு வீடியோவைக் கொடாமல் விட முடியும்... அதனால்தான் கேட்டேன்”

“தாங்ஸ்.. இட்ஸ் குயற் ஓகே!” என்றபடி செளத்திரி ரம்ஜான் தொழுகைக் காகப் பள்ளிக்குப் புறப்படப் போனார்.

புனித ரம்ஜான் பெருநாள்.. பிறந்த நாட்டிலாயின் தேசிய விடுமுறை நாள் அனுபவித்திருந்திருக்கலாம். இது ‘புகுந்த’ நாடு. வேலை தேடி, அகதிகளாக, அரசியல் தஞ்சம் கோரி கணிசமான வீதத்தில் முஸ்லிம்கள் இங்கு புகுந்து விட்டாலும் ஜெர்மனியில் ஏனைய பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பு ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போலவே ரம்ஜான் விடுமுறையெல்லாம் கிடையாது! வழக்கமான தினம் போலவே 307-ம் நம்பர் அறையில் நிமலன் தவிர்ந்த அனைவரும் அதிகாலையில் எழுந்து செய்தித்தாள் விநியோகிக்கும் பணியை முடித்து விட்டு வந்து, விநியோகிக்கும் பத்திரிகையிலிருந்து தெரிந்து கொண்ட உலக

நடப்புகள், அரட்டைகள் சகிதம் காலைச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள்.

மாலை நாலு மணியாகும் போது தூக்கம் கலைந்த முத்துராசா அண்ணை தேநீர் தயாரித்து விட்டு அனைவரையும் துயிலெழுப்பினார். இனித்தான் சமையல் செய்தாக வேணும். நேரக் கணக்கெல்லாம் கிடையாது. எத்தனை மணிக்குத் தூங்கி எழும்புகிறார்களோ அப்போதுதான் சமையல். தேநீர் குடித்து முடித்ததும் திலகனுக்கு 'நிகொட்டின் தாகம்' எடுத்தது. சுவரில் தொங்கிய காற்சட்டையை எடுத்து அதனுள் புகுந்து கொண்டு ஹொட்டலின் நிலத்தளத்தில் உள்ள சிகரெட் ஆட்டமெற்றில் மால் போரோ பாக்கெட் ஒன்றை அடிக்க சில்லறைக் காசு எடுத்துக் கொண்டு கீழே படிகளில் இறங்கிப் போனவன் திடீரெனத் திரும்பி ஓடிவந்து அறையினுள் புகுந்தான்.

அறையில் இருந்த ஒரே மேசையில் Hermann Hesseயின் நோபல் பரிசு நாவலான Glass bead game ஐ வைத்துச் சிக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்த அத்வைதனும், எதிரில் இருந்து வெங்காயம் உரித்துக் கொண்டிருந்த முத்துராசா அண்ணையும் 'ஈ' குடித்து விட்டு பாத்திரம் போய் வந்து மறுபடியும் தூங்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த நகுலனும் ஆச்சரியத்துடன் நோக்கத் திலகன் அறிவித்தான். "கஜனும் அலெக்ஸும் அறைக்குச் சரக்குக் கொண்டு வாறாங்கள்!" அச்செய்திக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் தராமலே "யாரேனும் எக்கே டென்றாலும் கெட்டுப் போகட்டும்" என்றபடி முத்துராசா அண்ணை தொடர்ந்து வெங்காயத் தோலுரித்தார்.

"சரக்கென்றால் ஏதோ Potsdamer Strasse case என்று நினையாதே யுங்கோ... மலர்ந்தும் மலராத பதினாலு பதினைஞ்சு வயதுப் பருவம். இதால பள்ளிக் கூடம் போறவள்..." வயது பதினாலு தானிருக்குமென்றவுடன் அத்வைதனுக்குத் தன் ஒன்பதாவது படிக்கும் தங்கையின் முகம் கொம்பியூட்டர் மொனிட்டரில் தோன்றுவது போலத் தோன்றிப் பின்னோக்கிச் சென்று ஓடுங்கிச் சிறியதாகிப் புள்ளியாகி மறைந்தது.

"முந்தநாள் அவளுக்கு கஜன் சிகரெட் பாக்கெட்டு வேண்டிக் கொடுத்து ரெலிபோன் 'பூத்' கிட்ட நின்று முழுப்பல்லையும் காட்டி வழிந்து கொண்டு நின்ற போதே நினைச்சன் 'மடக்கியிட்டா'ன்னென்னு.. இன்றைக்கும் பார்த்தால் டொய்ச் மார்க்கைக் காட்டி அமுக்கிக் கொண்டு வந்து சகோதரத்துவத்துடன் 'சின்டிகேட்' போடப் போறாங்கள்.. நாய்ச்சாதி!" திலகனின் குரல் பொறாமையாலும், ஆற்றாமையாலும் Modulate பண்ணப்பட்டு (சமவிகிதத்தில் கலக்கப்பட்ட) வெளிவந்தது. உடம்பெல்லாம் 'ஜிவு ஜிவு' என்று கோபாக்கனி பரவ எழுந்தான்.

அத்வைதன் "இந்த 'அக்கிரமம்' இந்த ஹோட்டலில் இன்றைக்கு நடக்க விடப்படாது.. இது எல்லா ஆசியர்களுக்குமே அவமானம்.. இவை ஊரிலும் இப்பிடி ஒரு பப்ளிக் ஹோட்டல்லை செய்வினமே.. வெளிக்கிடுங்கோ எல்லாரும் போய்த் துவம்சம் பண்ணிப் போட்டு வருவம்.. என்றபடி உடுப்பு அலுமாரியைத் திறந்து அதனுள் 'ஹாங்கர்கள்' தொங்கவிடுவதற்காக இருக்கும் இரும்புக் குழாயைக் கையிலெடுத்தான். நகுலனை 'எழும்படா சோம்பேறி மாடு' என்று விரட்டிக் கொண்டே காற்சட்டையை மாட்டினான். அவன் தலையணையடியில் வைத்திருக்கும் தன் ரிவால்வரை எடுத்துக் காற்சட்டைப் பொக்கட்டினுள் சொருகியதும் முத்துராசா அண்ணை விபரீதமாக ஏதோ நடக்கவிருப்பதை உணர்ந்தார். சொன்னார்.

"பொறுங்கோ.. பொறுங்கோ.. உணர்ச்சி வசப்படாதையுங்கோ.. நிதானம் முதல்ல வேணும்.. எண்ணித் துணிக கருமம். இது எங்க நாடல்ல. நினைச்சவுடன் அடிதடியில் இறங்கிறதுக்கு.. இது வெளிநாடு. நாம் ஒவ்வொரு ஸ்டெப்பையும் நிதானமா எடுத்து வைக்க வேண்டிய இடம்.. திடீர் முடிவுகள் ஆபத்தான விளைவுகளை உண்டு பண்ணும். கொஞ்சம் யோசியுங்கோ. இன்னொருவர் அறைக்குள் புகுந்து கலாட்டா பண்ணது வன்முறையில்லையா?"

"ஒரு அதர்மத்தைத் தடுக்க வன்முறையைக் கையாளலாம்... இது மகாத்மாவே அனுமதித்தது....." அத்வைதன் மறுத்தான்.

"முன்பு ஒரு முறை அடிபட்டது போதும்... நீங்கள் இரும்புக் குழாயோட போனாப்போல அவங்கள் சும்மா இருக்கப் போறதில்லை.... அங்கேயும் அலமாரியிருக்கு.... அங்கேயுமிருக்கும் இரும்புக் குழாய்கள்!"

திலகனுக்கு இப்போது லேசாகப் பயம் தொட்டது.

"ஓம் மச்சான்... பக்கத்தில கானாக்காரங்களும் சரக்குக் கொண்ணாந்து இரவு முழுக்க 'கிறீச்... கிறீச்சென்று நித்திரை கொள்ள விடாமல் அலுப்புத் தாறவங்கள் தானே... நாங்கள் சண்டைக்குப் போன்னாங்களோ....?"

"இரண்டுக்கும் நிறைய வித்தியாசமிருக்கு.... அவங்கள் Prostitute ஐயோ அல்லது 'வேணு'மென்று வாறவளையோதான் கூட்டி வாறவங்கள்... இது மாதிரி ஒரு innocent Adolescent-ஐ ஆசைகாட்டிக் கூட்டி வந்து இரண்டு வேட்டை நாய்கள் மாதிரிப் பன்றதில்லை!"

முத்துராசா அண்ணை சொன்னார். "அப்பிடித்தான் பன்றாங்களென்று நீங்களே தீர்மானித்தாலெப்படி? அந்த பெண்ணை அவங்கள் சும்மா விருந்தாஸியாகக் கூடக் கூப்பிட்டிருக்கலாமல்லவா...?"

அதுமட்டு மட்டுமிருக்காது...கீழே படிகளிலேயே அவளை கஜன் ஒரு பக்கமும் அவெக்ஸ் ஒரு பக்கமுமாக கொஞ்சத் தொடங்கி விட்டார்கள், நான் தான் கண்டனே... விருந்தாளியாகவல்ல, விருந்தாக்கக் கூப்பிட்டிருக்கிறாங்கள் ராஸ்கல்ஸ்!" திலகன் பொறாமையில் களன்றான்!

"அதுதான் சொல்றன்.... நேரே போய்ப் பார்ப்போம்... நிலமை பிழை யென்றால் அடித்து நொறுக்கிப் போட்டு வருவம்.... ஒரு சீரழிவை அதர்மத் தைக் கண்டும் அதைத் தடுக்காமலிருப்பது கோழைத்தனம்... நாம் அப்படியா யின் தமிழராக இருக்கவே படாது!"

அத்வைதன் தன்னையும் கொண்டு போய் 'இதில மாட்டாமல் விடவே மாட்டான்' என்று எண்ணிய திலகன் சொன்னான். "எந்த ஒரு விஷயத்தையும் அந்தந்த நாட்டுக் கலாச்சார பண்பாடு அளவு கோலின் படிதான் கணிக்க வேணும். இங்க யாரும் தான் விரும்பிய ஒரு ஆளோடு படுத்துக் கொள்ளு றதோ - செக்ஸ் வைத்துக் கொள்ளுறதோ ஒன்றுஞ் சீரழிஞ்சு போற விஷய மில்லை... இதைப் போய்ப் பெரிசு பண்ணி வீணாய் நாம் உணர்ச்சிவசப்படுற தில அர்த்தமில்லை!"

"அட... ஒரு Adolescent-ஐ இரண்டு அயோக்கியர்கள் பெண்டான்றது 'Crime' இல்லையா?" சண்டைக் கோழி போல கிளர்ந்து நின்ற அத்வைதன் தோளைத் தொட்டு முத்துராசா அண்ணை இதமான வார்த்தைகளில் சொன் னார்.

"தயவு செய்து நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் பொறுமையோட கேளும்.... இன்னும் நீர் பிரச்சனைகளுக்கு நேரே முகம் கொடுக்கத் துணிகிற ஒரு போராளிதான். உமது டிரெயினிங் வேற அந்தப் போர்க்குணத்தை அதிகப் படுத்தியிருக்கு... ஆனால் எந்த ஒரு பிரச்சனைக்கும் நாங்களே சட்டத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நீதி வழங்கிறதோ, தண்டனை வழங்கிறதோ, கூட மனித உரிமைகளை மறுக்கிற வன்முறை தான்!... இதையே உமது இயக்கம் செய்த போது பொறுக்க மாட்டாமல் விட்டிட்டு வந்தீர்... நினைவிருக்கட் டும்!"

திலகன் தொடர்ந்தான். "அத்வைதன்.... சொல்கிறேனென்று கோபிக் காதை.... உள்ளையும் கொஞ்சம் Psychoanalysis பண்ணிப் பார்த்தால் ஆழ் மனதில் உள்ளிடமும் கொஞ்சம் பொறாமை இருப்பது தெரிய வரும்... அவள் வந்து தனியே உன்னை அழைத்திருந்தால் நீ கூடப் பிய்த்துக் கொண்டு போயி ருப்பாய்...!"

'நிலமையின் தீவிரம் புரியாமல் 'லொஜிக்' பேசிறாய் பார்... தனிய என்றால் விஷயமே வேறையே...? சிறுமியென்றாலும் அவளுக்கும் ஒரு மனுஷியின் 'சயம்' இருக்கு. அதை அவளே அறிந்து அவளது சய தர்மத்திற்கு ஏற்பத்தன் வாழ்வுக்கு ஒரு ஒழுக்க 'டிராக்'ப் போட முதல் அவளிடமுள்ள ஒரு மிட்டாயை ஏய்த்துப் பறிப்பது போல அவளின் லௌகீகத் தேவை எதையோ ஈடு செய்து விட்டுப் பேதமையுடைய ஒரு சிறுமியின் 'சயத்தைக்' கொலை செய்யும், கன்னிமையைக் கொள்ளையிடும் செயலைத் தான் என்னால தாங்க முடியேல்வ... இந்தக் கணம் அவளை நான் எனது சொந்தச் சகோதரியாய்ப் பார்க்கிறேன். ஏன் என் மகளாய்ப் பார்க்கிறேன்..... ஒரு தமிழ்ப் பெட்டைக்கு இப்படி ஒரு 'அவலம்' நேரப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பியனோ...? இப்ப ஜெர்மன்காரி என்று தானே 'பண்பாடு'.... Scale' என்று வேசிறியள்...?'

'ஒரு தமிழ்ப் பெட்டை இப்படி எடுபட்டு வரமாட்டாள்... பண்பாடு அவர்களுடைய 'ஜீன்ஸ்'லேயே கலந்த விஷயம்... இவங்கடை செக்ஸ்... ஒழுக்கம் பற்றிய பார்வையே வேறை... போய் பிரண்டோட ஒருத்தி ஒரு பார்ட்டிக்கு போறாள் என்று வையன். அவள் தாயே பில்லை (கருத்தடை)யும் எடுத்துக் கையில் கொடுத்து விடறாளே? ஸ்கூல் ஹோஸ்ட்ல்களிலும், டாய் லெட்ஸிலும் சிகரெட் ஆட்டமற்றின் பக்கத்திலேயே ஆட்ட மற்மெஷினில் Condom-ம் கிடைக்குதே? இதை எமது குழலில் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியுமா? இவங்களுடைய 'தியறிப் படி ஒழுக்கத்திற்கும் கன்னித்தன்மைக்கும் சம்பந்தமேயில்லை! வந்தது சின்னக் குட்டிதானென்றாலும் உப்பிடிப் பலதைக் கண்டிருக்கும்.... நீ சும்மா கொதியாத...!'

திலகன் நிறுத்த முத்துராசா அண்ணை தொடர்ந்தார். "சுவாமி விவேகா னந்தரே சொல்லியிருக்கிறார். நான் தனி ஒருவனாக இந்த உலகம் முழுமையையும் திருத்துவதென்பது அசாத்தியமேயென்று.... உம்மால இதைப் பொறுக்க முடியாமலிருந்தால் இந்த நாட்டுச் சட்டங்களுக்கு அமைய என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்யும்.... அவங்கட பொலிஸிருக்கு அறிவித்து விடும். அவங்க என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேணுமோ அதை எடுப்பாங்க... அதை விட்டிட்டு நீர் எம்.ஜி.ஆர். மாதிரி அடிபிடி என்று போக இது இன்றுடனே தீர்ந்து போகும் பிரச்சனையாக இராது. ஒரு பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். அதனால இது 'பங்கு போடுவதில் ஏற்பட்ட தகராறு' என்று உம்மையும் ஒரு குற்றவாளியாகக் கண்டு..... ஒரு நிலையான 'ப்பியரே' இல்லாமல் இருக்கும் உம்மடைய விண்ணப்பத்தை Bundesamtஇலும் விசாரணைக்கு எடுக்காது நிராகரித்து Deport (திருப்பி அனுப்புதல்) பண்ணினால் என்ன செய்வீர்?

வெறும் உணர்ச்சிவசப்படுதல் உமக்கே தீங்காக வந்து சேர்ந்து விடும்....
எச்சரிக்கையாய் இருப்பது நல்லம்!"

கண் விழித்ததும் நிலமையை ஊகத்தில் புரிந்து கொண்ட நகுலன் இப்
போது முதல் தடவையாக வாய் திறந்தான். "கூலிக்கு நாற்று நடப் போன
இடத்தில் வேலிக்கு வழக்குப் பேசின கதையாய் முடியும்!"

அத்வைதனுக்கு அவன் கொம்பியூட்டர் மொனிட்டரில் கட்டுநாயக்கா
வின் தென்னை மரங்களும், அடைவு வைத்த மூத்த சகோதரியின் நகைகளும்,
வட்டிக்கு எடுத்த பணக்கட்டுக்களும் தோன்றி ஒடுங்கிப் புள்ளியாகின!

ரௌத்திரம் சிறிது தணிந்தது. சரி நான் போய்ப் பொலிஸுக்கே போன்
பண்ணிறன்" அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

எங்கே மனம் திடீரென மாறிக் கஜனின் அறையுள் புகுந்து சண்டை
வலிப்பானோ என்ற பயத்தில் திலகனும் பின்னால் ஓடினான். அத்வைதன்
ஹோட்டல் வாசலில் இருந்த பப்ளிக் ரெலிபோன் பூத்தினுள் ஏற்கெனவே
போன் பேசிக் கொண்டிருந்த ஜெர்மன்காரனிடம் "Entschuldigung..... ganz ellig
(மன்னிக்கவும் மிகவும் அவசரம்)" என்று சொல்லி அவன் சேட்டில் பிடித்து
இழுக்காத குறையாக வெளியேற்றிவிட்டு பொலிஸுக்கான நம்பர்களை
அழுத்தினான்.

திலகன் ஹோட்டல் ஆட்டமற்றில் Marlboro சிகரெட் அடித்துப் பற்ற
வைத்துக் கொண்டே அத்வைதன் போன் பேசுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றான்.

"Bundes Polizei" மறுமுனையில் பென்ஷனில் போவதிற்கு இன்னும்
அதிகம் நாளிருக்காத வயதான ஆண் குரல் கேட்டது.

"நான் இங்கே Mommsen Strasse Tulips Hotel-ல் இருந்து பேசிறேன்.
இங்கேயிருக்கிற இரண்டு பேர் மூன்றாவது தளம் ஒன்பதாம் நம்பர் அறையிலை
ஒரு பள்ளி மாணவியைக் கொண்டு வந்து...." "முதல் உம்முடைய
பெயரைச் சொல்லும்.... அனாமதேயப் புகார்கள் பதிவு செய்யப்பட மாட்டாது
". சொன்னான்.

".....ம் கொண்டு வந்து.... மேலே சொல்லும்"

"மாறி மாறிப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்...!"

"பலவந்தப் படுத்துறாங்களா?"

"அப்படிச் சொல்ல முடியாது...!"

“அவளை வலுக்கட்டாயமாகக் ஹோட்டலுக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்தாங்களா?”

“அவளேதான் வந்தாள்..... ஆனால்.... Financial interest-ல் தான் வந்திருப்பாள் போலுள்ளது.

“இங்க பார் Man வெறும் ஊகங்களின் அடிப்படையில் ஒரு புகாரை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவள் எத்தனை பேரோடென்றாலும் படுத்துக் கொள்ளட்டுமே உனக்கேன்? உனக்கு சான்ஸ் கிடைக்கவில்லையா?”

“மன்னிக்கவும். நீங்கள் என்னைத் தப்பாகப் புரிந்து கொள்கிறீர்கள்.... அந்தப் பெண்... ஒரு adolescent, பதினாலு, பதினைந்து வயதுதானிருக்கும்.... காசோ... எதையோ தருவதாகச் சொல்லி ஆசை காட்டி ஒரு அப்பாவியைச் ‘சோரம்’ போக வைக்கிறீர்கள். உடனடி நடவடிக்கை எடுத்துத் தடுப்பீர்கள் என்று பார்த்தால் சாவகாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே... பொலீஸைத் தவிர்த்து வேறு யாரிடம் நாம் இது பற்றி முறையீடு செய்யலாம்?”

“மிஸ்டர் அத்வைதன் உம் மனநிலை எனக்குப் புரிகிறது... ஆனால் ஜெர்மனியின் சட்டதிட்டங்கள் நடைமுறைகள் உமக்குப் புரியவில்லை. சட்டம் இடங்கொடுக்கிறபடிதான் நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கலாம். ஒன்று தெரிஞ்சு கொள்ளும்.... அவ இஷ்டப்பட்டால் எத்தனை பேர் கூடவும் படுத்துக் கொள்ளலாம். நாங்கள் ஒன்றும் பண்ண முடியாது!”

“ஒரு பேதைப் பெண்ணை விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்துவது பாலியல் வன்முறை இல்லையா?”

“சரி.... நாங்கள் வந்து விசாரித்தால் அவள்தான் பணம் வாங்கினை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாளே? வீணாகத் தன்னை தொந்தரவு பண்ணினோமென்று எதிர் வழக்குக் கூடப் போடலாம்! எப்போது Violation சட்டம் பிரயோகிக்கலாமென்றால் இதனால் பாதிக்கப்பட்ட நபரோ. அல்லது அவர் மைனராக இருக்கும் பட்சத்தில் அவரின் பெற்றோரோ பாதுகாவலரோ பொலிஸில் முறையீடு செய்யும் பட்சத்தில் மாத்திரம்!”

“ஒரு தப்பு நடப்பதைத் தடுக்க வேண்டி அவர்கள் யாரையாவது அரெஸ்ட் பண்ணலாமில்லையா?”

இன்றைக்கு அரெஸ்ட் பண்ணுகிறோமென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் அவர்கள் நாளைக்கு அதே தப்பைச் செய்ய மாட்டார் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

மேலும் பொலிஸ் ஒரு பிரஜையினுடைய Privacyயினுள் மூக்கை நுழைக்க சட்டத்தில் இடமில்லை. Anyway I understand your feelings. Thanks for the Tips!" மறு கோடியில் போன் வைக்கப்பட்டது!

அத்வைதன் 'பூத்'தை விட்டு வெளியேற "சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா... வா... வா!" எனக் கர்ண கடுமராகத் திலகன் பாடினான்.

'ஒன்றும் பலாத்காரம் நடக்கவில்லை' என்பதை உறுதி செய்யவாவது பொலிஸ் வரும்' என்ற நப்பாசையில் ஹோட்டலின் பலகனியில் நின்று வெகு நேரம் இருவரும் கீழே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

"பள்ளிக்கூடங்களிலேயே பாரன்.... பெட்டையள் நிக்கர் மாதிரி கால் சட்டை பிளஸ் டாப்லெஸாக வாருளவை... போதாக்குறைக்கு Pause யின் போது ஒருவரோடொருவர் கட்டிப் பிடிக்கிறது, அழுத்தமாய் kiss பன்றதும், புல்தரையில் Life show காட்டி மாதிரி உருளுதும்.... இது Sex free நாடு மச்சான்..... This matter is nothing for them just ignore if - Don't be so Emotional! That's even bad for the health!" என்றபடி திலகன் இன்னொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்!

கஜன், அவெக்ஸின் அறையைக் கடந்து வரும் போது அத்வைதனுக்கு மீண்டும் இரத்தம் சூடாகி ஜில்லென்று தலைக்கேறியது. சமாளித்துக் கொண்டு தம் அறைக்கு வந்தான். அவனுக்கு ஒரு கலந்துரையாடலில் ஒரு ஜெர்மன் மாது கேட்டது நினைவுக்கு வந்தது. "உங்கள் காளி இந்து சமுத்திரம் சூழ்ந்த நாடுகளில் மாத்திரம் இருக்கிறாளா, இல்லை இங்குமிருக்கிறாளா?"

"இங்கு இல்லை... நிச்சயமாக இல்லை... இருந்தால் இக் கண்ராவிசைக் கண்டும் வாளாதிருக்கும்படி என் கைகளைக் கட்டிப் போட்டிருக்க மாட்டாள்!"

கத்தவேணும் போலிருந்தது அவனுக்கு! சோம்பேறித்தனமாக அந்தி சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. 'குந்திதேவி' கஜனின் டவலொன்றால் உடம்பைச் சுற்றிக் கொண்டு விஸ்கியால் கண்கள் சொக்கிப் போயிருக்க வேசான தள்ளாட்டத்துடன் பாத்ரூமினுள் நுழைந்தான். தனது கிரியாம்சைகளின் பாரதூர மறியாத பேபி-மொட்டு முகத்தின் கன்னங்கள் திட்டுத் திட்டாகத் தக்காளிப் பழம் போலச் சிவந்திருக்க, தேகம் மட்டும் தேசவழமைக்குட்பட்டு அத்தீமார்புடன் மலர்ந்து போயிருந்தது!

அவள் பாத்ரூமில் இருந்து வெளிப்படவும் படிகளில் இருந்து பீடியைப் போல் பிடித்துக் கொண்டு சிகரெட்டை வலித்துக் கொண்டிருந்த விசும்பனும் நிசும்பனும் அவளிடம் "Hast du noch zeit? (உனக்கின்னும் நேரமிருக்கா)"

என்றனர். அவள் அவர்களைக் கண்டு கொள்ளாதது போலப் போனாள். அவள் பின்னால் "Hey... Baby have a nice time!" என்று கூறவும் எரிச்சலடைந்த அவள் நடுவிரலை உயர்த்திக் காட்டி விட்டு அறையினுள் புருந்து கொண்டாள்.

அத்வைதன் அறையில் விசீராந்தியாக இருக்க முடியாமல் தவித்தான். அந்தகார முகில்கள் எப்படி அவனுள் புருந்தன? இன்று அறையை விட்டு நேரத்துடன் எங்காவது போயிருந்தாலாவது இந்த விவகாரங்கள் எதுவுந்தெரிய வந்திருக்காதே? நினைவுகளை அறவே விரட்டி விட உலகில் மார்க்கம் ஏதாவது உண்டா?

அறையினர் எவருமே தன் மன உளைச்சல்களை அறியாதிருக்கின்றனர். பேடிமை காரணமாக புற உலகத்து அராஜகங்களைக் கண்டு வாளாதிருக்கின்றனர். எல்லார் மீதும் எரிச்சலாக வந்தது. எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் சாப்பிடாமலிருந்தான். இரண்டு மணி நேரமாக இரண்டு பெக் பியர் குடித்த பின் மீண்டும் அறைக்கு வந்தான். உணர்ச்சிகளுக்கும் விவாதங்களுக்கும் இடங் கொடாமல் எல்லோரும் மெளனிகளாக விருந்தனர். ஜன்னல் அருகில் சென்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். செக்கலாகி விட்டிருந்தது.

22

“டொக்... டொக்... டொக்” கதவில் சற்று அழுத்தமாகத் தட்டிக் கேட்டது. ஏழே கால் மணியளவில் என்றுமில்வாதவாறு கஜன் அவிழ்ந்திருந்த சாரத்தை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து மழவர் அறைக் கதவைத் தட்டினான். கழுத்தும் முகமும் வியர்த்திருக்கப் பட்டத்துடன் பேசினான்:

“சரக்கொன்று அறைக்கு வந்தது... திடீரென்று ஏதோ வலி வந்த மாதிரி இழுக்குது... அலெக்ஸும் வெளியில் போட்டான்... யாரென்றாலும் ஓரான் வந்து கொஞ்சம் 'ஹெல்ப்' பண்ணினால் அறைக்கு வெளியில் தள்ளி விடலாம்!”

அத்வைதன் சீறினான். “ஒரு ஜீவனுக்கு வருத்தமென்றால் ஆம்புலன் ஸுக்கு போன் பண்ணிறதை விட்டுட்டு வெளியில் தள்ளுவமென்று விசர்க்கதை பேசுறீர்... உமது சகோதரியென்றாலும் வெளியில் தள்ளுவீரோ...? இதெல்லாம் அறையுக்குள்ள தள்ளிக் கொண்டு வரமுன்னம் யோசித்திருக்க வேணும்....”

“சத்தியமாய் நானொன்றும் பிடிச்ச வரேல்ல... கான்டல்றாசயில எங் கேயோ நின்றவள், நானும் அதால வர பின்னால ஓடி வந்து பவுடர் (Cocain) கேட்டுது... முன் பின் தெரியாத கேஸ்... பச்சையும் (Police) ஊடுபார்க்கப் பிடிச்ச அனுப்பியிருக்கும் என்ற எண்ணத்தில ‘இவ்வை’ யென்று மறுத்தன்... உடம்பெல்லாம் தணலாய் எரியுது யாரிடமாவது ஒரு 20 mg ஆவது வேண்டித்தா என்று என் காலைப் பிடித்துக் கொஞ்சினாள். பரிதாபமாயிருந்தது (!) கூட்டி வந்து கொஞ்சமாய்த்தான் கொடுத்தன், செற்றியிலை இருந்து ஏத்தின வள் ஏற்றியதும் அதிலேயே சாய்ந்திட்டா அறிவு நினைவில்லை... முதல்வ குறட்டை விடுகிறாப் போல மூச்சு வந்தது.... பார்த்தால் இப்போ வாயால நுரை கக்குது..!” முகத்தை அப்பாவிபோல் வைத்துக் கொண்டு கோர்வையாகப் பொய் சொன்னாள்.

நிலைமையின் விபரீதத்தையுணர்ந்த திலகனும் அத்வைதனும் கஜனின் அறைக்கு ஓடினார்கள். ‘செற்றியில் இருந்து மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தவளைக் கண்டதும் திலகன் கூவினான்: “அட! இதால டெய்லி Holishpherd convent போறவள்!”

அத்வைதன் அவள் விழிமடல்களை பிரித்துப் பார்த்தான். நீல விழிகள் மேலே சொருகிக் கொள்ள கண்கள் வெள்ளையாகவே தெரிந்தன! திலகன் கஜனை அட்டலாகக் கேட்டான்: “நடந்ததென்னவென்று ஒளியாமல் சொல்லு...! இப்ப மண்டையைப் போட்டாளென்றால் ‘பவுடர்’ கொடுத்து ‘றேப்’ பண்ணினாய் என்று கூட உன்மேல் கேஸ் வரும்!”

கஜனின் தொடைத்தசைகள் பயத்தில் நடுங்கின. திலகன் பயமுறுத்தவும் தன்மேல் கொலைக்குற்றமே வந்து விட்டதாகப் பயந்தான்!

“சிவ சத்தியமாய் அவளின்ரை மேல்லை நான் கை தொடேல்ல!”

“ஆர்கியூமென்ட் செய்ய இதுவல்ல நேரம்... போதைப் பொருட் பகுதி முதலுதவி அம்புலன்ஸுக்கு முதல்வ போன் பண்ணிவிட்டு வாறன்”

“அம்புலன்ஸ் வந்தால்..... பச்சை (பொலிஸ்) வரும்.... பச்சை வந்தால் சாமான்கள் மாட்டுப்படும்!” கஜன் கழுத்து நரம்புகள் பயத்தால் புடைத்திருக்கச் சொன்னான்.

“உம்முடைய சாமான்களும் நீரும் பட்டபாடு... எனக்கு அக்கறையில்லை... அதை விடப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டியது முக்கியம்” என்று கூறிக் கொண்டே அத்வைதன் படிகளில் இறங்கித் தட தடவென ஓடினான்.

“அம்புலன்ஸும் வரட்டும் திலகன் ஒரு கைபிடி தூக்கி வெளியில கிடத்து வம்!”

“ஏன்டா.... (வல்லினத்தில் முடியும் தூஷணை வார்த்தை) மக்களே... அந்த ஆட் கொல்லித் தொழிலை விட்டால் உங்களால பிழைக்க முடியாதோ?... இப்ப பார் உன்ரை கண்முன்னாலேயே ஒரு உயிர் படற அவஸ்தையைப் பார்.... உன்ரை தங்கச்சி கேட்டாலும் குடுப்பியே கொக்கயின் ஊசி ஏத்த....? நாய்ச்சாதி! இவளுக்கொன்று நடந்தால் நீ வெளியில இழுத்துப் போட்டாப் போல உன்னை விசாரியாமல் விடுமோ பொலிஸ்?”

சாப்பாடு, விஸ்கி வாங்க வெளியில் போயிருந்த அலெக்ஸ் உள்ளே வந்தான். நிலைமையை உணர்ந்தவுடன் கஜனைக் கேட்டான். “எங்க அவளின்ரை அணியம் (ஊசி, கரண்டி, லைட்டர்)?”

“அவளின்ரை ஹான்ட் பாக்கிலயே வைத்திட்டன்.....”

“அலெக்ஸ் திலகன் வாறானில்லை... பிடி ஒரு கை இவளைத் தூக்கி வெளியில கிடத்துவம்...!”

“பேய் விளையாட்டு விளையாடதை.... கிடத்தும் போது யாரும் கண்டால் போதும் ரும் காரரிலதான் சந்தேகம் - பழி வரும். அந்த ஐடியாவை விட்டிட்டு முழிசிக் கொண்டு நில்லாமல் கிடக்கிற பவுடரை அப்புறப்படுத்தப் பார்...!”

கஜன் தலையணையுறைக்குள், பூச்சாடியினுள், டிவியின் அடியில் என அறை முழுவதும் விபூதிச் சரைகள் போல மடித்து ஒளித்து வைத்திருந்த பவுடர் சரைகளைச் சேகரித்து ரொய்லட்டினுள் கொட்டித் தண்ணீர் அடித்தான். அறைக்குள் திலகன் அடுத்துச் செய்வதென்ன என்று அறியாது தவிக்க முத்து ராசா அண்ணையும் நகுலனும் கிட்டவரவே பயந்து தம் அறைக்கு வெளியே கொரிடோரில் நின்று அச்சத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

கஜன் நினைத்தான்: ‘இந்தப் பவுடரைப் போல இவளையும் ரொய்லட்டினுள் கொட்டி அடித்து விடலாமென்றால் ஒரு பிரச்சனையுமேயிராது... இவள் இங்கு வந்ததிற்கே ஒரு தடயமும் இல்லாமல் பண்ணலாம்... ஊரில் கிடாய் அடித்துக் குடலை பண்ணும் காட்சிகள் கண் முன் விரிந்தன!

இவளைக் குடலை பண்ணினால்.... என்ன மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஐந்து கிலோவில பத்துப் பன்னிரண்டு பார்சல்கள் தேறுவாள்.... ஆங்காங்கே இருக்கிற ஒவ்வொரு குப்பை வாளியுள்ளும் ஒவ்வொரு பார்சலாய் தட்டி விடலாம்! இரத்தம் கசியாமல் பிளாஸ்டிக் பையில் பார்சலை சுற்ற வேணும்!

திடீரென்று பயம் உண்டாக கெண்டி உருவத்தில் கையிடியுடன் இருந்த 2 விட்டர் Jim Beam போத்தலைத் திறந்து பெரிய கிளாஸில் வார்த்துத் தண்ணீர் குடிப்பது போலக் குடித்தான்.

விஸ்கி உள்ளே போனதும் நினைப்பு வேறு விதமாக வந்தது. இந்த விஸ்கிதான் எனக்கு இப்படி நிஷ்டிரமான நினைவுகளைத் தருகிறதே தவிர நான் அவ்வளவுக்கு மோசமானவனில்லை. இது கடவுளுக்குத் தெரியும்!

போதைப்பொருள் தடுப்புப் பிரிவின் விசேட அம்புலன்ஸ் வண்டி மூன்று டாக்டர்களுடன் டியூலிப்ஸ் ஹோட்டலை நோக்கி சைரனை அடித்தபடி விரைந்து கொண்டிருக்க-

இத்தனை காலமாக யாரோ ஒரு முகந் தெரியாத அப்பாவி ஜெர்மன் தம்பதியருக்குப் பிள்ளைக் கலி தீர்த்தும்,

தோள் மேலும், மார் மேலும், வயிற்றின் மேலும், தவழ்ந்தும் குதித்தும் விளையாடி,

அவளைச் சற்றிக் கட்டப்பட்ட கற்பனைக் கோட்டைகள், களவுகள் பல வற்றுக்கும் அஸ்திவாரமாகவுமிருந்த அந்தத் துருதுருத்த அழகிய 14 வயதுக் குழந்தை-

பெற்றவள் சிநேகிதி வீட்டிற்குப் போனவள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லையே என்ற கவலையுடன் இவள் நாளை பள்ளிக்கூடம் அணிந்து செல்லத் தேவையான உடுப்புகளை இஸ்திரி போட்டுக் கொண்டிருக்க..... 100 டொய்ச் மார்க் காசுக்காக இரண்டு மிருகங்களால் குதறி உண்ணப்பட்டு நஞ் குடப்பட்டு Hypothalamus பகுதியை Cocain மரக்கப்பண்ண மெல்ல விக்கிய படி இதயத் துடிப்பு ஸ்தம்படித்து இரத்தவோட்டம் மந்தமாக, உடல் குட்டை மெல்ல இழந்து கொண்டிருந்தது!

நேரம் ஏழு மூப்பதைக் கடந்து பொழுது இருண்டு கொண்டிருக்க ஹோட்டல் வெகு அமைதியாக விருந்தது. விஷயம் அறியாத பாக்கியர் குசினியை அடுத்திருந்த காலியான அறையுள் தொழுகைப் பாய்களை விரித்து இஷா(த்) தொழுகைக்கு ஆயத்தமானார்கள்!

ரம்ஷான் அல்லா?

இன்ஷா அல்லா!

ஜேர்மனியில் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கில் புகுந்துவிட்ட
ஜேர்மன் வார்த்தைகளின் அரும்பொருள் அகராதி

Guten Tag	Good day / வணக்கம்
Pension	லொடஜ்
U-Bahn	சுரங்கரயில்
Papier	பத்திரம் / பேப்பர்
StarBe	வீதி
Sozial-amt	சமூக - உதவிகள் நல்கும் அலுவலகம்
Meyer	ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட்
Lehrer	டீச்சர்
Kneipe	Pub / பார்
Pizza	அப்பம் (இத்தாலிய வகை)
Tschüss	பை பை, bye bye
Termin	Appionment / சந்திப்பு இணக்கம்
Danke	நன்றி
Nein	No / இல்லை
Tour	சுற்று / திடம்
büro	berau / ஒபிஸ்
Schlitz	பிளவு
Schnell	வேகம்
Nocheine	இன்னொன்று
Bundesamt	அரசாங்க அலுவலகம் (central)
Keine Arbeit	இல்லை வேலை
Abschiebung	deportation / திருப்பி அனுப்புதல்
Lunda / Trödel Market	பழம் பொருள் அங்காடி
Keller	(நில) களஞ்சியம்
KADEWE	மிகப்பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட் ஒன்று
Automat	சிகரெட், ஃபீல்ம், சாக்கலேட் போன்றவற்றுக் கான தானியங்கிகள்
Chef	முதலாளி
Stadt	நகரம்
Prosit	Cheers / சியர்ஸ்
Kollege	நண்பன்
Puff	விபச்சார விடுதி
Scheisse	Shit என்பது போன்ற வசவு வார்த்தை

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கூறுகளினால் சமன் செய்யப்பட்டிருப்பதை காட்டுகிறது இந்நூல். மேலோட்டமான வாசிப்பில் அகதி வாழ்வு பற்றிய அங்கதமே இதில் மிகுந்துள்ளதாகப் படும். ஆனால் அகதி வாழ்வு பற்றி நேரடியான தீவிரத்துடன் எழுதப்பட்ட எந்த ஒரு படைப்பை விடவும் மனதைத் தாக்குகிறது இது. எந்தத் துக்கத்திலும் மனித மனம் இடைவெளியை கண்டடைந்து புன்னகைத்துக் கொள் கிறது என்பதை 'வாழ்வு வசப்படுமளவு' கூறிய படைப்புகள் தமிழில் குறைவுதான் என்றே படுகிறது.

கதாபாத்திரங்கள் மெல்லிய வேகமாக, கோடுகள் மூலம் தீட்டப்படும் ஓவியங்களாக, சகஜமாகவும் வேகமாகவும் உருவாகும் விதம் இக்குறுநாவலின் மிக முக்கியமான குணம் என்று படுகிறது. அதற்கென மொழி விசேஷ சிரமம் எதையும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

இப்படைப்புகளில் தெரிவது நானேதான். முகமறியாத ஊரின் விமான நிலையத்தில் வழி தவறிய எலி மாதிரி தவிக்கிறேன். இடுங்கின அறையில் காமத்தில் குமைகிறேன். அகதியாகிறேன். என்னை எனக்கு காட்டும் இக்கதைகளை புதுப்புது வாசல்கள் திறக்க மீண்டும் மீண்டும் படிக்க முடியும். இது ஒரு 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்று அடையாளம் போடுவது எனக்கு கசப்பு தருகிறது. மேலான படைப்புகள் அத்தகைய கூண்டு களிலிருந்து சிறகடித்து எழுந்து விடுகின்றன என்பதற்கு இந்நூலும் ஓர் உதாரணம்.

- ஜெயமோகன்

முன் அட்டை புகைப்படம் : டாக்டர் ஜோயல் வாக்கர்